

Liahona

**Spasitelovo
poselství naděje
a vysvobození,
strana 18**

Když máte pocit, že na vás
druzí zapomněli, vzpomeňte
si na vdovu z Naim, strana 12

Velikonoční píseň: „V zahradě
getsemanské“, strana 24

Jak najít pokoj a vyvarovat se
oklamání, strana 26

CÍRKEV
JE I ZDE

Reykjavík Island

Hlavní město Islandu Reykjavík s barevnými budovami a se zasněženou horou Esja v pozadí nás vítá na ostrově vzdáleném více než 1 600 km od evropské pevniny. Reykjavík byl poprvé osídlen Vikingy v roce 874 po Kr. a dnes je centrem kulturních, ekonomických a vládních aktivit a také jedním z nejčistších, nejzelenějších a nejbezpečnějších měst na světě.

První dva Islandané byli pokřtěni v Dánsku v roce 1851. Brzy se na Island vrátili a v roce 1853 byla zorganizována první odbočka. Dnes je na ostrově téměř 300 členů a tři odbočky – v Reykjavíku, Akureyri a Selfossu. Nejbližším chrámem je chrám Londýn v Anglii, 1 894 km od Reykjavíku.

Přestože počet členů je malý, Církev zde i nadále roste. Církevní vedoucí slíbili, že navzdory výzvám, které přináší odloučenost, potřeba překládat církevní materiály, nepříznivé počasí a kulturní bariéry, bude Island jednoho dne majákem pro ostatní země. President Gordon B. Hinckley (1910–2008) Island navštívil a připomněl členům, že jsou „lidmi, kteří mají sílu a moc a schopnost činit velké věci“. („Wonderful to Have Sweet, Good Land“, *Church News*, Sept. 21, 2002, 10.)

- V roce 1894 byla zorganizována Islandská misie, ale v roce 1914 zde bylo hlásání evangelia pozastaveno. V roce 1975 se Island stal součástí Dánské misie Kodaň.
- V roce 1977 starší Joseph B. Wirthlin (1917–2008), tehdy člen Prvního kvora Sedmdesáti, oficiálně zasvětil Island pro hlásání evangelia.
- V roce 1981 byla vydána Kniha Mormonova v islandštině – v jazyce, kterým se nemluví nikde jinde na světě.

Když vás tíží starosti, vzpomeňte si na vdovu z Naim

Keith J. Wilson

12

Věřte ve Spasitelovo vysvobození

President Henry B. Eyring

18

Jak při pastýřské službě nacházet radost
8

Tři ponaučení o lásce, radosti a pokoji

Brian K. Ashton

26

Když si zoufáte

V životě máme dobré a špatné dny. Když se někdy cítíme sklíčeně, říkáme si, co dělá Bůh – proč to milující Otec dopouští? Takovéto dilema nás může přivést až k tomu, že se budeme ptát: „Záleží ne mně vůbec Bohu?“

V takovýchto situacích mi pomáhají tyto verše z písem:

- **Žalm 8:4-5:** „Co jest člověk, že jsi naň pamětliv? ... Nebo učinil jsi ho málo menšího andělů, slávou a ctí korunoval jsi jej.“
- **Jan 10:14:** Ježíš během svého života na zemi popsal sám sebe jako dobrého pastýře a dodal: „Známť své [ovce].“
- **Mojžíš 1:39:** Toto je jeden z mých nejoblíbenějších veršů, kdy Pán zjevil účel svého jednání Proroku Josephu Smithovi: „Neboť viz, toto je dílo mé a sláva má – uskutečniti nesmrtelnost a věčný život člověka.“ Tím zdůraznil, jak Mu osobně záleží na nás jakožto jednotlivcích.
- **Lukáš 7:11-16:** Tyto verše nás učí nejen o Spasitelově moci nad smrtí – což je v tomto velikonocním období příhodná připomínka – ale já je navíc vnímám jako nejlepší příklad toho, že Spasitel se o každého z nás hluboce zajímá. Ze všech Ježíšových zázraků je jen několik natolik dojemných a soucitných jako Jeho služba vdově z Naim. Jak uvádím ve svém článku (viz strana 12), tento příběh ukazuje, jak se Spasitel o každého z nás zajímá a jak nás miluje.

Keith Wilson

Docent na Univerzitě Brighama Younga

- 5 On vstal z mrtvých!**
„Život dal, by člověk žil, On nad smrtí zvítězil.“
- 6 Portréty víry:** Bob a Lori Thurstonovi – Kambodžská misie Phnompenh
Jejich misie nebyla zrovna tím, co si představovali, ale zato jim požehnala nečekanými způsoby.
- 8 Zásady pastýřské služby:** Jak při pastýřské službě nacházet radost
Jeden z nejhlubších zdrojů skutečné radosti můžeme nalézt prostřednictvím služby.
- 12 Když vás tíží starosti, vzpomeňte si na vdovu z Naim**
Keith J. Wilson
Tak jako Spasitel přišel k vdově z Naim, přijde i k nám v okamžiku, kdy to budeme nejvíce potřebovat.
- 18 Věřte ve Spasitelovo vysvobození**
President Henry B. Eyring
Pán nás povede k vysvobození z našich zkoušek prostřednictvím toho, že se staneme spravedlivějšími.
- 24 Píseň:** V zahradě getsemanské
Tammy Simister Robinsonová
Spasitel žil i zemřel pro nás.
- 26 Tři ponaučení o lásce, radosti a pokoji**
Brian K. Ashton
Šťěstí můžete nalézt bez ohledu na okolnosti.
- 32 Hlasy Svatých posledních dnů**
Hurikán překazil svatební plány; o čem je ve skutečnosti smrtelný život; píseň, jež dodala naději; přijaté pozvání.
- 36 Požehnání plynoucí ze soběstačnosti:** Firmě se daří
Joshua J. Perkey
Právník přichází o práci, ale získává inspiraci na lekci církevního programu pro dosažení soběstačnosti.
- 38 Náš domov, naše rodina:** Náš syn je syn Nebeského Otce
Jerlyn Murphiová
Bez ohledu na to, jak moc milujeme své děti, Bůh je miluje více.
- 40 Jak učit dospívající a mladší děti:** Jak se vyrovnat s tragédií
Doporučení, jak pomoci dětem pociťovat pokoj.

 Krátké články

Na obálce
Cesta do Emaus,
Wendy Kellerová.

Oddíly

Mladí dospělí

42

Jak můžeme uprostřed všech možností výběru, které jsou před námi, a uprostřed **životních rozhodnutí**, jež činíme, získat ujištění o tom, že se řídíme **plánem, který pro nás připravil Bůh?** Přečtěte si články pro tento měsíc týkající se **přijímání zjevení**.

Mládež

50

Při čtení článků pro tento měsíc zjistíte, jak používat patriarchální požehnání, necháte se inspirovat k vytvoření **nových velikonocních tradic** a **naleznete pokoj** pro sebe i pro druhé.

Děti

Zjistěte více o tom, **proč slavíme Velikonoce**, z článků o Ježíši Kristu, o Jeho Usmíření a Vzkříšení a o tom, co to znamená pro nás.

HLAVNÍ ČLÁNKY DOSTUPNÉ POUZE V ELEKTRONICKÉ PODOBĚ

Posilujte duchovní svalstvo*Aspen Standerová*

Abychom předešli zakrnění svého svědectví, musíme neustále posilovat své duchovní svalstvo.

Žijete podle evangelia jen polovičatě?*Chakell Wardleighová*

Jaký je skutečný rozdíl mezi tím, když jsme naplno zapojeni do práce v Církvi, a tím, když jsme aktivní v evangeliu?

**DUBEN 2019, 27. ROČNÍK, ČÍSLO 2
LIAHONA 18604 121**

Mezinárodní časopis Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů

První předsednictvo: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, Henry B. Eyring

Kvorum Dvanácti apoštolů:

M. Russell Ballard, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund, Gerrit W. Gong, Ulisses Soares

Šéfredaktor: Randy D. Funk

Poradci: Brian K. Ashton, Randall K. Bennett, Becky Cravenová, Sharon Eubanková, Cristina B. Francová, Donald L. Hallstrom, Larry S. Kacher, Erich W. Kopschke, Lynn G. Robbins

Výkonný ředitel: Richard I. Heaton

Ředitel církevních časopisů: Allan R. Loyborg

Manažer obchodu: Garff Cannon

Výkonný redaktor: Adam C. Olson

Asistent výkonného redaktora: Ryan Carr

Asistent publikace: Camila Castrillón

Autorský a redakční tým: Maryssa Dennisová, David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Garrett H. Garff, Jon Ryan Jensen, Charlotte Larcabalová, Michael R. Morris, Eric B. Murdock, Sally Johnson Odekirková, Joshua J. Perkey, Jan Pinboroughová, Richard M. Romney, Mindy Anne Seluová, Lori Fuller Sosaová, Chakell Wardleighová, Marissa Widdisonová

Výkonný ředitel pro grafickou úpravu: J. Scott Knudsen

Ředitel pro grafickou úpravu: Tadd R. Peterson

Designerský tým: Jeanette Andrewsová, Fay P. Andrusová, Mandie Bentleyová, C. Kimball Bott, Thomas Child, Joshua Dennis, David Green, Colleen Hinckleyová, Eric P. Johnsen, Susan Lořgrenová, Scott M. Mooy, Emily Chieko Remingtonová, Mark W. Robison, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorstová

Koordinátor pro duševní vlastnictví: Collette Nebeker Auneová

Vedoucí výroby: Jane Ann Petersová

Produkční tým: Ira Glen Adair, Julie Burdettová, Thomas G. Cronin, Bryan W. Gygi, Ginny J. Nilsonová, Marrisona M. Smithová

Příprava tisku: Joshua Dennis, Ammon Harris

Ředitel pro tisk: Steven T. Lewis

Ředitel pro distribuci: Troy R. Barker

Překlad: Martin Prachař

Distribuce: Corporation of the Presiding Bishop of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, Steinmühlstrasse 16, 61352 Bad Homburg v.d.H., Germany

Informace o předplatném:

Objednávky předplatného a změny adresy

vyřizuje oddělení Customer Service

Bezplatná linka: 800 142 827

Telefon: +49 (0) 6172 4928 33/34

E-mail: orderseu@ldschurch.org

Web: store.lds.org

Cena za roční předplatné: 61,25 CZK

(české vydání)

Rukopisy a dotazy zaslejte on-line na stránkách liahona.lds.org; e-mailem na adresu liahona@ldschurch.org; nebo poštou na adresu: *Liahona*, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA.

Liahona (název pochází z knihy Mormonovy a znamená „kompas“ neboli „ukazatel“) je vydávána albánsky, anglicky, arménsky, bislamsky, bulharsky, cebuánsky, česky, čínsky, v zjednodušené

DALŠÍ ZDROJE A MATERIÁLY

V aplikaci Knihovna evangelia a na stránkách liahona.lds.org je možné:

- Najít aktuální vydání.
- Najít texty dostupné pouze v elektronické podobě.
- Vyhledávat v minulých vydáních.
- Odeslat redakci vlastní příběhy či zpětnou vazbu.
- Objednat si předplatné nebo ho někomu darovat.
- Obohatit své studium prostřednictvím elektronických nástrojů.
- Sdílet oblíbené články a videa.
- Stáhnout si nebo vytisknout články.
- Poslechnout si své oblíbené články.

KONTAKTUJTE NÁS

Své otázky či zpětnou vazbu můžete poslat e-mailem na adresu liahona@ldschurch.org.

Příběhy posilující víru můžete zaslat prostřednictvím stránek liahona.lds.org nebo poštou na adresu:

Liahona, flr. 23

50 E. North Temple Street

Salt Lake City, UT 84150-0023, USA

čínštině, dánsky, estonsky, fidžijsky, finsky, francouzsky, holandsky, chorvatsky, indonésky, islandsky, italsky, japonsky, kambodžsky, kiribatsky, korejsky, litevsky, lotyšsky, maďarsky, malgašsky, maršalsky, mongolsky, německy, norský, polsky, portugalsky, řecky, rumunsky, ruský, samoánsky, slovinsky, svahilsky, španělsky, švédsky, tagalsky, tahitsky, thajsky, tonžsky, ukrajinsky, urdsky a vietnamsky. (Periodičnost se liší podle jazyka.)

© 2019 Intellectual Reserve, Inc. Všechna práva vyhrazena. Vytisknuto ve Spojených státech amerických.

Informace o copyrightu: Není-li uvedeno jinak, mohou jednotlivci kopírovat materiály z *Liahony* pro osobní, nekomerční použití (včetně církevních povolání). Toto právo může být kdykoli odňato. Obrazový materiál nesmí být kopírován v případě, že je u díla v údjí o autorovi kopírování zakázáno. S případnými dotazy ohledně copyrightu se obračtejte na Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., FL 13, Salt Lake City, UT 84150, USA; e-mail: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada: April 2019 Vol. 27 No. 2.

LIAHONA (USPS 311-480) Czech (ISSN 1085-4258) is published six times a year (January, April, May, July, October, and November) by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$5.00 per year; Canada, \$6.50 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Post Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2). NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

On vstal z mrtvých! Vzkříšený je!
Jak ten den byl nádherný!
Po třech dnech zas Kristus žije,
slavme Jeho Vzkříšení.

Život dal, by člověk žil,
On nad smrtí zvítězil.

(„On vstal z mrtvých!“, Náboženské písně,
č. 119.)

Zatímco si o těchto Velikonocích připomínáte Spasitele, můžete navštívit stránky [lds.org/go/4195](https://www.lds.org/go/4195) a podívat se na nádherná umělecká díla znázorňující Spasitelovy vlastnosti, díky nimž mohlo dojít k Usmíření a Vzkříšení, a přečíst si s tím související svědectví apoštolů.

Bob a Lori Thurstonovi

Sloužili v Kambodžské misii Phnompenh

Bob a Lori Thurstonovi se na své první společné misi naučili, že smysluplnou pastýřskou službu lze poskytovat i navzdory jazykovým bariérám a kulturním odlišnostem, protože jsme všichni děti Boží.

LESLIE NILSSON, FOTOGRAF

Bob:

Jednou jsme slyšeli velmi hlasitou hudbu a všimli jsme si, jak lidé staví velký stan. To v Kambodži znamená, že má někdo svatbu, nebo že někdo zemřel.

Lori:

Zjistili jsme, že právě zemřela matka pěti nebo šesti dětí. Neměla manžela. Děti se probudily a zjistily, že jejich maminka je mrtvá.

Jedna dcera plakala. Pomocí tlumočnicka řekla: „Já jsem nejstarší. Mám všechny tyto sourozence. Vůbec nevím, co teď budu dělat.“

Tak jsem ji objala. Nemohla jsem jinak. Tato dívka právě přišla o matku. Mluvila jsem na ni anglicky a řekla jsem: „Vím, že mi nerozumíš, ale já ti slibuji, že svou maminku jednou znovu uvidíš. Všechno bude v pořádku. Nežůstanete sami.“

Mnoho takovýchto zážitků nám pomohlo vytvořit si ke Kambodžanům velmi blízký vztah.

ZJISTĚTE VÍCE

Další Portréty víry najdete na stránkách lds.org/go/18.

Zásady pastýřské služby

JAK PŘI PASTÝŘSKÉ SLUŽBĚ NACHÁZET radost

Služba založená na lásce přináší radost tomu, kdo dává,
i tomu, kdo přijímá.

Někdy nám naše hledání štěstí v tomto životě může připadat jako běh na běžec-kém pásu. Běžíme a běžíme a stále máme pocit, že jsme se ještě nikam nedostali. Některým lidem pomyšlení na to, že by sloužili druhým, jen přidává pocit další zodpovědnosti, kterou budou muset plnit.

Avšak náš Nebeský Otec si přeje, abychom zakoušeli radost, a řekl nám, že „lidé jsou, aby mohli mít radost“ (2. Nefi 2:25). A Spasitel učil, že pastýřská služba druhým je základní součástí toho, jak vnést radost do našeho života i do života druhých.

Co je to radost?

Radost je definována jako „pocit velikého potěšení a štěstí“.¹ Proroci posledních dnů navíc objasňují, odkud radost pochází a jak ji můžeme nalézt. „Pocity radosti mají s naší životní situací společného jen málo, ale s tím, na co se v životě zaměřujeme, mají společné úplně všechno,“ řekl president Russell M. Nelson. „Radost pochází od [Ježíše Krista] a skrze Něho. On je zdrojem veškeré radosti.“²

Pastýřská služba přináší radost

Když Lehi pojedl z ovoce stromu života, byla jeho duše naplněna „nesmírně velikou radostí“ (1. Nefi 8:12). A jeho prvořadým přáním bylo podělit se o toto ovoce s těmi, které měl rád.

Takovýto druh radosti může nám i druhým přinášet naše ochota zapojit se do pastýřské služby. Spasitel učil své učedníky, že ovoce, jež přinášíme, když jsme napojeni na Něho, nám pomáhá získat plnost radosti. (Viz Jan 15:1–11.) Když konáme Jeho dílo tím, že sloužíme a snažíme se přivést druhé k Němu, může to být radostná zkušenost. (Viz Lukáš 15:7;

Alma 29:9; Nauka a smlouvy 18:16; 50:22.) Tuto radost můžeme zakoušet i tehdy, když čelíme protivenství a utrpení. (Viz 2. Korintským 7:4; Kolossenským 1:11.)

Spasitel nám ukázal dokonalý příklad toho, že jeden z nejhlubších zdrojů skutečné radosti v tomto smrtelném životě můžeme nalézt prostřednictvím služby. Když sloužíme svým bratrům a sestrám po vzoru Spasitele, s pravou láskou a s láskou v srdci, můžeme zakoušet radost, která převyšuje prosté pocity štěstí.

„Když ... s ochotným srdcem přijmeme [pastýřskou službu], ... přiblížíme se tomu, abychom se stali lidem Sionu, a budeme se neobyčejně radovat s těmi, jimž na cestě učednictví pomáháme,“ učila sestra Jean B. Binghamová, generální presidentka Pomocného sdružení.³

ZDROJ SKUTEČNÉ RADOSTI

Spasitel nám ukázal dokonalý příklad toho, že skutečnou radost v tomto smrtelném životě můžeme nalézt prostřednictvím služby.

Jak můžeme při pastýřské službě nacházet více radosti?

Je mnoho možností, jak vnést do naší pastýřské služby více radosti. Zde je několik námětů:

- 1. Rozumějte tomu, co je vaším účelem v pastýřské službě.**
Existuje spousta důvodů, proč se věnovat pastýřské službě. V konečném důsledku má být naše úsilí v souladu s Božím záměrem „uskutečnit nesmrtelnost a věčný život člověka“ (Mojžíš 1:39). Pokud přijmeme výzvu presidenta Russella M. Nelsona, abychom pomáhali druhým na cestě smlouvy, můžeme nalézt radost z toho, že jsme zapojeni do Božího díla.⁴ (Více informací o účelu pastýřské služby viz „Zásady pastýřské služby: Záměr, který změní naši pastýřskou službu“ v *Liahoně* z ledna 2019.)
- 2. Zaměřujte se v pastýřské službě na lidi, ne na úkoly.**
President Thomas S. Monson nám často připomínal: „Nikdy nedovolte, aby problém, který má být vyřešen, byl důležitější než ten, kdo má být milován.“⁵ Pastýřská služba je o lásce k druhým, nikoli o plnění úkolů. Budeme-li mít druhé rádi tak jako Spasitel, budeme otevřenější vůči radosti, jež pramení ze služby druhým.

- 3. Vykonavejte pastýřskou službu jednoduše.** President M. Russell Ballard, zastupující president Kvora Dvanácti apoštolů, nám říká: „Veliké věci se uskutečňují věcmi prostými a malými. ... Naše malé a prosté skutky laskavosti a služby [se budou hromadit], až vznikne život naplněný láskou k Nebeskému Otci, oddaností dílu Pána Ježíše Krista a pocitem pokoje a radosti pokaždé, když nabídneme pomocnou ruku druhým.“⁶
- 4. Odstraňte z pastýřské služby jakýkoli stres.** Vaší zodpovědností není vypracovat spasení někoho druhého. To je mezi oním jednotlivcem a Pánem. Naši zodpovědností je mít tyto lidi rádi a pomáhat jim obracet se k Ježíši Kristu, který je jejich Spasitelem.

Neodkládejte radost pramenící ze služby

Někdy se lidé zdráhají požádat o potřebnou pomoc, a tak naše nabídka služby může být přesně tím, co potřebují. Ale vnucovat se druhým také není to nejlepší. Než se pustíme do pastýřské služby, je dobré požádat o dovolení.

Starší Dieter F. Uchtdorf z Kvora Dvanácti apoštolů vyprávěl o osamocené matce, která dostala plané neštovice – a poté onemocněly i její děti. Její obvykle dokonalý domov byl neuklizený a plný nepořádku. Kupilo se špinavé nádobí a oblečení.

Ve chvíli, kdy se cítila zcela přemožena, u ní na dveře zaklepaly sestry z Pomocného sdružení. Neřekly: „Dej nám vědět, kdybychom mohly s něčím pomoci.“ Když viděly, jaká je situace, začaly konat.

„Uklidily nepořádek, vnesly do domova světlo a čistotu a požádaly další sestru, aby přinesla nějaké velmi potřebné potraviny. Když nakonec všechnu práci dokončily a loučily se, mladé matce tekly slzy – slzy vděčnosti a lásky.“⁷

Dárkyně i příjemkyně zažily vřelý pocit radosti.

Pěstujte radost v osobním životě

Čím více radosti, pokoje a spokojenosti dokážeme ve svém životě pěstovat, tím více budeme schopni dělit se o to s druhými při pastýřské službě. Radost přichází prostřednictvím Ducha Svatého. (Viz Galatským 5:22 a Nauka a smlouvy 11:13.) Můžeme se o ni modlit (viz Nauka a smlouvy 136:29) a přivolávat ji do svého života. Zde je několik námětů, jak v životě pěstovat radost:

- 1. Sčítejte svá požehnání.** Při přemýšlení o svém životě si запиšte do deníku, čím vším vám Bůh požehnal.⁸ Všimněte si dobrých věcí kolem sebe.⁹ Zaměřte se na to, co vám možná brání pociťovat radost, a napište si, jak byste to mohli změnit nebo jak byste na to mohli nahlížet z jiného úhlu. Během tohoto velikonočního období si vyhraďte čas na to, abyste posílili svůj vztah se Spasitelem. (Viz Nauka a smlouvy 101:36.)
- 2. Procvičujte vnímavost.** Radost můžete snadněji nalézt ve chvílích tichého rozjímání.¹⁰ Pozorně poslouvejte, co vám přináší radost. (Viz 1. Paralipomenon 16:15.) K procvičení vnímavosti může být občas nezbytné odpočinout si od médií.¹¹
- 3. Vyhýbejte se srovnávání.** Říká se, že srovnávání je zločejem radosti. Pavel varoval, že ti, kteří „sami sebou sebe měří, a přirovnávají sebe sobě, [nejsou moudří]“. (2. Korintským 10:12.)
- 4. Usilujte o osobní zjevení.** Spasitel učil: „Budeš-li prositi, obdržíš zjevení za zjevením, poznání za poznáním, abys mohl znáti tajemství a pokojné věci – to, co přináší radost, to, co přináší život věčný.“ (Nauka a smlouvy 42:61.)

Výzva k činu

Jak můžete prohloubit ve svém životě radost prostřednictvím pastýřské služby? ■

Zásady uvedené v tomto článku lze uplatnit v našich každodenních vztazích s druhými, ale jejich účelem je pomoci bratrům a sestrám pověřeným pastýřskou službou v jejich úsilí zehnat rodinám a jednotlivcům, kteří jim byli přiděleni.

POZNÁMKY

1. „Joy“, en.oxforddictionaries.com
2. Russell M. Nelson, „Radost a duchovní přežití“, *Liahona*, listopad 2016, 82.
3. Jean B. Binghamová, „Pastýřská služba po vzoru Spasitele“, *Liahona*, květen 2018, 107.
4. Viz Russell M. Nelson, „Zatímco společně kráčíme kupředu“, *Liahona*, duben 2018, 4–7.
5. Thomas S. Monson, „Nacházejte radost na cestě“, *Liahona*, listopad 2008, 86.
6. M. Russell Ballard, „Nacházejte radost prostřednictvím láskyplné služby“, *Liahona*, květen 2011, 49.
7. Viz Dieter F. Uchtdorf, „Žijme podle evangelia s radostí“, *Liahona*, listopad 2014, 120–123.
8. Henry B. Eyring, „O pomněte, pomněte“, *Liahona*, listopad 2007, 67.
9. Viz Jean B. Binghamová, „Aby radost vaše byla plná“, *Liahona*, listopad 2017, 87.
10. Viz Dieter F. Uchtdorf, „O tom, na čem záleží nejvíce“, *Liahona*, listopad 2010, 21.
11. Viz Gary E. Stevenson, „Duchovní zatmění“, *Liahona*, listopad 2017, 46.

Když vás tíží starosti, vzpomeňte si na *vdovu z Naim*

Obzvláště když máme pocit, že na nás druzí zapomněli nebo že nás přehlížejí, je třeba, abychom pamatovali na to, že Ježíš přišel vdově na pomoc přesně v okamžiku, kdy to nejvíce potřebovala, a stejně tak přijde na pomoc i nám.

Keith J. Wilson

Docent na Katedře starověkých písem Univerzity Brighama Younga

Někdy býváme v životě nahoře, jindy dole, a možná míváme pocit, že Bůh v našem každodenním životě nehraje nijak zvlášť aktivní roli. Náš zažitý systém se zdá být poněkud únavný a jednotvárný. Nic moc se nemění a někdy je těžké určit, ve které konkrétní oblasti Bůh přímo zasáhl do naší situace. Kdykoli mě přepadnou takovéto pocity bezvýznamnosti ve vlastním životě, pomyslím často na ženu z Nového zákona, která se možná cítila stejně. Písma nezmiňují její jméno, uvádějí jednoduše pouze jméno její vesnice a manželský stav.

Touto ženou je vdova z Naim a jediný, kdo zaznamenává její úžasný příběh, je evangelista Lukáš. Pro mě je tato vdova ztělesněním samotné podstaty Spasitelovy služby zaměřené na jednotlivce a toho, jak podával pomocnou ruku sklíčeným, obyčejným lidem tehdejší společnosti. Tento příběh nám dává jasnou odpověď na otázku, zda nás Bůh zná a zda Mu na nás záleží.

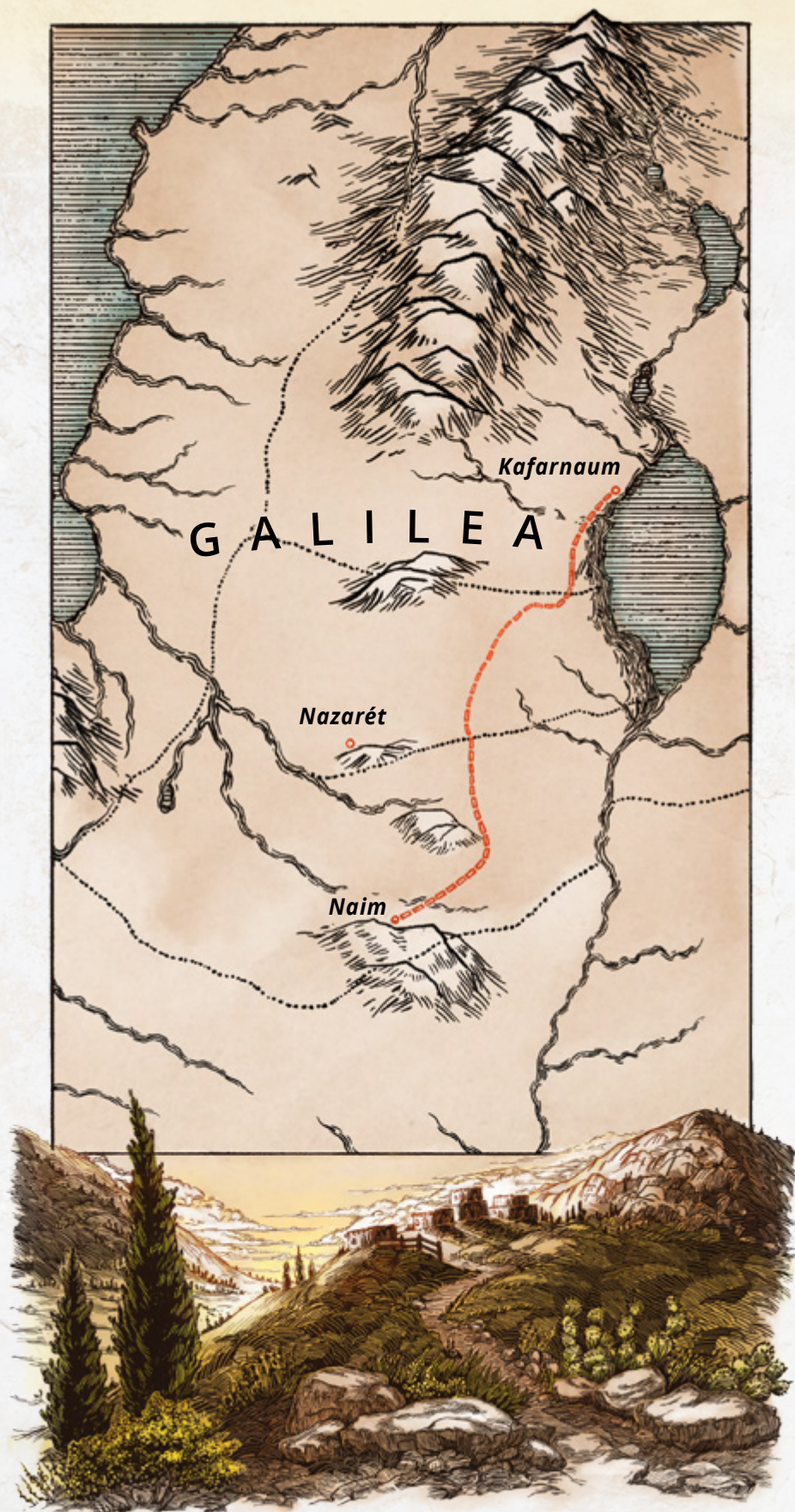
Stručné shrnutí zázraku uvedeného v 7. kapitole Lukáše popisuje, jak Ježíš zastavuje pohřební průvod a zázrakem křísí mrtvého mladíka k životu. Avšak v souvislosti s touto situací je potřeba vysvětlit několik dalších věcí. Jak platí o všech zázracích, ale zejména o tomto, je nesmírně důležité porozumět souvislostem týkajícím se zmíněné události.

Vzhledem k tomu, že jsem měl příležitost učit v Jeruzalémském středisku Univerzity Brigham Younga, bych se s vámi ohledně tohoto zázraku rád podělil o několik osobních myšlenek.

Naim byla v Ježíšově době malá zemědělská vesnice, která se krčila na úpatí hory More, jež na východě ohraničovala údolí Jezreel. Osada se nacházela v izolované oblasti. Vedla do ní jedna jediná přístupová cesta. V Ježíšově době byla tato vesnice zřejmě malá a relativně chudá, a taková zůstala dodnes. V minulosti bylo součástí této osady v určitých obdobích pouhých 34 domů se 189 lidmi.¹ Dnes v ní žije asi 1 500 obyvatel.

Lukáš v úvodu svého příběhu poznamenává, že Ježíš byl předchozího dne v Kafarnaum, kde uzdravil služebníka jednoho setníka. (Viz Lukáš 7:1–10.) Pak se ve verši 11 dozvídáme, že „den nato“ [v kralické Bibli vyjádřeno poněkud nepřesně slovem „potom“] Spasitel odešel do města jménem Naim, přičemž Ho doprovázela velká skupina učedníků. Tento sled událostí je velmi důležitý. Kafarnaum se nachází na severním břehu Galilejského moře, 183 metrů pod úrovní hladiny moře. Naim je od Kafarnaum vzdáleno 48 kilometrů na jihovýchod a nachází se v nadmořské výšce 213 metrů, což znamená, že dostat se tam obnáší namáhavý výstup do kopce. Dojít z Kafarnaum do Naim by vyžadovalo minimálně jeden nebo dva dny. Nedávno urazila skupina mladých studentů Jeruzalémského střediska BYU tuto vzdálenost pěšky po dlážděných cestách za deset hodin. To znamená, že Ježíš musel patrně vstát velmi brzy ráno, nebo dokonce jít přes noc, aby mohl zastavit onen pohřební průvod „den nato“.²

Když se Kristus po velmi namáhavé cestě blížil k městu, vynášeli odtud mladého muže, kterému bylo nejspíše něco přes dvacet let,³ na márách. Lukáš nám sděluje, že tento mladý muž byl vdovin jediný syn, a podle toho, jak řecký text vykládají někteří badatelé, naznačuje, že neměla žádného jiného potomka.⁴ V jejím

nesmírně politováníhodném neštěstí ji provázela velká skupina vesničanů.

Smrt syna by samozřejmě byla tragédií pro každého, ale vezměte v úvahu její možné důsledky pro tuto vdovu. Co ve starověkém Izraeli obnášelo být vdovou, která nemá dědice, po stránce sociální, duchovní a finanční? Ve starozákonní kultuře platilo, že pokud manžel zemře dříve, než zestárne, je to znamením Božího odsouzení za hřích. Někteří se proto domnívali, že Bůh tuto přeživší vdovu trestá. V knize Rut je uvedeno, že když Noémi předčasně ovdověla, naříkala: „Hospodin je koneckonců proti mně a Všemohoucí mne zdrtil.“ (Rut 1:21, International Standard Version.)⁵

Nejenže se tato vdova z Naim rmoutila po duchovní a citové stránce, ale zároveň se ocitla bez finančních prostředků – a dokonce jí hrozila smrt hladem.⁶ Jakmile se žena provdala, převzala nad ní finanční zástitu rodina jejího manžela. Pokud zemřel, přešla starost o ni na jejího syna s právem prvorozenství. Nyní, když byl syn s právem prvorozenství a zároveň jediný syn této vdovy mrtev, zůstala bez finančního zabezpečení. Jestliže bylo jejímu synovi něco přes dvacet let, byla to pravděpodobně žena ve středním věku, která žila v malém městečku zaměřeném na zemědělství, a nyní se ocitla po duchovní, sociální a finanční stránce zcela bez prostředků.

A přesně v onom úzkém časovém úseku, kdy vesničané odnášeli syna této ženy, aby ho pohřbili, se Ježíš s průvodem setkal a byl „milosrdenstvím hnut ... k ní“ (Lukáš 7:13). Toto jsou pravděpodobně ta nejméně výstižná slova, jimiž kdy Lukáš popsal určitou skutečnost. Ježíš nějak vycítil naprosto zoufalou situaci této vdovy. Možná předešlou noc strávila vleže na podlaze z udusané hlíny a prosila Nebeského Otce, aby jí vysvětlil, proč se to stalo. Možná se dokonce otevřeně ptala, proč od ní žádá, aby dál žila na této zemi. Možná ji děsila nadcházející osamělost, které bude čelit. Nevíme. Víme však, že se Spasitel rozhodl okamžitě opustit Kafarnaum, což možná vyžadovalo, aby kráčel celou noc, aby mohl pohřební průvod zastavit přímo předtím, než uloží tělo do země.

Ano, když Ježíš uviděl usazenou tvář ženy, která kráčela na konci onoho průvodu, byl pohnut hlubokým soucitem – zdá se však, že tento soucit pramenil z pocitů, které prožil dlouho předtím, než zmíněný pohřební průvod „náhodou“ zastavil. Dorazil tam přesně ve chvíli, kdy Ho dotyčná žena potřebovala.

Ježíš oné vdově řekl: „Neplač.“ (Verš 13.) Aníž by si dělal starosti s rituální nečistotou, „dotekl se már“, a pohřební průvod se zastavil. Ježíš pak rozkázal: „Mládenče, toběť pravím, vstaň.“

I posadil se ten mrtvý, a počal mluvit. I dal jej [Ježíš] materi jeho.“ (Verše 14–15.) Zástup vesničanů a Ježíšových následovníků pochopitelně užasl, když se zármutek, který sdíleli, proměnil v čirou radost. Všichni „velebili Boha, řkouce: Prorok veliký povstal mezi námi“. (Verš 16.) Smyslem tohoto zázraku však byla také záchrana jedné zoufalé duše. Ježíš si byl vědom toho, že se tato žena – někdo, na koho se lidé z dané kultury dívali skrz prsty – ocitla ve velmi špatné situaci. To si žádalo Jeho okamžitou pozornost, a to i přesto, že se musel vydat na dalekou cestu, aby byl na místě přesně ve správnou chvíli. Věděl, že ona žena je v zoufalé situaci, a tak bez otálení přispěchal. President Thomas S. Monson (1927–2018) vyjádřil nezpochybnitelnou pravdu, když řekl: „Až se jednou ohlédneme a uvidíme ve svém životě zdánlivé náhody, poznáme, že asi nakonec nebyly tak náhodné.“⁷

Bez ohledu na to, jak je tato událost povznášející, je zapotřebí, abychom ji vnímali jako něco více než jen jako úžasný příběh z Bible. Nezpochybnitelně potvrzuje, že Ježíš o této chudé a zapomenuté vdově, která se ocitla zcela bez prostředků, věděl. Obzvláště když máme pocit, že na nás druzí zapomněli, nebo že nás přehlížejí, nebo že jsme bezvýznamní, je třeba, abychom pamatovali na to, že Ježíš přišel k oné vdově přesně v okamžiku, kdy to zoufale potřebovala, a stejně tak přijde i k nám. Dalším ponaučením, které si můžeme kromě výše zmíněného ze Spasitelova příkladu odnést, je důležitost toho, abychom druhým kolem sebe podávali pomocnou ruku a žehnali jim. Mnozí lidé kolem vás budou čas od času sklíčení. Povyprávíte-li jim o „sestrě z Naim“ a o tom, jak Pán přesně věděl o její sklíčenosti a velké osobní krizi, může to pro ně znamenat, že se noc změní v den. Pamatujte na působivý postřeh presidenta Spencera

W. Kimballa (1895–1985): „Bůh si nás všímá a bdí nad námi. Naše potřeby ale obvykle uspokojuje skrze druhého člověka.“⁸

Ze všech zázraků, které Ježíš během doby, kdy žil na zemi, vykonal, je v mých očích jen málo tak láskyplných a soucitných jako tato Jeho pastýřská služba vdově z Naim. Tento zázrak nám připomíná, že Mu na nás záleží a že na nás nikdy nezapomeneme. Na to nesmíme zapomínat ani my. ■

POZNÁMKY

1. Viz E. Mills, *Census of Palestine 1931: Population of Villages, Towns, and Administrative Areas* (1932), 75.
2. Viz S. Kent Brown, *The Testimony of Luke* (2015), 364.
3. Viz Brown, *The Testimony of Luke*, 365.
4. Viz Brown, *The Testimony of Luke*, 365.
5. V Izaiášovi 54:4 Pán Izraeli, k němuž promlouvá jako ke vdově, říká, že již „nevzpomeneme na potupu pramenící z toho, že [byla] opuštěna“. (New English Translation.)
6. Viz Brown, *The Testimony of Luke*, 365.
7. Thomas S. Monson, v: Joseph B. Wirthlin, „Lessons Learned in the Journey of Life“, *Liahona*, May 2001, 38.
8. *Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball* (2006), 82.

Video „Widow of Naim“ [„Vdova z Naim“] můžete zhlédnout na stránce lds.org/go/041917.

President Henry B. Eyring

Druhý rádce v Prvním předsednictvu

VĚŘTE VE SPASITELOVO vysvobození

Spasitelovo Usmíření a Vzkříšení Mu dávají moc posilovat nás, když procházíme zkouškami, nebo nás z nich vysvobodit.

Těm, kteří ztratili své blízké, se cesta, jež se před nimi prostírá, může zdát smutná a osamělá. O těch, kteří postrádají znalosti a svědectví o Usmíření a Vzkříšení Spasitele Ježíše Krista, to platí o to více. Jistě si vybavíte Jeho dva učedníky plné pochybností na cestě do Emaus. Vzkříšený Pán k nim přišel a zeptal se jich, proč jsou smutní. Lukáš nám dává odpověď:

„Oni pak řekli jemu: O Ježíšovi Nazaretském, kterýž byl muž prorok, mocný v slovu i v skutku, před Bohem i přede vším lidem,

Totíž kterak jej vydali přední kněží {biskupové} a knížata naše na odsouzení k smrti, i ukřižovali jej.

My pak jsme se nadáli, že by on měl vykoupiti Izraele.“ (Lukáš 24:19–21.)

Čerpáme útěchu z toho, že víme, že to *byl* On, kdo Izrael vykoupil, a máme o tom svědectví. *Byl* to On, kdo „zlámal pouta smrti“. (Mosiáš 15:23.) *Byl* to On, kdo se stal „prvotin[ou] těch, kteříž zesnuli“. (1. Korintským 15:20.) *Byl* to On, díky komu máme chrámové smlouvy, které nás na věky spojují s těmi, jež máme rádi a dočasně ztrácíme.¹

O těchto Velikonocích bych se rád podělil o část poselství o Spasitelově moci k vysvobození, které jsem pronesl před několika lety na zasvěcujícím shromáždění. Příprava a přednes tohoto poselství mě posílily. Modlím se, aby jeho přečtení posílilo i vás.

Spasitel náš zármutek zná

Závěr života u některých nastává brzy a nakonec čeká nás všechny. Každý z nás projde zkouškou spočívající v tom, že budeme čelit smrti někoho, koho máme rádi.

Nedávno jsem se setkal s jedním mužem, kterého jsem neviděl od doby, kdy mu zemřela manželka. Šlo o náhodné setkání o dovolené v příjemné společenské situaci. Když ke mně kráčel, usmíval se. Vzpomněl jsem si, že mu zemřela žena, a tak jsem při běžném pozdravu volil slova velmi opatrně: „Jak se vám daří?“

Úsměv zmizel, v očích se mu zaleskly slzy a tiše a s velkou upřímností odvětil: „Daří se mi dobře. Ale je to moc těžké.“

Je to moc těžké, jak většina z vás již zjistila a jednoho dne to budeme muset zjistit všichni. Nejtěžší součástí této zkoušky je zjistit, jak naložit se svým žalem, s osamělostí a s pocitem ztráty, kdy máme dojem, jako bychom přišli o část sebe sama. Zármutek může přetrvávat jako chronická bolest. Někteří mohou pociťovat hněv a nespravedlnost.

Spasitelovo Usmíření a Vzkříšení Mu dávají moc nás z takovéto zkoušky vysvobodit. Poznal

*Spasitel by býval mohl poznat
náš zármutek skrze inspiraci Ducha,
ale místo toho se rozhodl, že ho
pozná prostřednictvím vlastní
zkušenosti.*

veškerý náš zármutek skrze vlastní zkušenost. Býval by ho mohl poznat skrze inspiraci Ducha, ale místo toho se rozhodl, že ho pozná prostřednictvím vlastní zkušenosti. Onen příběh zní takto:

„A vizte, narodí se Marii, v Jeruzalémě, což je země praotců našich, a ona bude pannou, drahoucennou a vyvolenou nádobou, jež bude zastíněna a počne mocí Ducha Svatého a porodí syna, ano, dokonce Syna Božího.

A on půjde, trpě bolesti a strasti a pokušení všeho druhu; a to se stane, aby se naplnilo slovo, jež praví, že na sebe vezme bolesti a nemoci lidu svého.

A vezme na sebe smrt, aby mohl uvolnit pouta smrti, jež spoutávají lid jeho; a vezme na sebe slabosti jejich, aby nitro jeho mohlo býti naplněno milosrdenstvím podle těla, aby poznal podle těla, jak pomoci lidu svému podle slabostí jeho.“ (Alma 7:10–12.)

Dobří lidé okolo vás se budou snažit pochopit váš zármutek pramenící z odchodu někoho, kdo vám byl blízký. Možná zármutek pocítují i oni sami. Spasitel nejenže chápe a pocítuje zármutek, ale rovněž pocítuje *vaš* osobní zármutek, který pocítujete jen vy. A dokonale vás zná. Zná vaše srdce.

Přivolávejte Ducha Svatého

Díky tomu, že přivoláváte Ducha Svatého, aby vás utěšoval a žehnal vám, může Spasitel zjistit, který z mnoha kroků, jež můžete podniknout, pro vás bude nejlepší. Bude vědět, čím by pro vás bylo nejlepší začít. Někdy to bude modlitba. Jindy to bude to, že půjdete a utěšíte někoho jiného. Znáám jednu vdovu, která trpí ochromující nemocí a která byla inspirována, aby navštívila jinou vdovu. Nebyl jsem u toho, ale jsem si jist, že Pán inspiroval jednu věrnou učednici, aby podala pomocnou ruku druhé, a tak byl schopen pomoci jim oběma.

Je mnoho možností, jak Spasitel může pomoci těm, kteří jsou stíženi zármutkem, a každá je přizpůsobená přímo na míru konkrétnímu člověku. Můžete si být nicméně jisti tím, že může pomoci a pomůže tak, jak to bude nejlepší pro ty, kteří truchlí, a pro druhé kolem nich. Když Bůh vysvobozuje člověka ze zármutku, bývá neměnnou skutečností, že dotyčný před Ním pocítuje dětsky upřímnou pokoru. Úžasné příklady moci věrné pokory nacházíme v životě Joba. (Viz Job 1:20–22.) Další neměnnou skutečností, kterou nacházíme i u Joba, je trvalá víra v moc Spasitelova Vzkříšení. (Viz Job 19:26.)

Vzkříšení budeme všichni, včetně vašich blízkých, kteří zemřeli. Když se s nimi znovu shledáme, nepůjde o setkání éterických bytostí, ale bytostí s tělem, které nikdy nezemře, ani nezestárne, ani neonemocní. Když se Spasitel po svém Vzkříšení zjevil apoštolům, nejenže poskytl útěchu v zármutku jim, ale také nám všem, kteří kdy nejspíše budeme truchlit. Utěšil je i nás těmito slovy:

„Pokož vám. ...

Vizte ruce mé i nohy mé, já zajisté jsem ten. Dotýkejte se mne a vizte; neboť duch těla a kostí nemá, jako mne vidíte mítí.“ (Lukáš 24:36, 39.)

Pán nás může inspirovat k tomu, abychom se uprostřed svého zármutku chopili moci dosáhnout vysvobození tak, jak to pro nás bude nejlepší. Můžeme se rozhodnout sloužit Pánu prostřednictvím služby druhým. Můžeme svědčit o Spasiteli, o Jeho evangeliu, o Znovuzřízení Jeho Církve a o Jeho Vzkříšení. Můžeme dodržovat Jeho přikázání.

Všechna tato rozhodnutí přivolávají Ducha Svatého. A Duch Svatý nás může utěšit tak, jak to bude vzhledem k našim potřebám nejvhodnější. A prostřednictvím inspirace Ducha můžeme získat svědectví o vzkříšení a jasnou představu o opětovném shledání se svými blízkými, které nás čeká. Tuto útěchu jsem pocítoval i já, když jsem hleděl na náhrobek osoby, kterou jsem znal a o níž vím, že ji budu moci někdy v budoucnosti sevřít v náručí. Toto vědomí mě nejen vysvobodilo

ze zármutku, ale také naplnilo radostným očekáváním.

Kdyby se ona osůbka dožila dospělosti, byla by potřebovala vysvobození z řady jiných zkoušek. Byla by podrobena zkouškám, zda zůstane věrná Bohu, skrze fyzické a duchovní těžkosti, s nimiž se setkává každý. Ačkoli je lidské tělo úžasným výtvozem, potřeba udržovat je v chodu představuje zkoušku pro každého z nás. Všichni musíme bojovat s nemocemi a následky stárnutí.

„Bud' pokorný“

Moc k vysvobození z našich zkoušek je účinná. Funguje stejně jako vysvobození ze zkoušky plynoucí z toho, že musíme čelit smrti někoho blízkého. A stejně jako vysvobození nespočívá vždy v tom, že bude život našeho blízkého ušetřen, vysvobození z dalších zkoušek nemusí vždy znamenat, že budou odstraněny. Pán nám možná neposkytne úlevu, dokud

*Můžete si být jisti tím,
že Spasitel může pomoci
a pomůže tak, jak to bude
nejlepší pro ty, kteří
truchlí, a pro druhé
kolem nich.*

si nevybudujeme takovou víru, abychom byli schopni činit rozhodnutí, která způsobí, že v našem životě začne účinkovat moc Usmíření. Nepožaduje to od nás z lhostejnosti, ale z lásky, kterou k nám chová.

Návod, jak získat Pánovu moc k vysvobození z protivenství, kterému v životě čelíme, dostal Thomas B. Marsh v době, kdy byl prezidentem Kvora Dvanácti apoštolů. Procházel náročnými zkouškami a Pán věděl, že bude čelit ještě dalším.

Toto je rada určená jemu, kterou si sám беру k srdci a nabízím ji i vám: „Buď pokorný; a Pán tvůj Bůh tě povede za ruku a dá ti odpověď na modlitby tvé.“ (Nauka a smlouvy 112:10.)

Pán nás vždy chce přivést k vysvobození prostřednictvím toho, že se staneme spravedlivějšími. To vyžaduje, abychom činili pokání. A při tom je zapotřebí pokory. Cesta k vysvobození tedy vždy vyžaduje pokoru, aby nás Pán mohl vést za ruku tam, kam si nás přeje prostřednictvím našich strastí dovést, a dále ke spokojenosti.

Zkoušky mohou být zdrojem roztrpčení či skleslosti. Pokora, kterou vy i já potřebujeme, aby nás Pán mohl vést za ruku, pramení z víry. Pramení z víry v to, že Bůh opravdu žije, že nás má rád a že to, co si přeje – jakkoli to může být těžké – je vždy to, co pro nás bude nejlepší.

Spasitel nám takovou pokoru ukázal. Četli jste o tom, jak se modlil v zahradě getsemanské, zatímco kvůli nám procházel zkouškou, která zdaleka přesahuje naše chápání či schopnost ji přestát, a nakonec i mou schopnost ji popsat. Jistě si vybavujete Jeho modlitbu: „Otče, chceš-li, přenes kalich tento ode mne, ale však ne má vůle, ale tvá staň se.“ (Lukáš 22:42.)

Znal svého Nebeského Otce, velikého Elohima, a vkládal v Něj důvěru. Uvědomoval si, že Jeho Otec je všemocný a nekonečně laskavý. Milovaný Syn pokornými slovy, jaké by použilo malé dítě, požádal o moc k vysvobození, aby získal pomoc.

Čerpejte odvalu a útěchu

Otec svého Syna nevysvobodil tím, že by danou zkoušku odstranil. Neudělal to kvůli nám. Dopustil, aby Spasitel naplnil poslání, které přišel uskutečnit. Přesto však můžeme na věky čerpat odvalu a útěchu díky tomu, že víme, jakou pomoc Otec Spasiteli poskytl:

„I ukázal se jemu anděl s nebe, posiluje ho.

A jsa v boji, horlivěji se modlil. I učiněn jest pot jeho jako krůpě krve tekoucí na zemi.

A vstav od modlitby, a přišed k učedníkům, nalezl je, ani spí zámutek.

I řekl jim: Co spíte? Vstaňte a modlte se, abyste nevešli v pokušení.“ (Lukáš 22:43–46.)

Spasitel se modlil o vysvobození. Nebylo Mu dáno oné zkoušce uniknout, ale obdržel útěchu, která stačila na to, aby tuto zkoušku vítězně přestál.

To, co přikázal svým učedníkům, kteří byli zároveň také zkoušeni, je pro

*Ježíš Kristus zaplatil výkupné za veškeré
naše hříchy a za hříchy všech dětí Nebeského
Otce, abychom mohli být vysvobozeni ze
smrti a z hříchu.*

nás určitým vodítkem. Můžeme se rozhodnout se jím řídit. Můžeme se rozhodnout povstat a s velkou vírou a pokorou se modlit. A můžeme se řídit tím, co je dodáno v knize Markově: „Vstaňte, podme.“ (Marek 14:42.)

V tomto se ukrývá rada, jak v životě přestát fyzické i duchovní zkoušky. Poté, co uděláte vše, co bude ve vašich silách, budete potřebovat Boží pomoc. A tak vstaňte a jděte, ale získejte Jeho pomoc, co nejdříve to bude možné, a s žádostí o vysvobození nečekejte na to, až nastane krize.

S veškerou vážností vám vydávám svědectví o tom, že Bůh Otec žije a miluje nás. Víím to. Jeho plán štěstí je dokonalý a je to plán štěstí. Ježíš Kristus byl vzkříšen, tak jako budeme vzkříšeni i my. Prošel utrpením, aby nám mohl pomáhat ve veškerých našich zkouškách. Zaplatil výkupné za veškeré naše hříchy a za hříchy všech dětí Nebeského Otce, abychom mohli být vysvobozeni ze smrti a z hříchu.

Vím, že v Církvi Ježíše Krista, pokud budeme následovat Mistra, k nám může přijít Duch Svátý, aby nás utěšil a očistil. Kéž se vám tehdy, kdy to budete potřebovat, ve všech zkouškách a strastech v životě, od Něj dostává útěchy a pomoci. ■

Ž proslovu „The Power of Deliverance“ proneseného na zasvěcujícím shromáždění Univerzity Brigham Younga 15. ledna 2008.

POZNÁMKA

1. Viz „Jen světlo Tvé“, *Náboženské písně*, č. 48.

DETAIL Z OBRAZU GETSEMANŮ, J. KIRK RICHARDS, VĚTVE OLIVOVNÍKU, GETTY IMAGES

V zahradě getsemanské

Přemýšlivě ♩ = 60–68

Slova a hudba: Tammy Simister Robinson

1. V za - hra - dě get - se - man - ské, ve své vrou - cí mod - lit - bě,
2. U - tr - pe - ní ne - smír - né o - chot - ně jsi pod - stou - pil,
3. Svá - tost když dnes při - jí - mám, na Tvou o - běť vzpo - mí - nám,

Spa - si - te - li, i za mne pro - ná - šel jsi pros - by své,
Spa - si - te - li, i za mne ži - vot svůj jsi po - lo - žil,
To - bě tím dnes do - svěd - čím, že Tě na pa - mě - ti mám,

pro - ná - šel jsi pros - by své. My - sl má i srd - ce mé
ži - vot svůj jsi po - lo - žil. My - sl má i srd - ce mé
že Tě na pa - mě - ti mám. My - sl má i srd - ce mé

kéž jsou Ti vždy při - jem - né. Spa - si - te - li, i za mne
kéž jsou Ti vždy při - jem - né. Spa - si - te - li, i za mne
kéž jsou Ti vždy při - jem - né. Ži - vo - tem svým do - svěd - čím,

pro - ná - šel jsi pros - by své, pro - ná - šel jsi pros - by své.
ži - vot svůj jsi po - lo - žil, ži - vot svůj jsi po - lo - žil.
že Tě na pa - mě - ti mám, že Tě na pa - mě - ti mám.

© 2003 Tammy Simister Robinson. Všechna práva vyhrazena.

Tato píseň může být kopírována pro příležitostné, nekomerční použití v církvi nebo v rodině.

Toto sdělení musí být uvedeno na každé pořízené kopii.

Brian K. Ashton

Druhý rádce v Generálním
předsednictvu Nedělní školy

Tři ponaučení o lásce, radosti a pokoji

Dodržování těchto tří kroků může ve vašem životě způsobit velkou změnu k lepšímu a pomáhat vám pociťovat ovoce Ducha.

Když jsem chodil na vysokou školu, hodně jsem přemýšlel o své budoucnosti. Jakmile ona budoucnost – to jest život po vysoké škole – nastala, získal jsem tři velmi důležité ponaučení, díky nimž jsem v životě zaznamenal velkou změnu k lepšímu. O tato ponaučení bych se s vámi chtěl podělit s nadějí, že vám nebude trvat si je osvojit tak dlouho jako mně. Mohou vám pomoci nalézt v životě větší radost – a nakonec dojít oslavení s Nebeským Otcem.

1. Usilujte o štěstí, pokoj a Ducha Svatého

Se svou ženou Melindou jsem se seznámil v druhém ročníku na vysoké škole, asi půl roku poté, co jsem se vrátil z misie. Okamžitě jsem věděl, že se s ní chci oženit. Melinda však stejný pocit nesdílela. Trvalo pět let, než

*Pokud budete
vykonávat ony
malé věci a
věřit v obět
Ježíše Krista,
dokážete bez
ohledu na
okolnosti
najít lásku,
radost a pokoj.*

konečně získala odpověď, že provdat se za mě bude „v pořádku“.

Během těch pěti let jsem procházel jednou z těžších zkoušek svého života. Věděl jsem, koho si mám vzít, a pobízel mě k tomu Duch, ale přesto jsem nebyl schopen dosáhnout svého cíle.

Nedlouho po mé promoci se Melinda rozhodla odjet na misií – jsem přesvědčen, že zčásti proto, aby se mě zbavila. Zatímco byla na misií, byly chvíle, kdy jsem byl sklíčený, protože jsem se zaměřoval na to, co nemám. Ale denně jsem studoval písmo a modlil se, sloužil jsem v Církvi a usiloval o to, abych dělal něco, co do mého života přivolá Ducha Svatého.

Jednou v Minneapolis v Minnesotě brzy po ránu, které bylo velmi chladné, jsem po cestě na shromáždění v autě přemítal: „Teď bych měl být opravdu nešťastný. Zdá se, že nic nejde tak, jak bych chtěl. Ale já nejsem nešťastný. Jsem neuvěřitelně šťastný!“

A jak jsem mohl být šťastný, když jsem procházel něčím, co pro mě představovalo obtížnou zkoušku?

Odpověď se nachází v Galatským 5:22: „Ovoce pak Ducha jesti: Lásky, radost, pokoj, tichost, dobrotivost, dobrotva, věrnost, krotkost, středmost.“

A protože jsem dělal to, co do mého života přivolávalo Ducha, pociťoval jsem Boží lásku. Pociťoval jsem radost a pokoj. Dokázal jsem být trpělivý, a přesto šťastný.

Ani to, zda v životě dosáhneme lásky, radosti a pokoje, ani naše rodina či manželství nepřamení z toho, zda máme velký dům, hezká auta, nejmodernější oblečení, úspěch v zaměstnání či cokoli dalšího, o čem svět tvrdí, že to přináší

štěstí. Ve skutečnosti vzhledem k tomu, že pocity lásky, radosti a pokoje pocházejí od Ducha, nemusí mít jejich prožívání vůbec žádnou spojitost s časnými okolnostmi.

Chápejte prosím, že netvrdím, že budeme vždycky šťastní, ani že časné okolnosti nikdy nebudou mít na naše štěstí vliv. Ve skutečnosti je to tak, že pokud neochutnáme hořké, nemůžeme poznat sladké. (Viz Nauka a smlouvy 29:39; viz také Mojžíš 6:55.)

Je nutné, abychom občas měli obtíže. Některé fyzické a psychické stavy nám navíc mohou působit velké utrpení a velmi nám znesnadňovat možnost pociťovat Ducha. Budeme-li však usilovat o to, aby byl Duch v našem životě přítomen, a budeme-li důvěřovat Bohu, budeme moci být celkově vzato šťastní.

Na základě osobních zkušeností svědčím o tom, že je to pravda. Od onoho zážitku, který jsem měl, když byla Melinda na misií, jsem si všiml, že když dělám to, co do mého života přivolává Ducha, včetně toho, že se rozhodnuji věřit, že vše dopadne tak, jak Bůh zamýšlí, a že to takto přijímám, bývám obvykle šťastný. (Viz Jákob 3:2).¹

2. Neskočte na lep falešným náhražkám

Satan nabízí falešné náhražky a napodobeniny všeho, co dělá Bůh, ve snaze nás zmást a oklamat. Spasitel nás navzdory Satanovým pokusům přesvědčit nás o opaku učí, že „zkažený strom nemůže nésti ovoce dobré“ (3. Nefi 14:18). A protože Satan takovým zkaženým stromem je, nemůže zapříčinit, abychom pociťovali „lásk[u], radost, pokoj, tichost, dobrotivost, dobrot[u], věrnost, krotkost [a] středmost“ (Galatským 5:22). Touží naopak po tom, abychom byli nešťastní. (Viz 2. Nefi 2:27.)

Co tedy Satan dělá? Snaží se nás oklamat.

Jedna má přítelkyně, jedna z vyvolených, se dala oklamat. Tato sestra sloužila na misií a byla vynikající misionářkou. Když se vrátila z misie, měla v úmyslu dělat všechny ty maličkosti, které přivolávaly do jejího života

*Satan nabízí
falešné náhražky*

a napodobeniny

všeho, co dělá

Bůh, ve snaze

nás zmást

a oklamat.

Spasitel nás

učí, že „zkažený

strom nemůže

nésti ovoce

dobré“

(3. Nefi 14:18).

Ducha a během misie ji posilovaly. A nějaký čas jí to vydrželo.

Vídala však své přátele, z nichž mnozí byli navrátilí se misionáři, jak chodí každou neděli na shromáždění, ale mimo ně žijí podle zvyklostí světa. Zdálo se, že jsou šťastní. Dělalí „zábavné“ věci. A jejich životní styl zjevně nevyžadoval tolik úsilí jako ten její.

Brzy se zmíněným maličkostem, které jí během misie přinášely duchovní sílu, přestala věnovat. Pořád měla svědectví, ale řekla mi, že došla k následujícímu závěru: „Pokud budu chodit na církevní shromáždění, budu v pořádku – budu to mít pod kontrolou.“ Nicméně přiznala: „Po duchovní stránce jsem ale neaktivní.“² A zatímco žila podle zvyklostí světa, jedno špatné rozhodnutí následovalo druhé, a zanedlouho otěhotněla.

Její nespravedlivá rozhodnutí ji nakonec dostihla. Nebyla šťastná a uvědomovala si to. Naštěstí rozpoznala, že se nechala oklamat, a činila pokání.

Příběh této mé přítelkyně podtrhuje, že i ti nejlepší z nás se mohou nechat oklamat. Její příběh navíc poukazuje na to, že se musíme mít před oklamáním neustále na pozoru. Toho lze dosáhnout tím, že budeme dělat ony maličkosti, které do našeho života přivolávají Ducha.

Jsem rád, že mohu říci, že dnes je tato moje přítelkyně šťastná, snaží se dodržovat přikázání a aktivně žije podle evangelia jak po stránce fyzické, tak duchovní.

Satanovy podvodné triky nabývají mnoha podob. Zmíním jich jen několik.

Satan se nás snaží přimět k tomu, abychom světské záležitosti nadřazovali těm duchovním.

To, že své priority nemáme správně seřazeny, lze rozpoznat podle toho, že si často říkáme: „Mám prostě moc práce nebo jsem teď příliš unavený na to, abych _____.“ Na prázdné místo doplňte: šel do chrámu; vykonával pastýřskou službu; studoval písma a přemítal o nich; plnil své povolání; či dokonce se pomodlil.

Jedním z důvodů, proč máme pocit, že jsme tak zaneprázdnění, je to, že se Satan usilovně snaží nás rozptylovat. Využívá chytrého telefonu, který máme v ruce, rádia v autě, televize doma a spousty dalších věcí k tomu, abychom byli téměř neustále roztěkaní. V důsledku toho máme pocit, že jsme více zaneprázdnění, než jak tomu ve skutečnosti je.

Dalším důsledkem tohoto rozptylování je skutečnost, že se čím dál tím

méně věnujeme přemítání. Satan se nás snaží rozptylovat proto, že ví, že přemítání – a obzvláště o písmech – vede k hlubšímu obrácení a získávání zjevení.

Další ze Satanových podvodných triků spočívá v myšlence, že to, co děláme navenek, je důležitější než naše vnitřní motivace. Postrádáme-li správnou motivaci k duchovním záležitostem, nedaří se nám zažívat radost, která pramení z evangelia. V důsledku toho nám dodržování přikázání začne připadat jako dřina a Satan si je vědom toho, že pokud nás dokáže přimět, abychom se takto cítili, je pravděpodobné, že přestaneme dělat to, o čem víme, že bychom dělat měli.

Satan nás rovněž oklamává, abychom uvěřili tomu, že radost a štěstí pramení ze života bez starostí nebo jednoduše z toho, že se neustále bavíme. To však není pravda. Ve skutečnosti není možné prožívat žádnou radost ani štěstí bez toho, abychom museli něco překonat. (Viz 2. Nefi 2:11, 23.)

Posledním ze Satanových podvodných triků, o nichž se zmíním, je jeho snaha přesvědčit nás, že zlovolnost se svými přechodnými potěšeními je ve skutečnosti štěstím. Satan ví, že jisté pocity či emoce – alespoň v určitém okamžiku – 1) nás mohou přimět k tomu, abychom se domnívali, že pocítujeme ovoce Ducha; 2) mohou zastřít naši touhu po tomto ovoci; nebo 3) nám mohou připadat jako přijatelná náhražka.

Satan nás například může pokoušet k tomu, abychom namísto o lásku usilovali o uspokojení chťiče. Může nás zlákat, abychom vyměnili trvalou radost za chvilkové nadšení. Pokouší se nás spíše rozptýlit, než aby nám poskytl pocit pokoje. Chtěl by, abychom byli povýšení, nedočkaví a politicky korektní namísto toho, abychom byli nesobečtí, neustále poslušní a náležitě soustředění na duchovní věci. Jeho pokušení nás mohou mást, což nás posléze může dovést k domněnce, že porušování příkázání nám přinese štěstí.

3. Zaměřujte se na malé věci

To, co do našeho života přivolává Ducha, co nás chrání před tím, abychom se dali oklamat, a co nám v konečném důsledku pomáhá obdržet sílu dodržovat příkázání a získat věčný život, bývají obvykle maličkosti. Spasitel učil starší Církve v Kirtlandu ve státě Ohio této zásadě: „Pročež, nebudte znaveni konáním dobra, neboť kladete základ velikého díla. A z malých věcí pochází to, co je veliké.“ (Nauka a smlouvy 64:33.)

Proč jsou malé věci tak důležité? Spasitel v dalším verši vysvětlil, že „Pán požaduje srdce a ochotnou mysl“. (Nauka a smlouvy 64:34.) Proč Spasitel spojil vykonávání malých věcí se srdcem a ochotnou myslí? Protože tím, že

důsledně vykonáváme malé věci, vzdáváme své srdce a mysl Bohu, což nás očišťuje a posvěcuje. (Viz Helaman 3:35.)

Toto očišťování a posvěcování mění krok za krokem samotnou naši podstatu, takže se stáváme více takovými, jako je Spasitel. Rovněž to způsobuje, že jsme vnímavější vůči nabádáním Ducha Svatého, díky čemuž je méně pravděpodobné, že se necháme oklamat.

Když jsem byl v posledním ročníku střední školy, byl mým učitelem semináře můj tatínek přímo u nás doma. A protože tématem na onen rok byla Kniha Mormonova, rozhodl se, že si ji spolu přečteme, verš za veršem, a budeme diskutovat o tom, čemu se učíme. Během čtení mi tatínek pokládal otázky, které mě přiměly přemýšlet o tom, co zrovna čteme, a vysvětloval mi to, čemu jsem nerozuměl. Stále si pamatuji na to, jak jsem se učil o Spasiteli a jak jsem vycítil, že opravdu navštívil Nefity a že mi díky Jeho Usmíření opravdu mohou být odpuštěny hříchy.

Základ své znalosti písem mohu vysledovat k tomuto společnému studiu s tatínkem. Když jsme četli, cosi jsem pociťoval. A co je možná důležitější, došlo ke změně mých tužeb, pohnutek i jednání. Chtěl jsem se zlepšovat. Začal jsem si uvědomovat, v čem podléhám klamu. Častěji jsem činil pokání. Než jsem dokončil první ročník na vysoké škole, čítával jsem už písmo každý den.

Někdy v té době vyzval president Ezra Taft Benson (1899–1994) členy Církve, aby denně četli Knihu Mormonovu a uplatňovali to, čemu se z ní naučí.³ A tak jsem si k tomu, co jsem zrovna četl, vždy přečetl alespoň kousek z Knihy Mormonovy.

Během misie jsem se naučil, jak opravdu studovat písmena a hodovat na nich. Nejenže jsem během čtení pociťoval Ducha Svatého, ale také jsem začal pociťovat radost, když jsem v písmenech hledal odpovědi na své problémy a na problémy našich zájemců.

Po misii jsem v každodenním hodování na písmenech pokračoval. A protože tento zvyk přivolával do mého života Ducha Svatého, získával jsem od Něj vedení ohledně efektivnějšího využívání času. V důsledku toho se mi lépe dařilo ve škole a později i v práci. Bylo jednodušší činit správná rozhodnutí. Více jsem se modlil a pilněji jsem vykonával svá povolání. Každodenní hodování na písmenech nevyřešilo veškeré mé problémy, ale život byl jednodušší.

V srpnu roku 2005 nás prezident Gordon B. Hinckley (1910–2008) vybídl, abychom si do konce roku přečetli nebo znovu přečetli Knihu Mormonovu.⁴ Vzhledem k tomu, že jsem Knihu Mormonovu i tak četl každý den, dostal jsem se již k Eterovi či Moronimu. Když jsem proto knihu za týden či za dva dočetl, usoudil jsem, že jsem výzvu presidenta Hinckleyho splnil.

Ale pak naši rodinu přišel navštívit věrný domácí učitel. Zeptal se, jak si ohledně výzvy presidenta Hinckleyho vedeme.

Odvětil jsem, že jsem měl to štěstí, že jsem Knihu Mormonovu začal číst ještě předtím, než prezident Hinckley tuto výzvu vyslovil. A pak jsem s určitou dávkou pýchy prohlásil, že jsem úkol již splnil.

Můj domácí učitel měl naštěstí jiný názor. A když mě s mírností napomenul, Duch mi našeptal, že má pravdu.

Nyní jsem musel přečíst dvě kapitoly denně,

*Slibuji vám,
že pokud
budete na
písmech,
zejména
na Knize
Mormonově,
hodovat každý
den, budete do
svého života
přivolávat
Ducha.*

abych knihu stihl opět dočíst před koncem roku. S tím, jak jsem navýšil počet stran Knihy Mormonovy, které jsem měl přečíst, jsem si povšiml, jak mi do života proudí ještě více moci. Měl jsem větší radost. Vnímám jsem vše jasněji. Častěji jsem činil pokání. Přál jsem si sloužit druhým a zachraňovat je. Byl jsem méně náchylný k tomu, abych podléhal Satanovým podvodným trikům a pokusem. Měl jsem rád Spasitele ještě více.

V listopadu toho roku jsem byl povolán biskupem našeho sboru. To, že jsem splnil výzvu presidenta Hinckleyho, mě na toto povolání připravilo. Od té doby si všímám toho, že čím zaneprázdněnější jsem v zaměstnání či v Církvi, o to více potřebuji studovat písmena, a to hlavně Knihu Mormonovu.

Stejných pozháňání a moci ve svém životě můžete dosáhnout i vy, pokud budete také denně hodovat na písmenech. Slibuji vám, že pokud budete na písmenech, zejména na Knize Mormonově, hodovat každý den, budete do svého života přivolávat Ducha, budete se přirozeně každý den modlit a častěji činit pokání a bude vám připadat jednodušší chodit každý týden na shromáždění a přijímat svátost.

Svědčím o tom, že pokud budete vykonávat ony malé věci a důvěřovat Pánu, dokážete bez ohledu na okolnosti najít lásku, radost, pokoj a štěstí. Rovněž svědčím o tom, že je to možné díky oběti Ježíše Krista. Vše, co je dobré, přichází díky Němu. (Viz Moroni 7:22, 24.) ■

Ž proslovu „Happiness, Deceit, and Small Things“ pronesého na zasvěčujícím shromáždění Univerzity Brigham Younga 5. prosince 2017.

POZNÁMKY

1. Budeme-li pevní ve víře v Krista, budeme moci bez ohledu na svou situaci hodovat na Boží lásce.
2. Poznámky k rozhovoru a jeho prepis ve vlastnictví autora.
3. Viz Ezra Taft Benson, „A Sacred Responsibility“, *Ensign*, May 1986,

77–78; viz také „The Book of Mormon – Keystone of Our Religion“, *Ensign*, Nov. 1986, 4–7.

4. Viz Gordon B. Hinckley, „Poselství Prvního předsednictva: Pronikavé a pravdivé svědectví“, srpen 2005.

Ani hurikán nás nezastavil

Krátce poté, co jsem se vrátila z misie, jsem obdržela pozvánku na taneční zábavu. Na zábavě jsem ztratila telefon a jeden mladý muž se nabídl, že mi ho pomůže najít. Jak jsme si povídali, zjistili jsme, že jsme oba navráťivší se misionáři, a podělili jsme se navzájem o mnoho myšlenek a o naše plány.

Náš vztah se nadále prohluboval, až jsme se zasnoubili. Naším snem bylo nechat se zpečetit v chrámu Washington D.C. ještě předtím, než se v březnu 2018 kvůli přestavbě uzavřel. Avšak poté, co jsme se takto rozhodli, jsme byli zkoušeni. Nejprve jsem přišla o práci, takže jsem neměla možnost šetřit peníze na naši cestu do chrámu. Potom se na Portoriko těsně před datem naší svatby řítil hurikán.

Když hurikán Maria udeřil, zničil náš krásný ostrov. Obchody byly zavřené. Přišli jsme o elektřinu a bylo těžké najít

vodu, jídlo a další základní potřeby. Vše, co jsme měli v plánu použít na naši svatební hostinu, jsme ztratili. Museli jsme ji zrušit a vypadalo to, že budeme muset zrušit i samotnou svatbu. Cestování do Portorika i z něj bylo omezené, a nikdo nevěděl, jak dlouho to potrvá. Začala jsem pociťovat zoufalství a byla jsem zmatená a plná pochybností.

Jednou večer jsme si se snoubencem povídali o naší situaci. Cesta byla nejistá a neměli bychom žádnou svatební hostinu ani svatební oblečení, ale Duch nám potvrdil, že musíme důvěřovat Pánu. Nejdůležitější bylo to, abychom byli zpečetěni v chrámu. Modlili jsme se k Nebeskému Otcovi o pomoc.

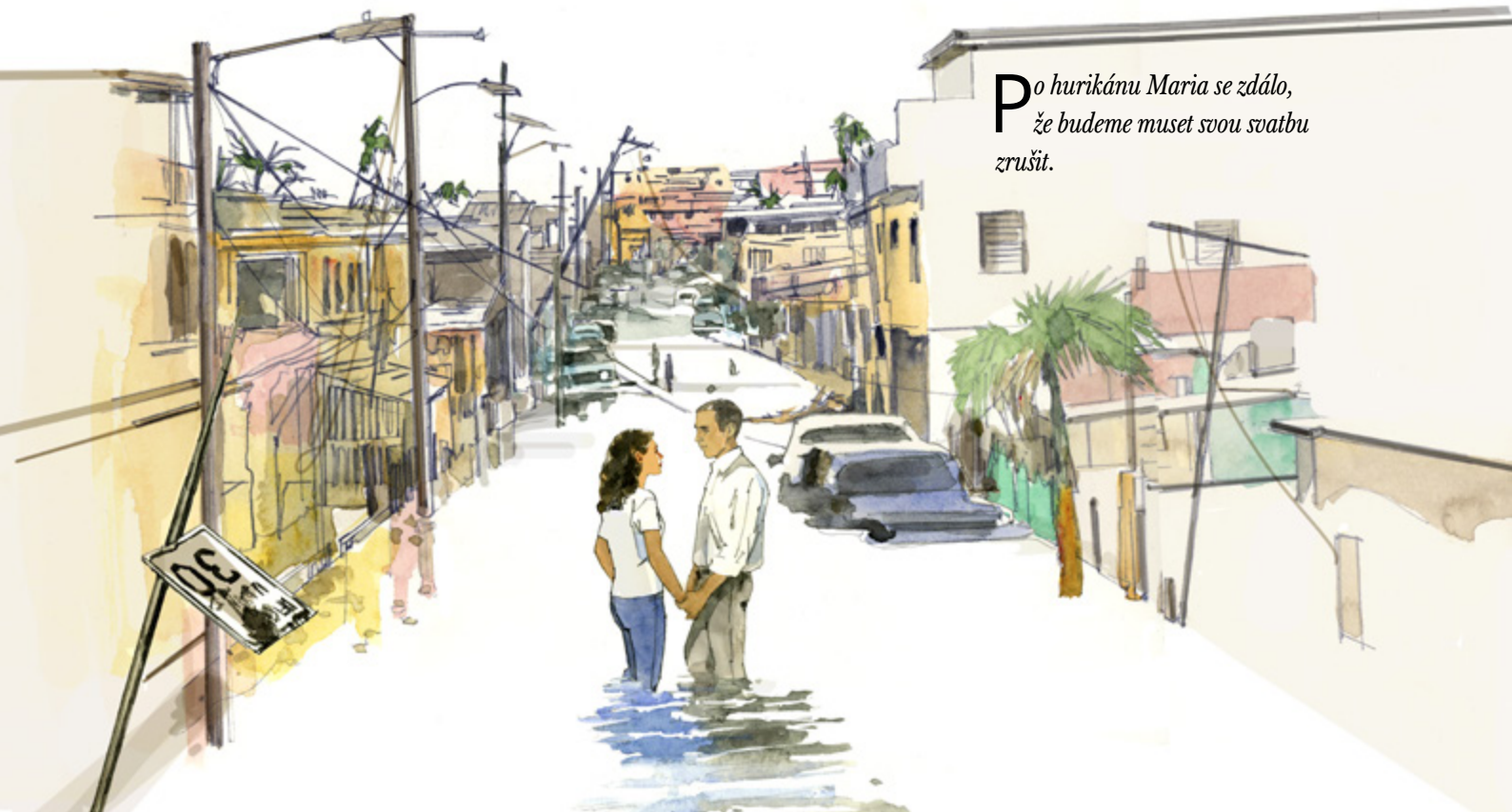
Když z Portorika začala znovu létat letadla, museli jsme si přerezervovat let a přesunout datum pečetění. Několik týdnů po hurikánu jsme neměli jak komunikovat se světem, ale jedna

kamarádka měla mobilní telefon, který fungoval. Dovolila nám ho použít, abychom se spojili s chrámem. Všechno jsme dokázali domluvit tak, abychom mohli být stále ještě zpečetěni! Členové rodiny a přátelé nám několik týdnů před cestou darovali boty i oblečení a pomohli nám pořídit všechno potřebné na naši svatbu.

Když jsme konečně vstoupili do chrámu, zanechali jsme všechny své obavy za dveřmi. Drželi jsme se za ruce, abychom naši budoucnost započali společně. Opravdu mohu říci, že jsem pociťovala Pánovu ruku, jak nás vede a opětovně ujišťuje, že pokud Mu budeme důvěřovat, bude vše v pořádku. Nyní jsme požehnáni krásným synem a jsme rodinou, která je zpečetěna na celou věčnost. ■

**Koraima Santiago de Jesus,
San Juan, Portoriko**

*Po hurikánu Maria se zdálo,
že budeme muset svou svatbu
zrušit.*

„O tom to je!“

Jednoho zimního večera jsem dorazil pozdě domů poté, co jsem jakožto biskup vedl mnoho pohovorů. Byl jsem vyčerpaný. Práce byla již několik týdnů náročná a ve vztahu k rodinným a církevním zodpovědnostem jsem měl pocit, že překonávám vlastní hranice.

Tentýž večer jsem ještě musel opravit auto, abych se druhý den ráno dostal do práce. Když jsem se převlékl do montérek, z biskupa jsem se změnil na mechanika. Lehl jsem si pod auto na chladnou podlahu garáže a začal jsem pracovat. Proč jsem musel mrznout, být vyčerpaný a dřít jako mezek poté, co jsem toho dne už tak tvrdě pracoval? Pomalu jsem ztrácel trpělivost a začal jsem pronášet ufrňukanou a úpěnlivou modlitbu k Nebeskému Otci.

„Je možné, abys mi trochu pomohl?“ řekl jsem. „Snažím se ze všech sil, abych byl dobrý otec, manžel a biskup a abych žil podle přikázání. Nesloužil bych lépe, kdybych si mohl trochu odpočinout?“

Prosím pomoz mi, ať to mám rychle hotové, abych si mohl jít lehnout.“

Najednou mi do mysli směle vstoupila čtyři jasná, zřetelná slova: „O tom to je!“

„Cože?“ odpověděl jsem.

Slova přišla znovu: „O tom to je!“

Když ta slova přišla potřetí, začalo mou mysl a srdce plnit porozumění: „O tom to je!“ Tato slova nesla poselství mému duchu. „To“ byl smrtelný život a já jsem zrovna prožíval okamžik růstu, jehož účelem bylo pomoci mi stát se tím, kým Nebeský Otec chce, abych se stal. Bylo to, jako by mi Duch říkal: „Očekával jsi snad, že tato pozemská cesta bude bez starostí?“ Když jsem se z oné mrazivé betonové podlahy zvedl, byl jsem někdo jiný.

Zkoušky mohou být – podle toho, jak na ně zareagujeme – vnímány jako dary od našeho milujícího Otce v nebi. Poskytuje nám příležitosti čelit zkouškám, abychom se mohli naučit

Pracoval jsem na svém autě, když mi do mysli směle vstoupilo jasné poselství.

obracet se na Něho. Když tak činíme, jsme požehnáni ponaučeními a duchovním růstem.

Ona čtyři slova, jež mi během onoho chladného večera vstoupila na betonové podlaze mé garáže do mysli, jsou pro mě požehnáním již více než 35 let. Snažím se usilovně o to, aby žádná zkouška nebyla zbytečná. Zkoušky vnímám jako příležitosti naučit se něčemu, co bych se za žádných jiných okolností možná nenaučil. ■

Richard J. Anderson, Utah, USA

Když jsem uviděla tatínka zpívat

Byla jsem teprve čtyři a půl měsíce na misii v Honolulu na Havajských ostrovech, když jsem dostala veliký záchvat a následně mi byla diagnostikována epilepsie. V následujících měsících jsem absolvovala prohlídky v nemocnici a bezpočet vyšetření a užívala nové léky s frustrujícími vedlejšími účinky.

Do té doby jsem se natolik soustředila na misionářskou práci, že se mi po domově příliš nestýskalo, ale od onoho záchvatu jsem v srdci pociťovala obrovskou bolest. Chyběli mi rodiče a cítila jsem se sama, i když kolem mě byli úžasní a starostliví lidé. Nechtěla jsem jet domů, ale chtěla jsem pociťovat pokoj.

Se svolením presidenta misie jsem si po telefonu promluvila s rodiči o svých lécích. Můj tatínek, jemuž se zrovna

splnil celoživotní sen zpívat v pěveckém sboru Tabernacle Choir at Temple Square, mě ujistil, že pro mě bude na generální konferenci, která začínala druhý den, zpívat z celého srdce.

Druhý den ráno jsem se vroucně modlila o pokoj, který jsem zoufale potřebovala. V minulosti jsem již během generálních konferencí získala odpovědi na konkrétní otázky, a tak jsem věřila, že budu moci vedení obdržet i tentokrát. Na začátku konference sbor zpíval píseň „Bůh je s vámi, milé děti“. (*Náboženské písně*, č. 47.) Během první minuty jsem na obrazovce uviděla svého tatínka. Kamera se na jeho obličej zaměřila poměrně dlouho.

Oči se mi zalily slzami a přemohl mě nádherný pocit pokoje. Věděla jsem, že mě Bůh miluje. On věděl přesně,

co jsem v ten den potřebovala – jednoduché ujištění, že je se mnou a že o mně ví. Pociťovala jsem Boží lásku a potažmo i lásku své rodiny, svých společníků a svého presidenta misie. Místo abych byla ustaraná, jsem toto vše nyní vnímala jako příležitost přiblížit se více Pánu.

Mé zdravotní problémy nezmizely. Nakonec jsem musela odjet z misie dříve, ale věděla jsem, že Bůh je se mnou a že mě miluje. Toto ujištění mě provázelo během mnoha dalších trápení a dodává mi naději během těch nejtemnějších hodin. Jiní by to možná považovali za náhodu, ale já vím, že to, že jsem viděla tatínka, jak zpívá o Boží lásce, byl malý zázrak v době, kdy jsem to potřebovala. ■

Maria Okaová, Kalifornie, USA

Oči se mi zalily slzami, když jsem na obrazovce uviděla svého tatínka.

Pozvánka pro Ricarda

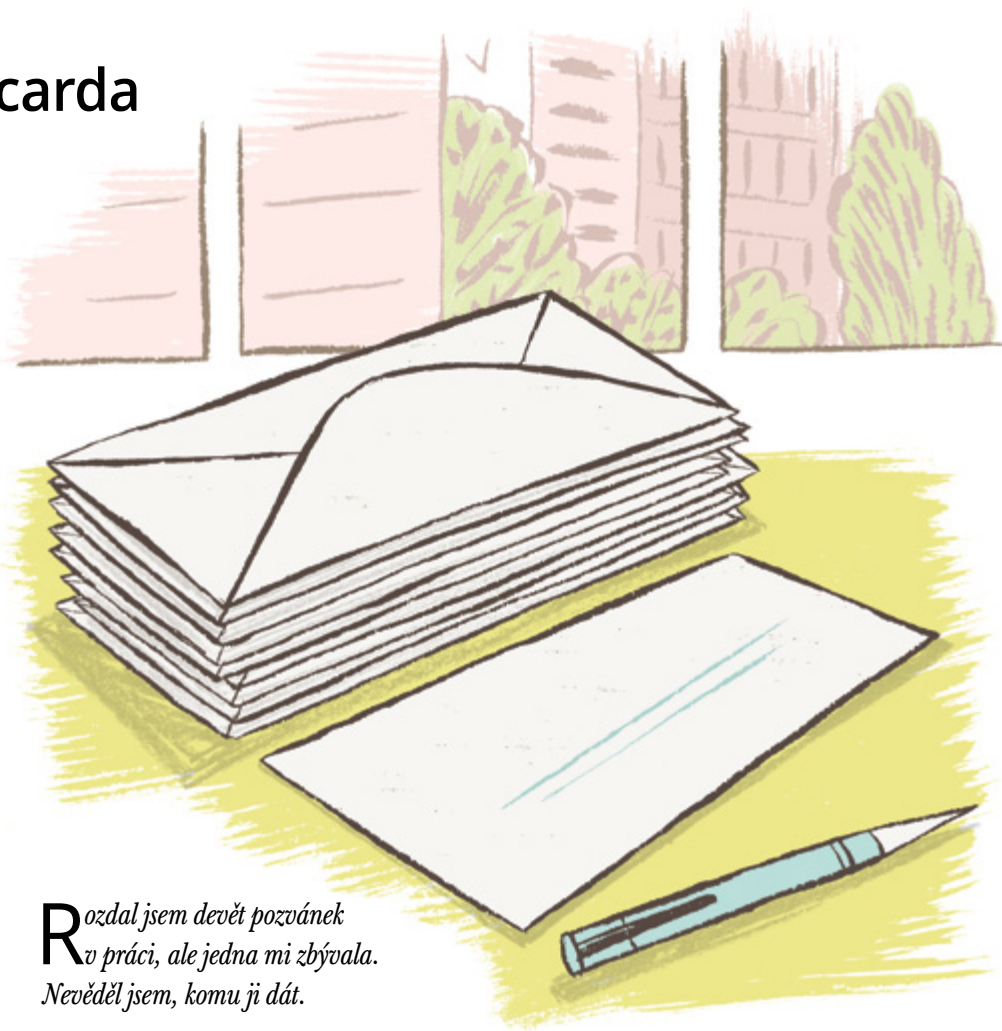
Kdykoli slyším o nějaké církevní akci, vždy na ni pozvu deset lidí, kteří nejsou členy Církve. Dělán to tak již roky. Vytvořím pozvánky a každou vložím do bílé obálky a modlím se o to, aby mě vedl Duch. Poté pozvánky rozdám. Zřídka kdy přijde všech deset pozvaných, ale i když přijde jen jeden, mám pocit, že jsem uspěl.

Před několika lety jsem nachystal deset pozvánek na fireside pro manželské páry. Devět z nich jsem rozdál v práci, a jedna mi zbývala. Nevěděl jsem, komu ji dát. O několik minut později prošel kolem mého stolu obchodní zástupce Ricardo. Pocítil jsem vnuknutí, že ho mám pozvat, i přesto, že předtím odmítl pozvání od jiného kolegy, který ho pozval na akci do své církve. Nemyslel jsem si, že Ricardo bude mít zájem.

Když ale cestou zpátky opět prošel kolem mého stolu, pocítil jsem ono nabádání znovu. Odešel však tak rychle, že se mi nepodařilo ho oslovit. Pomodlil jsem se, aby se, pokud mu mám dát pozvánku, vrátil.

Po modlitbě se Ricardo vrátil, aby mi položil otázku. Poté jsem řekl: „Ricardo, moje církev pořádá akci pro manželské páry. Budeme si předávat zkušenosti ohledně toho, jak můžeme žít každý den šťastně. Potom bude taneční zábava. Když bych tě pozval, přijdeš?“

„Samozřejmě!“ řekl Ricardo, ale

Rozdál jsem devět pozvánek v práci, ale jedna mi zbývala. Nevěděl jsem, komu ji dát.

jeho odpověď mě nepřesvědčila.

„Alespoň jsem odvedl svůj díl práce,“ pomyslel jsem si.

S manželkou jsme na akci přišli dříve, abychom mohli vítat příjíždějící účastníky. Najednou jsem uviděl Ricarda s jeho ženou Reginou. Představil jsem je své ženě a dalším členům. Celý večer to vypadalo, že se Ricardo a Regina baví. Byl jsem překvapený, když řekli, že v neděli přijdou na shromáždění, aby se dozvěděli více.

Ricardo, Regina a jejich dvě děti se opravdu dozvěděli více. Nakonec vstoupili do Církve. Později byli zpečetěni v chrámu. Jednou mi Ricardo řekl, že s manželkou uvažovali o rozvodu, ale pak ho Pán dovedl do mé kanceláře.

Od té doby prosím Boha o odpuštění za to, že jsem si myslel, že Ricardo mé pozvání nepřijme. Naučil jsem se, že je důležité zvát každého. Nikdy nevíte, kdo pozvání přijme. ■

Martin Apolo Cordova, Paraná, Brazílie

Firmě se daří

Joshua J. Perkey

Církevní časopisy

Teddymu Reyesovi se brzy poté, co se mu zavřely jedny dveře, otevřely jiné díky tomu, čemu se naučil během kurzů pro podporu soběstačnosti.

V Santu Domingu v Dominikánské republice jsou čtyři hodiny ráno a Teddy Reyes už je vzhůru a pracuje.

Čeká ho dnes hodně práce, aby obstaral svou rostoucí firmu. Začne krájet rajčata a chléb. Poté připraví svou speciální omáčku.

Před šestou hodinou dorazí dva zaměstnanci, aby mu pomohli, a přípravy se zrychlí. Před osmou už mají hotových 300 sendvičů, jednotlivě zabalených v plastové fólii a vložených do sáček. Přichází dalších šest zaměstnanců a všichni společně vyrážejí prodávat.

V devět hodin už je většina sendvičů prodaná, až na tři nebo čtyři, které Teddy schoval pro své zaměstnance.

Obchody jdou Teddymu dobře. Ale nebylo to vždy jednoduché. Ve skutečnosti nemohl posledních pět let najít stálou práci v profesi, kterou si zvolil – jako právník.

Jak tedy přešel od poradenských služeb klientům k prodávání sendvičů? Samozřejmě to stálo mnoho usilovné práce, ale také byla potřeba pečlivě

uplatňovat zásady, kterým se naučil během kurzů v rámci projektu církevních Služeb pro podporu soběstačnosti.

Ztráta zaměstnání

Před pěti lety se Teddymu zdál život úžasný. Měl dobrou práci jako právník, nedávno se oženil a svou ženu právě pokřtil. „Ale měli jsme nějaké těžkosti,“ říká, „a já přišel o práci.“

Následující čtyři roky se Teddymu nedařilo práci najít. „Práce, kterou bych mohl dělat, byla spousta, ale nikdo mi nechtěl platit. Zkoušel jsem začít pracovat v různých oblastech na vlastní pěst, ale nedařilo se mi.“

Teddyho manželka Stephany měla dobrou práci, ale její mzda sama o sobě na zaplacení účtů nestačila. Dvojici se brzy narodilo dítě. Byli nadšení, ale jejich rozpočet byl ještě napjatější. Přišli o dům, museli prodat auto a utratili všechny úspory. Nakonec se museli přestěhovat do malého domku, který patřil matce Stephany.

Ale Teddy to nevzdal. A brzy se objevila nečekaná příležitost.

Moc soběstačnosti

Po letech trápení Teddy věděl, že nastal čas na změnu.

„Rozhodl jsem se zúčastnit církevních kurzů soběstačnosti,“ říká. „Slyšel jsem o nich už dřív, ale vždy jsem si myslel, že to není nic pro mě. Domníval jsem se, že se týkají pouze toho, jak se starat sám o sebe. Ale ta výuka byla úžasná.“

Teddy se nejprve přidal ke skupině zaměřené na osobní finance. Poté začal navštěvovat skupinu Založení a rozvoj vlastního podnikání. Skupinová výuka Teddymu pomohla získat znalosti ohledně podnikání, ale také mu pomohla rozvíjet se po stránce duchovní.

„Účast na těchto kurzech vše změnila,“ říká. „Rozhodl jsem se dělat vše, čemu jsem se tam učil. A moje finanční situace se okamžitě změnila. Začal jsem platit plný desátek, denně se modlit, studovat písmo a používat víru. A můj život se změnil – začal jsem šetřit peníze a světit den sabatu. Každá ze zásad mi požehnala.“

Ve skupině Založení a rozvoj vlastního podnikání Teddy zjistil, jak rozpoznat potenciální výrobky, které by mohly být přínosné pro zákazníky v místě jeho bydliště. Když vyhodnocoval, o co mají lidé zájem, začala ho zaplavovat inspirace. V oblasti, kde žije, mají lidé rádi čerstvé sendviče, ale také si je rádi nechávají dělat na objednávku – a nechávají si je doručit.

„Mnoho restaurací má speciální omáčky, které jejich jídla odlišují od ostatních,“ říká Teddy. „Vyrobil jsem si tedy vlastní speciální omáčku!“

Rozvoj firmy

Teddy v den, kdy své podnikání rozběhl, vyrobil 30 sendvičů.

„Za půl hodiny jsem byl zpátky doma,“ říká. „Moje žena se lekla, když mě našla na gauči. Zeptala se mě, co

dělám doma tak brzy – nemám náhodou prodávat sendviče? Já jsem je ale už všechny prodal!“

Během následujících několika týdnů se Teddy spojil s místními firmami a školami. Mnohé z nich měly o koupi jeho sendvičů zájem a podnikání se začalo rozrůstat. Rychle zjistil, jak pečovat o čerstvou zeleninu, aby dlouho vydržela. Ví také přesně, jakou trvanlivost má jeho speciální omáčka. Každý večer objednává a vyzvedává chléb. V sobotu nakupuje zlevněnou zeleninu, která stojí méně, ale v pondělí je stále ještě dobrá.

Brzy začal dostávat objednávky na konkrétní druhy sendvičů, a při zvláštních příležitostech bývaly tyto objednávky i dost veliké. Potřeboval pomoc, a tak začal najímat zaměstnance.

Tím, že navázal dobré vztahy s místními školami a podniky, si Teddy vytvořil aktivní a stálou klientelu. Během čtyř měsíců získal osm zaměstnanců a prodával 300 sendvičů denně, pět dní v týdnu. Jeho tým prodejců byl tak výkonný, že zvládal prodat všechny sendviče dokonce i v létě, kdy byly školy zavřené. Teď je Teddyho společnost připravena na další růst.

Teddy díky své účasti na kurzech pro podporu soběstačnosti získal inspiraci, aby přišel s nápadem založit firmu na výrobu sendvičů. „Díky tomuto vedení ze strany Církve a požehnáním, která jsem obdržel,“ říká, „mám velmi silné svědectví o Církvi a o Ježíši Kristu.“ ■

Náš syn je synem Nebeského Otce

Jerlyn Murphyová

Náš drahý syn Hayden přišel na tento svět modrý, nedýchal a bojoval o život. Žádný pláč. Žádný pohyb.

Když lékaři a sestry začali pobíhat po pokoji, pochopila jsem, že je něco v nepořádku. Můj manžel a můj otec dali Haydenovi rychle kněžské požehnání a on byl spěšně odvezen na jednotku intenzivní péče. Zanedlouho mu byla diagnostikována vzácná srdeční vada. Během pár dnů podstoupil několik operací srdce.

Hayden skrze zázračnou moc kněžských požehnání, půstů a modliteb a navzdory veškeré nepřízni osudu přežil. Byli jsme neskutečně šťastní, že si svého syna můžeme přinést domů a začít nový společný život.

Hayden do našeho života přinesl nesmírnou radost. Vážili jsme si ho a milovali ho. Ale jak čas ubíhal, začala jsem mít strach, že se nevyvíjí tak, jak by měl. I když nás odborníci ujišťovali, že nakonec všechno dožene, nadále jsem pocítovala neodbytnou úzkost, když jsem se snažila svému synovi pomáhat.

S manželem jsme se snažili získat o Haydenově nemoci co nejvíce informací. Dělali jsme všechno, co nám lékaři řekli. Ale pokrok nepřicházel.

Dostavily se pocity únavy a marnosti. Úpěnlivě jsem prosila svého Otce v nebi, aby mi pomohl najít někoho, kdo by Haydenovi dokázal pomoci, ale pomoc nepřicházela. Haydenův stav se zhoršoval. Začal mít

záchvaty. Měli jsme strach. Báli jsme se, že o něj přijdeme.

Jedné noci jsem zůstala dlouho vzhůru a hledala jsem odpovědi. Napsala jsem Haydenovi dopis. Řekla jsem mu, jak moc ho mám ráda a jak moc se snažím mu v životě ulevit. Slíbila jsem mu, že až do konce života se budu snažit najít mu pomoc, kterou potřebuje.

Na chvíli mě přemohly pocity marnosti a nejistoty. Poklekla jsem a zeptala se svého Otce v nebi: „Proč?“ Myslela jsem si, že mi Haydena poslal, protože věděl, že se nikdy nepřestanu snažit svému synovi pomoci. Proč jsem tedy nemohla najít žádné řešení? Proč jsme s každým novým lékařem a s každou novou léčbou narazili na další překážku? Cožpak Nebeský Otec nemá Haydena rád?

Na onu chvíli nikdy nezapomenu. Najednou mě zalil pocit nesmírné lásky. Do mysli mi vstoupila slova, která nebyla moje: „Jerlyn, myslíš si, že ho máš radši než já?“

Ustrnula jsem. Čas se zastavil. Po tvářích mi stékaly slzy – ne slzy marnosti jako předtím, ale slzy naděje, porozumění a lásky.

V tu chvíli se vše změnilo. Mé srdce se obměkčilo. Mé otázky se změnily. Nyní chápu, že můj Otec

v nebi Haydena miluje dokonalou láskou. Hayden byl poslán na zemi v těle, které se hodí pro jeho potřeby a pro jeho příležitosti k růstu a k učení. Má jedinečné schopnosti a zkoušky stejně jako každý z nás. Poznala jsem, že děti s postižením jsou drahocennými a milovanými dětmi Nebeského Otce a mají zde na zemi zvláštní poslání.

Spolu s manželem neustále dostáváme odpovědi a požehnání, ale přicházejí podle Pánova

načasování, ne

podle našeho.

Byli jsme přivedeni ke správným

knihám, léčeb-

ným terapiím,

školám a učitelům, abychom Haydenovi pomohli uspět v jeho smrtelném životě. Snažíme se hledat cestu, kterou pro něj Otec v nebi připravil, namís-

to cesty, kterou bychom si pro něj přáli my. Děláme vše, co je v našich silách, abychom Haydenovi

pomohli dosáhnout jeho božského potenciálu

a žít život, který pro něj Nebeský Otec přichystal.

Naše porozumění plánu Nebeského Otce je díky tomu, že nyní chápeme, že Hayden byl dřív Jeho,

než byl náš, mnohem jasnější. ■

Autorka žije v Arizoně v USA.

Do mysli mi vstoupila slova, která nebyla moje: „Myslíš si, že ho máš radši než já?“

TĚLO - NEOCENITELNÝ DAR

„Z důvodů, které většinou nejsou známy, se někteří lidé rodí s tělesnými omezeními.

Určité části těla mohou být

abnormální. Řídící soustavy mohou být nevyvážené. I tělo každého z nás je podrobena nemoci a smrti. Fyzické tělo je nicméně neocenitelným darem. Bez něj nemůžeme dosáhnout plnosti radosti.

Pro dosažení božského určení není zapotřebí dokonalého těla. Ve skutečnosti jedny z nejkrásnějších duchovních bytostí sídlí v křehké schránce. Lidé s fyzickými těžkostmi si často vypěstují velkou duchovní sílu právě proto, že tyto těžkosti mají. Takoví jedinci mají právo na veškerá požehnání, která má Bůh připravena pro všechny své věrné a poslušné děti.“

Russell M. Nelson, „We Are Children of God“, *Ensign*, Nov. 1998, 86–87.

Jak se vyrovnat s tragédií

Dříve nebo později se děti setkají s tragédií, ať už v blízkosti domova, nebo někde daleko. Ale „i když se svět všude kolem nás zmitá ve zmatku, můžeme obdržet požehnání vnitřního pokoje“.¹ Zde je několik návrhů, co můžete dělat, abyste dětem pomohli zmíněný pokoj pociťovat.

Stabilita

Když se stane něco tragického, děti mohou mít pocit, že se jejich svět vychýlil z rovnováhy. Buďte pro ně příkladem neochvějnosti. O daném problému mluďte klidně a sebevědomě. Zachovávejte každodenní rutinu, jak jen to bude možné. Udělejte vše pro to, abyste nadále pořádali rodinný domácí večer, studovali společně písmo, společně se modlili a zachovávali další rodinné zvyky. Děti časem mohou zjistit, že i když se jejich svět otrásá, evangelium přináší nadhled a život jde dál.

Úcta

Projevujte úctu k pocitům dětí. Naslouchejte jim a vezměte jejich pocity na vědomí. Ukažte jim, že jejich obavy berete vážně. Nechte je o samotě, pokud to potřebují, ale dejte jim najevo, že si s vámi mohou promluvit, až na to budou připraveny. Na otázky, které děti vznášejí, odpovídejte tak, aby to odpovídalo jejich věku. Dávejte jim najevo, že si s vámi mohou o svých obavách a starostech kdykoli promluvit.

Vedení

Vaše děti se mohou zeptat: „Proč Bůh dovolí, aby se dělo něco špatného?“ Vysvětlete, že součástí života a Božího věčného plánu jsou jak špatné, tak i dobré chvíle. Bůh nechává každého člověka, aby se rozhodoval sám za sebe, a lidé se někdy rozhodují špatně, a tím způsobují utrpení. Jindy za tragédie nikdo nemůže a jsou pouze součástí přirozeného běhu věcí. Ať se stane cokoli, Nebeský Otec je připraven nám pomáhat. S Jeho pomocí se můžeme učit a růst, a to i z bolestných zážitků a zkušeností. Můžeme se k Němu obracet, abychom našli pokoj.

Posílení

Ukažte dětem, že mají moc něco změnit, tím, že jim dovolíte, aby s něčím pomohly. Můžete jim například pomoci udělat sbírku pro oběti katastrofy, navštívit nemocného nebo zraněného kamaráda v nemocnici, rozveselit někoho, kdo se vypořádává s úmrtím v rodině, nebo se modlit za ty, kteří mají problémy. Nemůžeme všechno vyřešit, ale jsme schopni vykonat mnoho dobrého a „šíříme pokoj vždy, když zmírňujeme utrpení někoho jiného“.²

Útěcha

Připomeňte dětem, že Bůh je má rád a že je máte rádi i vy. Nedávejte jim falešné sliby, že se jim nikdy nestane nic špatného, ale ujistěte je, že nyní jsou v bezpečí a že uděláte vše pro to, abyste je ochránili. Ujistěte je, že Nebeský Otec jim pomůže překonat jakoukoli zkoušku, která přijde.

Když jste sami deprimovaní z protivenství, pamatujte, že dobro nakonec zvítězí nad zlem. „Vedeme válku s hříchem, ... ale není nutné, abychom si zoufali,“ učil president Thomas S. Monson (1927–2018). „Je to válka, kterou můžeme vyhrát, a my ji vyhrájeme. Náš Otec v nebi nám dal nástroje, které k vítězství potřebujeme. On stojí u kormidla. Nemáme se čeho bát.“³ ■

POZNÁMKY

1. Viz „Peace“ [„Pokoj“], Gospel Topics, topics.lds.org.
2. Viz „Peace“ [„Pokoj“], Gospel Topics.
3. Thomas S. Monson, „Ohlédněme se zpět a postupujme vpřed“, *Liahona*, květen 2008, 90.

PRO DĚTI

V tomto vydání časopisu *Kamarád* :

- „Znovu ho uvidím“ (strana K20)
- „Kartičky útěchy“ (strana K21)

Další zdroje v angličtině najdete na stránkách lessonhelp.lds.org, kliknete-li na „Lesson Helps by Topic“.

PRO DOSPÍVAJÍCÍ

V tomto čísle:

- „Jak najít pokoj pro sebe a pro druhé v neklidné době“ (strany 52–53).

Další náměty najdete na stránkách youth.lds.org.

Jak lze odlišit
zjevení od
vlastních
myšlenek?

Osobní zjevení **PŘIZPŮSOBENÉ POTŘEBÁM DANÉHO JEDNOTLIVCE**

Žijeme ve světě mnoha příležitostí. Můžeme si svobodně zvolit profesi, školu, manželského partnera, místo, kde budeme žít, a mnoho dalšího. To je pro naši generaci skutečné požehnání. Na druhé straně je však náročnější činit všechna tato rozhodnutí, protože je těžké se rozhodovat, když existuje tolik cest a příležitostí, které povedou k dobrému. Jak si máme vybrat správně, když je tolik příležitostí, které jsou dobré? Pokud se v této bouři rozhodování cítíte ztracení a zmatení, vězte, že Nebeský Otec vás chce vést. Budete-li se řídit Jeho hlasem, pak si vyberete správnou cestu a získáte odpovědi, které hledáte. Poznejte, jak k vám promlouvá, důvěřujte Mu, následujte proroka, buďte trpěliví, buďte optimističtější a mějte víru, a nakonec budete vedeni správným směrem.

– *Vira Vaščenková, Kyjev, Ukrajina*

Po celý život sleduji, jak mě Pán vede, a uvědomuji si, že vše, čeho jsem dosáhla, přišlo díky Němu a Jeho vedení. I ve chvílích, kdy si myslím, že kráčím osamocena, mi Pán nakonec dá vědět a pocítit, že vždy byl a je se mnou. Proto jsem se rozhodla, že budu vždy kráčet kupředu s vírou, i tehdy, když mám pocit, že jsem sama. Občas není zřetelné, kudy se mám ubírat, a ne vždy vidím, co mě v budoucnu čeká, ale vždy vykročím s vírou a pak spatřím světlo a uvědomím si Boží vliv ve svém životě. Víím, že Nebeský Otec a Jeho Syn, Ježíš Kristus, nás milují a že jsou ochotni nás vést; očekávají však také, že v Ně budeme vkládat svou víru a že když obdržíme nabádání od Ducha, budeme jednat.

– *Indhira Mejiaová, Dominikánská republika*

Jednou z nejužasnějších technik, které si musíme osvojit, je podle mě schopnost rozeznávat jemná našeptávání Ducha Svatého. Tuto schopnost si stále osvojuji tím, že pilně studuji písma. Vždy jsem věřil, že ten, kdo pilně hledá, nalezne; a tajemství Boží mu budou odhalena mocí Ducha Svatého. (Viz 1. Nefi 10:19.) Jinými slovy, pokud chcí rozpoznat Ducha, nesmím se nechat svést k neužitečným myšlenkám ani ke každodenním starostem života, ale namísto toho se musím ponořit do práce a zapomenout na sebe. Tehdy budu schopen lépe rozpoznávat Ducha, protože na to budu připraven! Tak jako loď nedokáže snadno proplouvat bouří, tak ani my nejsme schopni slyšet Ducha, pokud nás unášejí starosti života, nad kterými nemáme žádnou kontrolu.

– Emmanuel Borngreat Dogbey, Akkra, Ghana

S přibývajícím věkem jsem se musela naučit rozumět jazyku Ducha. Duch ke mně promlouvá pomocí jednoduchých myšlenek. Nějaký čas mi trvalo, než jsem si na to zvykla, ale obvykle Ducha pociťuji v klidných chvílích, třeba v autě při jízdě do práce. Víím, že to nejsou mé myšlenky, protože Duch mi častokrát dá náhlou inspiraci ohledně určité záležitosti, i když jsem o ní v dané chvíli vůbec nepřemýšlela.

– Clarissa Mae Taylorová, Utah, USA

V naší malé rodině rozpoznáváme Ducha díky pokoji, který pociťujeme, zvláště já s manželem společně jako pár. Když to jsou naše vlastní myšlenky, tak nikdy nemáme pocit, že to je s konečnou platností správná věc – vždy máme nadále určité pochyby nebo obavy. Pokud se však jedná o zjevení, pociťujeme pokaždé pokoj, i když se to snažíme rozumově vysvětlovat a zpočátku se moc nezdá, že by to dávalo smysl. Pokud se podle toho řídíme a jednáme, jsme vždy svědky toho, jak vše zapadne na své místo a vše proběhne hladce. Tehdy se na sebe podíváme a řekneme si: „Tak teď to dává smysl!“

– Maryana Wrightová, Utah, USA

Ačkoli jsou různé možnosti, jak každý z nás může obdržet osobní zjevení, jedno je nepochybně pravda: Bůh k nám promlouvá často. Pouze musíme být ochotni vyvinout potřebné úsilí, abychom prohlubovali svou schopnost rozpoznávat a slyšet Jeho hlas. Jak radil prezident Russell M. Nelson: „Modlete se ve jménu Ježíše Krista ohledně svých starostí, obav, slabostí – ano, ohledně těch nejhlubších tužeb svého srdce. A poté naslouchejte! Zapište si myšlenky, které vás napadnou. Zznamenejte si své pocity a uskuťtečňte to, co jste nabádání udělat. Když tento postup budete opakovat den za dnem, měsíc po měsíci a rok co rok, budete „dorůstat k zásadě zjevení.“ („Zjevení pro Církev, zjevení pro náš život“, *Liahona*, květen 2018, 95.) ■

Když dojde na životně důležitá rozhodnutí, jak moc musíme spoléhat na Boha, aby nám řekl, co máme dělat?

Rozhodování: Svoboda jednání versus zjevení

Erin Riderová

Každý z nás stojí každý den před mnoha rozhodnutími. Některá jsou všední, jako například: „Co si mám vzít na sebe?“ „Co si dám k obědu?“ „Nastal čas koupit nové auto, nebo si mohu ještě chvíli nechat to staré?“ Jednou za čas je však třeba učinit nějaké důležité rozhodnutí: „Mám jít zpátky do školy?“ „Mám vzít tuto práci?“ „Mám se přestěhovat do jiného města?“ „Mám koupit dům?“ „Mám jít na rande s tímto člověkem?“ „Mám s tímto člověkem uzavřít sňatek?“ a tak dále.

Když jsme postaveni před důležitá rozhodnutí, tíhneme k tomu, a to zcela oprávněně, že nám rozhodování trvá o něco déle. Řídíme se radou danou Oliveru Cowderymu v Nauce a smlouvách 9:8–9, kde Pán říká:

„Ale, viz, pravím tobě, že ty to musíš promyslet v mysli své; potom se mne musíš tázati, zda je to správné, a jestliže je to správné, já způsobím, aby nitro tvé v tobě hořelo; tudíž, ty pocítíš, že je to správné.“

Avšak nebude-li to správné, nebudeš mít žádných takových pocitů, ale budeš mít otupění myšlení, jež způsobí, že zapomeníš tu věc, která je nesprávná.“

To je nepochybně dobrá rada, ale když přijde na důležitá rozhodnutí, spoléháme se někdy až příliš na tu část, kde nám Bůh říká, co je správné, a nevěnujeme dostatečnou pozornost té části, kde nám říká, že si to musíme promyslet v mysli. A tak uvázneme na místě a čekáme, až nám Bůh naše rozhodnutí potvrdí, až do té míry, že si přitom necháme proklouznout mezi prsty skvělé příležitosti. Možná si i dokonce uvědomujeme, jakou roli hraje svoboda jednání, ale máme strach učinit rozhodnutí, které by nás mohlo odvést od našeho předem stanoveného „plánu“, až nakonec podle nás jakákoli jiná odpověď než hoření v nitru nebo hlas z nebe znamená, že dané rozhodnutí není správné. Tyto skryté protichůdné tendence mezi svobodou jednání a osobním zjevením vedou mnohé z nás k důležité otázce: Jakou roli hraje při našem rozhodování Bůh?

Jakou roli hraje při našem rozhodování Bůh

Na tuto otázku lze možná nejlépe odpovědět pomocí příběhu bratra Jaredova. V tomto příběhu se nachází zajímavý vzorec růstu, díky kterému se dozvídáme, jak Bůh očekává, že budeme činit rozhodnutí. Jared poté, co došlo ke zmatení jazyků u babylonské věže, žádá svého bratra, aby se tázal Pána, zda mají svou zemi opustit, a pokud ano, kam mají jít. (Viz Eter 1:36–43.) Bratr Jaredův se Pána táže a Pán je vede k pobřeží. Cestou k nim promlouvá z oblaku a vede je po cestě na každém kroku. Nakonec přicházejí na břeh moře, kde zůstanou čtyři roky.

Ke konci oněch čtyř let Bůh říká bratru Jaredovu, aby postavili čluny a připravili se přeloužit oceán. Když si bratr Jaredův uvědomí, že ve člunech nebude vzduch, řídí se tímž známým vzorem, kdy se obrací na Boha, aby se zeptal, co má dělat. Pán podle očekávání odpovídá tím, že mu dává podrobné pokyny, aby ve člunech udělal nahoře i dole otvory. Všimněte si vzoru, podle kterého doposud získávali zjevení: Bůh jim předkládá plán, oni kladou otázky ohledně toho, jak tento plán zrealizovat, a Bůh jim dává podrobné a jednoznačné odpovědi.

Bratr Jaredův si však poté, co udělá ve člunech otvory, uvědomuje, že ve člunech nebude světlo. Znovu se ptá Boha, co má dělat. Bůh se však namísto odpovědi ptá: „Co chceš, abych učinil, abyste měli v plavidlech svých světlo?“ (Eter 2:23.) Pán namísto toho, aby poskytl podrobné detaily, jako to dělal předtím, tentokrát čeká, až bratr Jaredův sám rozhodne, co se má udělat.

Když se snažíme učinit nějaké rozhodnutí, je nejspíš právě takovéto odpovědi od Pána nejtěžší porozumět. Učíme se, že se máme modlit a čekat na odpověď, a proto si přirozeně děláme starosti, když žádná nepřichází. Často si říkáme, zda chybějící jasná odpověď neznamená ono „otupění myšlení“, což by naznačovalo, že naše rozhodnutí je špatné. Jindy přemýšlíme, zda to neznamená, že nejsme dostatečně spravedliví na to, abychom odpověď slyšeli, nebo zda jsme se skutečně tázali s „opravdovým záměrem“ (viz Moroni 10:4). Existuje však i třetí možnost, kterou občas nebereme v úvahu – možná že Bůh čeká, stejně jako u bratra Jaredova, až *my sami* učiníme *vlastní* rozhodnutí.

Rozhodování

Nedávno jsem se dostala do situace, která zpochybnila to, jak jsem dosud přemýšlela o svobodě jednání a osobním

zjevení. Když jsem se blížila ke konci postgraduálního studia, dostala jsem několik pracovních nabídek v různých městech a nedokázala jsem se rozhodnout, kterou mám přijmout. Podobně jako bratr Jaredův jsem i já předtím zažila mnoho okamžiků, kdy jsem se modlila ohledně nějakého důležitého rozhodnutí a Bůh mi dal zcela jednoznačnou odpověď. Na základě těchto dřívějších zkušeností jsem se začala modlit a žádala jsem Boha, aby mi pomohl rozhodnout se, kterou pracovní nabídku mám přijmout. Také jsem vykonala svůj díl práce tím, že jsem se obeznámila s každou konkrétní nabídkou a radila jsem se s mnoha lidmi. Ale bez ohledu na to, jak moc jsem se modlila nebo postila, nebesa mlčela a já jsem nedostávala žádnou odpověď.

Termín, do kdy jsem se měla rozhodnout, se blížil, a mě začala zachvacovat panika. Toto je nepochybně typ rozhodnutí, na kterém Pánovi přece musí záležet,

tak proč mi neodpovídá? Možná Mu nezáleží na tom, kterou pracovní nabídku si vyberu, ale musí Mu přece záležet na tom, do kterého města se přestěhuji, protože to bude mít bezpochyby vliv na můj život. Pán se dříve vždy zajímal o má rozhodnutí, tak proč Ho nezajímá toto?

Ať jsem se snažila sebevíc, odpověď nepřicházela. Začala jsem přemýšlet, zda jsem se nevzdálila od Boha natolik, že Jeho odpověď neslyším. Také jsem přemýšlela, zda odpověď neslyším třeba proto, že ji podvědomě slyšet *nechci*. Den před konečným termínem jsem věděla, že se už musím rozhodnout, a tak jsem učinila rozhodnutí podle vlastního úsudku. Ten večer jsem se jednoduše pomodlila a požádala jsem Boha, aby mi řekl, zda jsem se rozhodla špatně. Stále žádná odpověď nepřicházela, a tak jsem vybranou práci přijala.

O několik měsíců později jsem o svém rozhodnutí stále pochybovala, a tak

jsem požádala o kněžské požehnání, abych získala ujištění. V požehnání mi bylo řečeno, že jsem odpověď na modlitbu nedostala proto, že Pán souhlasí s jakýmkoli mým rozhodnutím v této záležitosti. Toto požehnání mi připomnělo radu, již jsem dříve dostala od svého presidenta misie, který mi řekl, že častokrát ve skutečnosti nezáleží na tom, jaké rozhodnutí učiníme. Bůh si přeje, abychom se učili, jak stát na vlastních nohou, a rozhodovali se, jak vést svůj život. Můj prezident misie mi také připomněl, že Bůh, jakožto náš Nebeský Otec, nás nebude nijak trestat a nevezme nám slíbené příležitosti, pokud se budeme upřímně snažit zjistit, co máme dělat.

Bratr Jaredův mohl pravděpodobně navrhnout téměř jakékoli řešení na osvětlení člunů a Pán by s ním souhlasil. Při této zkušenosti nešlo jen o to, aby bratr Jaredův posílil svou víru, ale také o to, aby se naučil činit rozhodnutí.

Používání svobody jednání

Z věčného hlediska je používání svobody jednání nezbytnou součástí osobního růstu. Bez toho nemůžeme činit rozhodnutí, která nám pomohou zcela naplnit vlastní potenciál. Růst, tak jako vše ostatní v evangeliu, přichází „řádku za řádkou, předpis za předpisem“ (2. Nefi 28:30). Bůh si přeje, abychom byli připraveným lidem, ne lidem paralyzovaným, a očekává, že budeme používat svobodu jednání k tomu, abychom žili tak, jak nejlépe dovedeme.

Jakmile se naučíme nalézat rovnováhu mezi svobodou jednání a zjevením, budeme zakoušet skutečný duchovní růst. Přesně to se stalo bratru Jaredovu. Poté, co situaci promyslel, vytavil ze skály 16 kamenů a požádal Boha, aby se jich dotkl, aby se rozsvítily. (Viz Eter 3:1–5.) Když Bůh odpověděl tentokrát, vše se změnilo. Bratr Jaredův, namísto aby slyšel Boží hlas z oblaku, *spatřil* Pána, který se mu nejenže osobně zjevil, ale také

mu ukázal neuvěřitelná vidění ohledně světa a všeho, co mělo přijít. (Viz Eter 3:6–26.) Je možné, že bratr Jaredův by nebyl duchovně připraven přijmout toto vidění, kdyby nejprve nezakusil osobní růst, který vzešel z toho, že učinil vlastní rozhodnutí.

Při rozhodování bychom se měli samozřejmě řídit touto Almovou radou: „Raď se s Pánem ve veškerém konání svém.“ (Alma 37:37.) Když Pán potřebuje, abychom učinili nějaké konkrétní rozhodnutí, dá nám to poznat a pomůže nám, abychom nesešli z cesty. Musíme však být také připraveni povstat a postupovat kupředu s vírou, ať již odpověď přichází, či ne. Dokud dodržujeme své smlouvy a zůstáváme věrni evangeliu Ježíše Krista, můžeme důvěřovat svým spravedlivým rozhodnutím a pocítovat pokoj ohledně toho, že naše skutky Pána těší. ■

Autorka žije v Utahu v USA.

Jak lze odlišit
zjevení od
vlastních
myšlenek?

Osobní zjevení **PŘIZPŮSOBENÉ POTŘEBÁM DANÉHO JEDNOTLIVCE**

Žijeme ve světě mnoha příležitostí. Můžeme si svobodně zvolit profesi, školu, manželského partnera, místo, kde budeme žít, a mnoho dalšího. To je pro naši generaci skutečné požehnání. Na druhé straně je však náročnější činit všechna tato rozhodnutí, protože je těžké se rozhodovat, když existuje tolik cest a příležitostí, které povedou k dobrému. Jak si máme vybrat správně, když je tolik příležitostí, které jsou dobré? Pokud se v této bouři rozhodování cítíte ztracení a zmatení, vězte, že Nebeský Otec vás chce vést. Budete-li se řídit Jeho hlasem, pak si vyberete správnou cestu a získáte odpovědi, které hledáte. Poznejte, jak k vám promlouvá, důvěřujte Mu, následujte proroka, buďte trpěliví, buďte optimističtější a mějte víru, a nakonec budete vedeni správným směrem.

– *Vira Vaščenková, Kyjev, Ukrajina*

Po celý život sleduji, jak mě Pán vede, a uvědomuji si, že vše, čeho jsem dosáhla, přišlo díky Němu a Jeho vedení. I ve chvílích, kdy si myslím, že kráčím osamocena, mi Pán nakonec dá vědět a pocítit, že vždy byl a je se mnou. Proto jsem se rozhodla, že budu vždy kráčet kupředu s vírou, i tehdy, když mám pocit, že jsem sama. Občas není zřetelné, kudy se mám ubírat, a ne vždy vidím, co mě v budoucnu čeká, ale vždy vykročím s vírou a pak spatřím světlo a uvědomím si Boží vliv ve svém životě. Víím, že Nebeský Otec a Jeho Syn, Ježíš Kristus, nás milují a že jsou ochotni nás vést; očekávají však také, že v Ně budeme vkládat svou víru a že když obdržíme nabádání od Ducha, budeme jednat.

– *Indhira Mejiaová, Dominikánská republika*

Jednou z nejúžasnějších technik, které si musíme osvojit, je podle mě schopnost rozeznávat jemná našeptávání Ducha Svatého. Tuto schopnost si stále osvojuji tím, že pilně studuji písma. Vždy jsem věřil, že ten, kdo pilně hledá, nalezne; a tajemství Boží mu budou odhalena mocí Ducha Svatého. (Viz 1. Nefi 10:19.) Jinými slovy, pokud chcí rozpoznat Ducha, nesmím se nechat svést k neužitečným myšlenkám ani ke každodenním starostem života, ale namísto toho se musím ponořit do práce a zapomenout na sebe. Tehdy budu schopen lépe rozpoznávat Ducha, protože na to budu připraven! Tak jako loď nedokáže snadno proplouvat bouří, tak ani my nejsme schopni slyšet Ducha, pokud nás unášejí starosti života, nad kterými nemáme žádnou kontrolu.

– Emmanuel Borngreat Dogbey, Akkra, Ghana

S přibývajícím věkem jsem se musela naučit rozumět jazyku Ducha. Duch ke mně promlouvá pomocí jednoduchých myšlenek. Nějaký čas mi trvalo, než jsem si na to zvykla, ale obvykle Ducha pociťuji v klidných chvílích, třeba v autě při jízdě do práce. Víím, že to nejsou mé myšlenky, protože Duch mi častokrát dá náhlou inspiraci ohledně určité záležitosti, i když jsem o ní v dané chvíli vůbec nepřemýšlela.

– Clarissa Mae Taylorová, Utah, USA

V naší malé rodině rozpoznáváme Ducha díky pokoji, který pociťujeme, zvláště já s manželem společně jako pár. Když to jsou naše vlastní myšlenky, tak nikdy nemáme pocit, že to je s konečnou platností správná věc – vždy máme nadále určité pochyby nebo obavy. Pokud se však jedná o zjevení, pociťujeme pokaždé pokoj, i když se to snažíme rozumově vysvětlovat a zpočátku se moc nezdá, že by to dávalo smysl. Pokud se podle toho řídíme a jednáme, jsme vždy svědky toho, jak vše zapadne na své místo a vše proběhne hladce. Tehdy se na sebe podíváme a řekneme si: „Tak teď to dává smysl!“

– Maryana Wrightová, Utah, USA

Ačkoli jsou různé možnosti, jak každý z nás může obdržet osobní zjevení, jedno je nepochybně pravda: Bůh k nám promlouvá často. Pouze musíme být ochotni vyvinout potřebné úsilí, abychom prohlubovali svou schopnost rozpoznávat a slyšet Jeho hlas. Jak radil prezident Russell M. Nelson: „Modlete se ve jménu Ježíše Krista ohledně svých starostí, obav, slabostí – ano, ohledně těch nejhlubších tužeb svého srdce. A poté naslouchejte! Zapište si myšlenky, které vás napadnou. Zznamenejte si své pocity a uskuťtečňte to, co jste nabádání udělat. Když tento postup budete opakovat den za dnem, měsíc po měsíci a rok co rok, budete „dorůstat k zásadě zjevení.“ („Zjevení pro Církev, zjevení pro náš život“, *Liahona*, květen 2018, 95.) ■

V TOMTO ODDÍLE

- 52 **Jak najít pokoj pro sebe a pro druhé v neklidné době**
Alex Hugie a Aspen Standerová
- 54 **Život je maraton**
Sally Johnson Odekirková
- 60 **Otázky a odpovědi: Jak mi může patriarchální požehnání pomáhat v rozhodování?**
- 62 **Vyzkoušejte několik nových velikonočních tradic**
David Dickson
- 64 **Slovo na závěr: Největší vyjádření Boží lásky**
President M. Russell Ballard

Když jsem

začal chodit do posledního ročníku střední školy, měl jsem jeden problém – kdykoli se probírala nová látka, bylo pro mě těžké ji pochopit. Jednou večer jsem se modlil k Nebeskému Otci, aby mi pomohl tento problém pochopit a překonat ho. Měl jsem víru, a nakonec jsem dokázal vše chápat lépe. Od té doby jsou modlitba a víra na mém seznamu úkolů ve škole i kdekoli jinde.

Chodit do chlapecké školy je náročné kvůli některým nemorálnostem, kterých se studenti dopouštějí. Když se něco takového stane, vzpomenu si na slova svých rodičů: „Nedělej nic, co by odehnilo Ducha Svatého.“ Jsem vděčný své mamince, která mi vždy připomíná, abych Ducha Svatého poslouchal. Když děláme to, co je správné, Bůh nám žehná.

Nyame S., 16 let, Ghana

Život se občas otočí vzhůru nohama a naruby. Možná vás trápí starosti v rodině, zdravotní potíže, problémy ve škole nebo všemožné znepokojující události v dnešním světě. Jak můžeme najít osobní pokoj v neklidném světě? Ať už váš nedostatek pokoje pochází z událostí mimo vaši kontrolu, nebo z toho, co dokážete ovlivnit a změnit, zde je několik námětů, které vám mohou pomoci najít vnitřní pokoj prostřednictvím Ježíše Krista.

ČTYŘI TIPY, JAK NAJÍT POKOJ PRO SEBE

1. Zaměřujte se na to, co je věčné

Je těžké pociťovat pokoj, když se zaměřujete pouze na krátkodobé starosti. Když se však zaměříte na všechny souvislosti – na Boží plán štěstí – budete moci najít pokoj díky poznání, že to, co vás teď bolí, nebude trvat věčně. Zaměřit se na věčnost nám pomáhá například chrám. President Gordon B. Hinckley (1910–2008) řekl, že v chrámu „poznáte pokoj, který nelze najít nikde jinde“.¹

2. Nedělejte si starosti s tím, co nemůžete ovlivnit

Ve chvíli, kdy vám něco, co nemůžete ovlivnit, naruší váš klid, je snadné pociťovat beznaděj nebo hněv. Ale zaobírání se tím, co nemůžete změnit, vám nijak nepomůže. Namísto toho přilněte těsněji ke Spasiteli, abyste našli vnitřní pokoj, i když vám život rozdává špatné karty. Spasitel slíbil, že vám pošle Utěšitele – Ducha Svatého. (Viz Jan 14:26–27.)

3. Odpouštějte druhým

Občas je nejtěžší zbavit se negativních pocitů, které máte, když vám někdo ublíží. Ale starší Dieter F. Uchtdorf z Kvora Dvanácti apoštolů učil: „Ve svém životě pocítíme radost z odpuštění, pokud jsme sami ochotni tuto radost štědře nabízet i druhým. ... V důsledku toho Duch Páně naplní naši duši radostí doprovázející božský pokoj svědomí. (Viz Mosiáš 4:2–3.)“² Když se obrátíte ke Spasiteli, pomůže vám to osvobodit se od citových břemen a být naplněni pokojem.

4. Čiňte pokání a spoléhejte se na Krista

Bez ohledu na to, co jiného se vám v životě daří, pokud si poneseš břímě hříchu, bude vás to vždy okrádat o pokoj. Někdy k úplnému pokání potřebujeme pomoc biskupa. Ale všichni musíme pravidelně činit pokání a skrze Usmíření Ježíše Krista se očišťovat od všeho, co nám brání stát se více takovými, jako je On.

JAK NAJÍT POKOJ

pro sebe a pro druhé v neklidné době

Alex Hugie a Aspen Standerová
Církevní časopisy

*Zde je osm tipů, jak můžete pomoci
sobě i druhým pocítovat pokoj
ve chvílích, kdy je život těžký.*

ČTYŘI TIPY, JAK POMOCI DRUHÝM NAJÍT POKOJ

1. Dělte se o evangelium Ježíše Krista

Stejně jako můžeme najít pokoj sami pro sebe tím, že se zaměříme na Spasitele, můžeme k Němu jako k zakladateli pokoje (viz Mosiáš 15:18) nasměrovat i druhé. Zkuste se například podělit o verš z písem nebo o citát z generální konference, který vám pomohl poznat Ježíše Krista blíže.

2. Buďte mírotvorci

Pomáhejte svým přátelům nebo sourozencům vyřešit spory. Podobně jako Anti-Nefi-Lehité v knize Almově můžeme i my zakopat válečné zbraně – zbraně, jako je pomlouvání, snaha o pomstu nebo sobeckost – a vyměnit je za nástroje pokoje: laskavou mluvu, poslušnost Božích přikázání nebo odpouštění druhým. (Viz Alma 24:19.)

3. Dobře naslouchejte

Občas ti, které něco trápí, potřebují o svých myšlenkách a pocitech otevřeně mluvit, místo aby je v sobě zadržovali. Nemusíme jejich problémy vyřešit za ně, ale můžeme jednoduše vyslechnout jejich obavy a poskytnout jim podporu tím, že projevíme křesťanskou lásku a porozumění.

4. Služte lidem ve svém sboru a v obci

Můžete sloužit jako dobrovolník v azylovém domě pro lidi bez domova, doučovat vrstevníky nebo přinést něco sladkého rodině, která se přistěhovala do vašeho sousedství. Pomáhejte lidem nacházet pokoj v maličkostech. Mít stálé místo na jedení a spaní, spolehlivého učitele nebo prosté ujištění, že na vás někomu záleží, může opravdu velmi pomoci.

Ježíš pronesl tato slova ujištění všem, kterým se nedaří najít pokoj: „Pokoj zůstavuji vám, pokoj svůj dávám vám; ne jako svět dává, já dávám vám. Nermutiž se srdce vaše, ani strachuj.“ (Jan 14:27.) Přivedeme-li sebe a druhé blíže k Ježíši Kristu, budeme moci najít pokoj i ve chvílích, kdy je život těžký. ■

POZNÁMKY

1. Gordon B. Hinckley, „Rejoice in the Blessings of the Temple“, *Liahona*, Dec. 2002, 33.
2. Dieter F. Uchtdorf, „Bod bezpečného návratu“, *Liahona*, květen 2007, 101.

ŽIVOT JE MA

ΕΡΕΥΝΑ
RATON

Tito mladí Svatí posledních dnů dnes žijí tam, kde žil v novozákonní době apoštol Pavel. A žijí podle jeho slov.

Sally Johnson Odekirková

Církevní časopisy

Před několika měsíci se jedna třída semináře sešla na pahorku Areopág nedaleko Atén, kde apoštol Pavel kdysi přednesl mocné kázání. (Viz Skutkové 17:22–34.) Studenti diskutovali o vlivu semináře – včetně Pavlova učení – na jejich život.

„Život v Řecku Nový zákon oživuje,“ říká Alexis H. (18 let). „Můj otec rád navštěvuje různé pozůstatky míst, kde Pavel učil, a vždy se tam s námi podělí o verš z písem nebo o příběh o tom, kde se daná událost stala.“

Stejně jako se Pavel ve své době potýkal s výzvami, tak se i mládež v Řecku musí vypořádávat se společenskými, politickými a ekonomickými problémy. Konference mládeže nebo tábor Mladých žen jsou v Řecku výjimečné události, a dokonce i účast v semináři může být náročná. Navzdory této a jiným výzvám uvádějí mladí v Řecku do praxe Pavlovu výzvu, abychom stáli „v jednom duchu, jednomyslně pracující u víře [evangelia]“. (Filipenským 1:27.)

Život v Řecku těmto mladým členům umožňuje těšit se z teplého počasí, pláží, jídla nebo tance. Také se opravdu rádi scházejí. Díky tomu, že se setkávají na semináři a na akcích odbočky, se posiluje jejich víra a přátelství.

Seminář na pahorku Areopág

Když před několika lety začal v Řecku seminář, bylo tam pouze pět studentů. Setkávají se ráno třikrát týdně a někteří se připojují přes internet pomocí videohovoru. Na semináři se scházejí také ve středu odpoledne

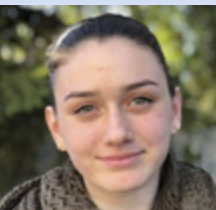
„Poznala jsem, že evangelium je všude stejné. Život v zámorí mě naučil zaměřovat se na pravdy evangelia a pocítovat Ducha, namísto toho, abych se nechala rozptylovat kulturou.“ – **Bryana W., 15 let**

„Na zrcadlo jsem si napsala slovo pamatuj, abych pamatovala na všechno, co se tento rok stalo: FSY, tábor Mladých žen, seminář. Pomáhá mi to pamatovat, odkud jsem přišla.“ – **Marie H., 17 let**

„Vím, že když chodím na seminář, mohu pocítovat spokojenost z toho, že vím, že dělám to, co mám, a že vše bude v pořádku.“ – **Lizzie T., 17 let.**

Loukia C. (15 let) vydala poprvé svědectví na táboře Mladých žen a později byla pokřtěna.

Skupina semináře před církevní budovou v Aténách.

a po něm následuje nějaká další akce. Navzájem se sblížili a stali se světlem pro své přátele, kteří si všímají jejich příkladu. Když mají jejich kamarádi otázky, přivedou je s sebou na seminář a na akce Vzájemného sdružení.

Jeden mladý muž, Pavlos K. (15 let), říká: „Seminář je dobrá možnost, jak začít den, a pomáhá mi to zůstat silným. Pomáhá mi to nezapomínat na to, že mám být příkladem pro druhé. Pomáhá mi to začít den tím, že myslím na Ježíše Krista.“

Jak mladí rostou v síle a jednotě, přicházejí pozehnání a příležitosti. Například v roce 2017 byli pozehnáni tím, že se mohli zúčastnit konference FSY (Pro posílení mládeže) – velké regionální konference pro mladé. Mladé ženy se také zúčastnily vůbec prvního tábora Mladých žen v Řecku. Díky tomu se mladí jako skupina ještě více sblížili, a do Církve navíc vstoupily dvě mladé ženy.

Mezinárodní konference FSY

Na této konferenci, která se konala v Německu, se shromáždili mladí Svátí posledních dnů z různých koutů Evropy. Mladí z Řecka a z Kypru na

konferenci cestovali stovky kilometrů a zážitky z konference na ně měly hluboký dopad. Pro Maximose A. (14 let) bylo nejkrásnější vzpomínkou na FSY to, „když jsme vydávali svědectví. Všichni pocítovali Ducha a mě to inspirovalo k rozvinutí vlastního svědectví.“

„Původně měli jet pouze čtyři mladí,“ dodává Loukia C. (15 let), „ale nakonec jich jelo 15 – což je řecký rekord – včetně tří kamarádů, kteří nejsou členy Církve.“

„Bylo skvělé být společně někde, kde sdílíte stejné evangelium a nejste tím, kdo se odlišuje. Byli jsme všichni spolu a pocítovali jsme téhož Ducha. Takové věci mi pomáhají.“

„Můj otec není člen a nechtěl mě na FSY pustit ani mi dovolit, abych se nechala pokřtít,“ říká Jesiana (16 let). „Ale pak se za mě členové odbočky postili a moje babička si s tatínkem promluvila. Potom mi řekl, že jet můžu!“

Na FSY měla Jesiana mnoho prvních zážitků, například „účast na lekcích a aktivitách a vydávání svědectví mi pomohlo porozumět, jaké to doopravdy je pocítovat Ducha Svatého. Nikdy

předtím jsem Ducha takto nepocítovala a byla jsem z toho nadšená a moc šťastná. Poprvé jsem vydávala svědectví.“

Kromě toho, že mladí byli duchovně nasyceni, si na konferenci mohli také odpočinout a užít si společnou zábavu. Haig T. (14 let) přijel na konferenci z Kypru. „Naučil jsem se být více společenským, navazovat skutečná přátelství a dobře se bavit i v těžkých chvílích.“

Tábor Mladých žen

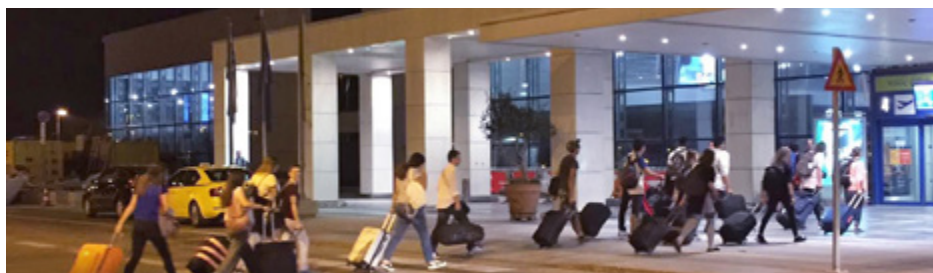
Tábor Mladých žen měl podobný účinek. Dvanáct mladých žen se setkala se svými vedoucími poblíž starodávného místa, kde se odehrála bitva u Maratonu. Strávily spolu tři dny, během kterých se učily spoléhat na sebe navzájem a dodávat si sílu a povzbuzení.

„Když mi bylo 12,“ říká Loukia, „šla jsem poprvé na církevní shromáždění a měla jsem velkou radost, ale potom jsem si uvědomila, že tam jsem jediná ve svém věku. Nyní, o dva roky později, máme tolik mladých žen, že jsme mohly mít poprvé tábor Mladých žen.“ Když se sešly, říká, „uvědomila jsem si, co to znamená být Svatou posledních dnů. Žijeme-li podle evangelia, obklopuje nás světlo.“

Bryaně W. (15 let) konference FSY a tábor Mladých žen pomohly otevřít se a mluvit s druhými.

„Na FSY se mi nejvíce líbilo sportování, tanec a setkání ve skupinách, což byla ranní setkání a opakování. Pomohlo mi to být více užitečný a trpělivý a více si vážit písem.“
– Haig T., 14 let

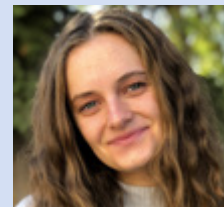
Cestou na FSY v německém Stuttgartu.

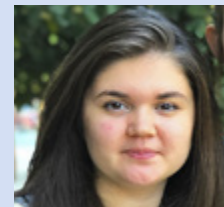
Na konferenci FSY účastníci hláskovali slovo „Ask“ [„Žádej“] z Jakuba 1:5.

„Stojíte
v jednom
duchu,
jednomyslně.“

Filipenským 1:27

„Na FSY se z nás začala stávat parta a to nás posílilo. Pomohlo to formovat a ovlivňovat program pro mládež v Řecku, protože se teď mezi sebou známe mnohem lépe.“
– Alexis H., 18 let

„Zpívat na jevišti na FSY byl jeden z nejdůležitějších okamžiků mého života. V tu chvíli jsem se naučila, jak důležití jsme na tomto krásném světě.“ – Irini S., 17 let

Irini S. při vystoupení na FSY.

„Na táboře Mladých žen jsem se naučila, že život je jako maraton. Pochopení toho, že musíme pokračovat po správné cestě – stejně jako když běžíme maraton – mi pomohlo prohloubit mou víru. Tato zkušenost mi pomáhá posilovat svědectví, mít nadále víru a zůstat na správné cestě.“ – **Winifred K., 14 let**

„Život je maraton, ne sprint.“

Téma tábora Mladých žen

Mladé ženy v Maratonu v Řecku.

„Každý jsme jedinečný, stejně jako je jedinečný každý obláček na pláži.“ – **Bryana W.**

„Sledování východu slunce přineslo uklidňujícího a krásného ducha.“ – **Lizzie T.**

„Moje rodina se často stěhuje a pro mě bylo těžké navazovat vztahy s druhými, protože jsem se styděla,“ říká. „Ale díky tomu, že jsem se sblížila s naší skupinou na FSY, jsem si našla opravdu dobré přátele. Během svědeckého shromáždění jsme se dělili o své pocity a já jsem si uvědomila, že se druzí cítí stejně jako já.“

Marie H. (17 let) vzpomíná na téma tábora: „Život je maraton, ne sprint.“ Říká, že mladé ženy a jejich vedoucí diskutovaly o tom, jak je důležité vytrvat a závod dokončit. „Připomnělo mi to, že dokáží vytrvat, rozvrhnout si tempo a soustředit se na cílovou čáru. Pak mohu dosáhnout toho, co ode mě Nebeský Otec potřebuje.“

Jednou z nejkrásnějších částí konference bylo setkání na pláži při východu slunce, které se odehrálo poslední ráno. Lizzie T. (17 let) říká: „Vzaly jsme si s sebou písma, měly jsme duchovní myšlenku a poté jsme sledovaly východ slunce. Všechny jsme pociťovaly Boží lásku. Bylo to úžasné zakončení společně strávených chvil.“

Postavme se budoucnosti s odvahou

„Na FSY a na táboře Mladých žen jsem se naučila mnohému o evangeliu a o tom, jak mi může v životě pomáhat,“ říká Irini S. (17 let). „Našla jsem si mnoho přátel a naučila jsem se, jak důležité je vyjadřovat své myšlenky a pocity. Hluboce jsem pociťovala Ducha Svatého a lásku našeho Spasitele Ježíše Krista.“

To, že trávila čas s jinými mladými z řad Svatých posledních dnů, podle ní také posílilo její sebevědomí. „Před FSY jsem

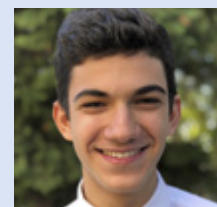
Tábor Mladých žen 2017 – vůbec první v Řecku.

nedokázala vidět to dobré a krásné, co pro nás Bůh stvořil, ani plány, které pro nás stále připravuje.“

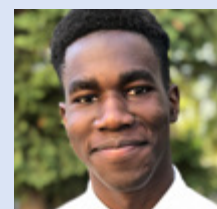
„Neměli bychom se nechat ovlivňovat nikým ani ničím kolem nás, co se nás snaží odtáhnout od toho, abychom žili podle evangelia,“

říká Manasseh A. (17 let). „Evangelium je všude stejné a neustále bychom měli zůstávat na správné cestě.“

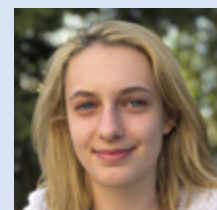
A teď již jsme v Řecku, nebo kdekoli jinde na světě, to, že po této cestě kráčíme společně, nám umožňuje být zajedno v duchu. ■

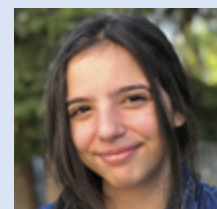
„Líbilo se mi vidět, jaké to je být obklopen mladými, kteří mají stejné přesvědčení. Měl jsem pocit, jako bychom všichni byli nějakým zvláštním způsobem spojeni – hlouběji než jen tak, že jsme se znali jménem.“ – Pavlos K., 15 let

„Jsem rád, že jsem měl příležitost seznámit se s jinými mladými, kteří každý den zažívají to samé co já.“ – Joshua K., 17 let

„Na FSY a na tábore Mladých žen se budete cítit stejně, ať už se těchto akcí budete účastnit kdekoli na světě. Menší tábor Mladých žen se mi líbil, protože bylo snazší se navzájem skamarádít.“ – Olivia H., 15 let

„Nejsem členkou Církve, ale chodím každý týden, pokud mohu. Moc se mi líbí, za čím mladé ženy stojí.“ – Irene C., 14 let

Církev v Řecku

Na začátku 20. století poslal Rigas Pofantis, tiskař z Atén, žádost o informace vedoucím Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů. Pofantise, který byl pokřtěn v říjnu roku 1905, učil president církevní misie v Turecku.

Církev v Řecku rostla velmi pomalu až do 50. let 20. století, kdy řecko-američtí členové Církve v utahském Salt Lake City ve Spojených státech založili spolek Hellenic Latter-day Saint Society, aby si udrželi své dědictví a udržovali pouta se svou rodnou zemí.

V roce 1965 založili vedoucí Církve malou kongregaci v Aténách a v roce 1967 ji reorganizovali. V červenci 1990 založili řeckou misii Atény a v květnu 1999 dokončili stavbu první církevní budovy v Řecku.

Atény v Řecku, církevní budova v Halandri

Počet členů Církve: 802
Počet kongregací: 3

„Jak mi může patriarchální požehnání pomáhat v rozhodování?“

Patriarchální požehnání je zjevení pro příjemce – bílá čára vedoucí prostředkem silnice, která chrání, inspiruje a motivuje k aktivitě a ke spravedlivosti. Patriarchální požehnání doslova obsahuje kapitoly z knihy vašich věčných možností. ...

Je liahonou světla, která vás neomylně vede do vašeho nebeského domova.“

President Thomas S. Monson (1927–2018), „Your Patriarchal Blessing: A Liahona of Light“, *Ensign*, Nov. 1986, 65, 67.

Naše osobní liahona

Skrze patriarchální požehnání nám Nebeský Otec pomáhá poznat naši předsmrtelnou, smrtelnou

a věčnou identitu. Tím, že skrze patriarchální požehnání poznáváme tyto tři zvláštní pravdy o sobě, pomáhá nám to následovat plán, který pro nás Bůh má. Víme, kdo jsme, proč jsme zde a kde můžeme být. Tak jako liahona fungovala podle víry a píce, kterou Nefi a jeho rodina projevovali při následování jejích rad (viz 1. Nefi 16:28), můžeme i my být věrní a pilní při následování své vlastní liahony a jejích rad, které nás povedou k dosažení našeho božského potenciálu.

Starší Utai, 20 let, Argentinská misie Salta

Perspektiva věčnosti

Kdykoli se cítím bezradně při rozhodování, obrátím se na své patriarchální požehnání a přemítám

o jeho božském zjevení. A potom je rozhodování snadné. Nejen že mi mé požehnání pomáhá vytrvat v pozemském životě a sklízet slíbená požehnání, ale také mi připomíná, abych se připravovala na to, že jednoho dne způsobím vstoupím do Pánova království. Neustále mi pomáhá růst ve víře, důvěřovat Pánově vůli a žít s perspektivou věčnosti.

Abigail F., 18 let, údolí Cagayan, Filipíny

Nebeské rady

Mé patriarchální požehnání mi dává rady od Nebeského Otce. Když se těmito radami řídím, vím,

že obdržím zjevení ohledně rozhodnutí, která potřebuji učinit. Některé mé otázky zodpoví Nebeský Otec ještě dříve, než se na ně zeptám.

Cami H., 16 let, Utah, USA

Naslouchejte Duchu

Pokud hledáte útěchu a vedení nebo odpověď na naléhavou otázku, můžete se o to upřímně modlit a přečíst si své patriarchální požehnání s opravdovým záměrem v srdci, zatímco budete naslouchat Duchu. Také pomáhá bádání v písmech. Věřím, že když to budete dělat s opravdovou vírou, Pán vám odpoví ve svém čase a tím nejlepším způsobem.

Kezia B., 15 let, Havaj, USA

Slíbená požehnání

Patriarchální požehnání nám říká, čím nám chce Bůh požehnat. Bůh nás v nich varuje a vysvětluje, jak se můžeme stát více takovými, jako je On. Když víme, co má pro nás Nebeský Otec připraveno a jak toho můžeme dosáhnout, rozhodneme se to získat a budeme podle toho jednat.

Hunter H., 18 let, Utah, USA

Cílem odpovědí je poskytnout pomoc a určitý náhled na věc; odpovědi nejsou oficiálním prohlášením církevní nauky.

Mám se jako mladá žena zaměřovat více na vzdělání a profesní kariéru, nebo na to, abych se jednou stala manželkou a matkou?

Víme, že „rodina je středem Stvořitelova plánu“ a že „matky jsou zodpovědný především za výchovu svých dětí“.¹ Víme také, že z mnoha dobrých důvodů proroci radí mužům i ženám, aby získali nějaké vzdělání.² Navíc víme, že mnoho žen buď bude muset, nebo bude chtít budovat profesní kariéru.

President Dallin H. Oaks, první rádce v Prvním předsednictvu, řekl, že ženy se nemusí rozhodovat mezi rodinou a vzděláním a profesní kariérou. „Musíme jen zvolit správné načasování,“ řekl. „A při tom usilujeme o Pánovu inspiraci a studujeme učení Jeho služebníků.“³

Plánujte získat vzdělání a plánujte mít rodinu. A můžete plánovat i profesní kariéru. Při tom všem byste se měly zaměřovat na to, abyste následovaly plán Nebeského Otce a poznaly Jeho vůli.

POZNÁMKY

1. „Rodina – prohlášení světu“, *Liahona*, květen 2017, 145.
2. *Viz Pro posílení mládeže* (2012), 9.
3. Dallin H. Oaks, pořad Face to Face se starším Oaksem a starším Ballardem (celosvětové vysílání pro mladé svobodně dospělé, 19. listopadu 2017), broadcasts.lds.org.

Na stránce lds.org/go/41961 vypráví sestra z řad mladých dospělých svůj příběh o tom, jak si nebyla jistá, zda se má zaměřit na profesní kariéru, nebo na rodinu. Podívejte se, co jí řekl prezident Russell M. Nelson.

Co si myslíte vy?

„Co říkáte, když vaši přátelé nevěří, že může dojít k něčemu, jako bylo například První vidění?“

Svou odpověď, a pokud chcete, také svou fotografii ve vysokém rozlišení, zašlete do 15. května 2019 prostřednictvím stránek liahona.lds.org (klikněte na „Submit an Article“ nebo na Feedback). Nebo svou odpověď a fotografii zašlete e-mailem na adresu liahona@ldschurch.org. Uveďte celé své jméno a názvy svého sboru a kúlu (nebo odbočky a okrsku).

Odpovědi mohou být zkráceny nebo pro lepší srozumitelnost upraveny.

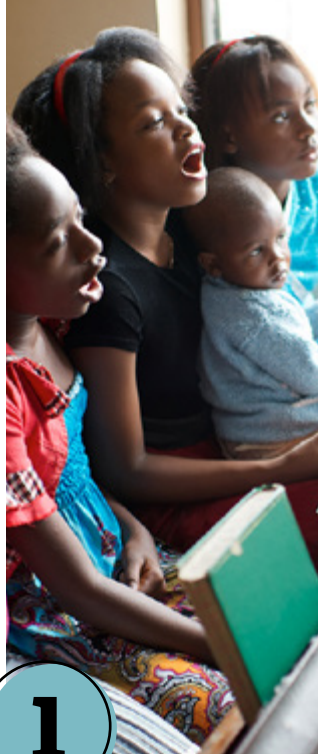

David Dickson
Církevní časopisy

Pokud jde o svátky, nejvíce pozornosti věnujeme obvykle Vánocům. Přitom bez události, k nimž došlo před dlouhou dobou a jež oslavujeme každé Velikonoce, by Vánoce neexistovaly.

President Gordon B. Hinckley (1910–2008) jednou učil: „Kdyby nebyly Velikonoce, nebyly by ani Vánoce. Děťátko Ježíš z Betléma by bylo jen obyčejným dítětem, kdyby nebylo vykupujícího Krista v Getsemanech a na Kalvárii a vítězoslavné skutečnosti Vzkříšení.“¹

Zde je několik tradic, které byste mohli zahrnout do svých každoročních oslav.

1

Zpívejte velikonoční koledy

Když pomíneme humorné písničky o sobech a skřítcích, vánoční koledy jsou především o Ježíši Kristu. A i Velikonoce jsou pro hudbu o Spasiteli dokonalým obdobím, a ano, dokonce i když je budete zpívat přede dveřmi svých sousedů.

Pokud vás žádné písně nenapadají, podívejte se do rejstříku „Témata“ ve zpěvníku náboženských písní a vyhledejte písně pod hesly „Velikonoce“ a „Usmíření“. Jakákoli píseň, která oslavuje Ježíše Krista, se k Velikonocům hodí.

2

Odpusťte někomu

Jak často jste vděční za dar pokání? Velikonoce nabízejí příležitost hlouběji se zamyslet nad tím, jak téhož ducha odpuštění nabízíme druhým.

Ježíš učil: „Pročež, pravím vám, že si máte navzájem odpouštět. ...

Já, Pán, odpustím tomu, komu odpustím, ale od vás je požadováno, abyste odpouštěli všem lidem.“ (Nauka a smlouvy 64:9–10.)

Zeptejte se sami sebe: Ke komu chováte nehezké pocity? Modlete se o sílu tomuto člověku odpustit a dovolte Spasiteli, aby pomohl tyto bolestivé pocity odstranit.

3

Zorganizujte průvod, divadelní hru nebo jiné představení

Můžete uspořádat nějaké velikonoční představení. Jednoduchým příkladem může být předčítání veršů z písem na rodinném domácím večeru nebo společný koncert ve vašem městě či obci.

Vyzkoušejte nové velikonoční tradice

4

Navštivte hřbitov, kde odpočívají vaši blízcí

Díky Ježíši Kristu ztratila smrt svůj ostěn. (Viz 1. Korintským 15:55.) Věnujte čas návštěvě hřbitova, kde odpočívají vaši blízcí, a přemýšlejte nad tímto úžasným poselstvím.

Při návštěvě hřbitova můžete dokonce předčítat některé své oblíbené verše, které pojednávají o Vzkříšení. Několik (z mnoha) veršů, které můžete zvážít: 1. Korintským 15:20–22; Alma 11:42–44; nebo Nauka a smlouvy 88:14–16.

5

Buďte o něco lepší

Velikonoce vzdávají hold událostem, které se staly v Getsemanech, tomu, co se událo na kříži, Spasitelovu zmrtvýchvstání třetího dne a Jeho čtyřicetidenní službě před nanebevstoupením.

Kromě toho se Ježíš Kristus nedlouho po nanebevstoupení zjevil Nefitům a sloužil jim. (Viz 3. Nefi 11–28.) To je hodně důvodů k oslavám!

Proč si období Velikonoc neprodloužit? Nechte svou duši radovat se ze zázraků Velikonoc déle. Vědomě se snažte být během čtyřiceti dnů po Velikonocích více takovými, jako

je Kristus. K načerpání inspirace přemýšlejte o této výzvě presidenta Russella M. Nelsona: „Zasvěťte část svého času každý týden studiu *všeho*, co Ježíš řekl nebo udělal, jak je to zaznamenáno ve Starém zákoně, neboť On je Jehova Starého zákona. Studujte Jeho zákony, jak jsou zaznamenány v Novém zákoně, neboť On je Kristus Nového zákona. Studujte Jeho nauku, jak je zaznamenána v Knize Mormonově, neboť není žádná jiné knihy, ve které by byly Jeho poslání a služba zjeveny jasněji. A studujte Jeho slova, jak jsou zaznamenána v Nauce a smlouvách, neboť On nadále učí svůj lid i v této dispensaci.“²

Vaše tradice čekají

Starší Dieter F. Uchtdorf z Kvora Dvanácti apoštolů učil: „Abychom našli nejdůležitější den v historii, musíme se vrátit k onomu večeru před téměř 2 000 lety v zahradě getsemanské, kdy Ježíš Kristus poklekl v hluboké modlitbě a nabídl sám sebe jako výkupné za naše hříchy.“³

Nejdůležitější události historie stojí za to, abychom si každý rok udělali čas o nich přemítat. Tradice nám v tom pomáhají, ať již ty z tohoto seznamu, nebo jakékoli jiné dle vašeho výběru.

Které tradice letos zkusíte přidat? ■

Věnujte o těchto Velikonocích trochu více času tomu, že si připomenete ten největší dar, který byl kdy dán.

POZNÁMKY

1. Gordon B. Hinckley, „The Wondrous and True Story of Christmas“, *Ensign*, Dec. 2000, 5.
2. Russell M. Nelson, „Proroci, vedení a božský zákon“ (celosvětové zasvěcující shromáždění pro mladé dospělé, 8. ledna 2017), broadcasts.lds.org.
3. Dieter F. Uchtdorf, „Pohledte na onoho Muže!“, *Liahona*, listopad 2018, 108.

Největší vyjádření Boží lásky

President M. Russell Ballard

Zastupující president Kvora Dvanácti apoštolů

Bůh nám vyjadřuje lásku tím, že nám poskytuje vedení, které potřebujeme, abychom činili pokrok a dosáhli svého potenciálu. Ten, který toho o nás, o našem potenciálu a o našich věčných možnostech ví nejvíce, nám dává božské rady a příkázání ve svých instruktážních příručkách – ve svatých písmech. Když těmto pokynům porozumíme a budeme se jimi řídit, náš život bude mít jasný cíl a význam. Dozvíme se, že náš Stvořitel nás má rád a přeje si, abychom byli šťastní. Jakožto nesrovnatelné vyjádření této božské lásky k nám poslal svého Jednorozeného Syna, Ježíše Krista.

„Nebo tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal, aby každý, kdož věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný.

Neboť neposlal Bůh Syna svého na svět, aby odsoudil svět, ale aby spasen byl svět skrze něho.“ (Jan 3:16–17.)

Ježíš se narodil do smrtelnosti. Vedl dokonalý život a tím nám vyznačil cestu, kterou máme jít. Svě učedníky učil: „Kdož mne následuje, nebude choditi v temnostech, ale bude míti světlo života.“ (Jan 8:12.)

Hluboce Kristovy lásky k nám můžeme začít rozumět tehdy, když se zamyslíme nad tím, že byl ochoten usmířit naše hříchy a trpět za ně bolestí, „kteréžto utrpení způsobilo [jemu], dokonce Bohu, největšímu ze všech, že ... se chvěl bolestí a krvácel v každém póru a trpěl v těle i v duchu“. (Nauka a smlouvy 19:18.)

Vzdejme o těchto Velikonocích zvláštní díky Bohu za Usmíření a Vzkříšení Jeho Milovaného Syna, Ježíše Krista. Neboť v Něm, Jím a skrze Něj může být tento dočasný smrtelný stav přetvořen do trvalé, dokonalé existence, za což ani nedokážeme slovy vyjádřit svou radost.

Všechny divy přírody jsou nahlédnutím do Jeho božské moci a vyjádřením Jeho lásky. Ten největší ze všech zázraků nás ale teprve čeká. Nastane, až Jeho mocí povstaneme ze smrti a z hrobu do nového světa, který již nikdy nepomine, kde budeme s Ním a s naším Otcem v nebi na věky věků, budeme-li toho hodni. ■

Z proslovu na generální konferenci v dubnu 1988.

Na začátku 50. let
pracoval v **prodejně
automobilů** svého
otce a byl **nejlepším
prodejcem.**

Narodil se 8. října
1928 v **Salt
Lake City**
v **Utahu.**

Studoval na
**Utažské
univerzitě.**

President **M. RUSSELL BALLARD**

Sloužil na misií
na plný úvazek
v **Anglii.**

V letech 1974–
1977 sloužil jako
**president
misie**
v Kanadské misií
Toronto.

Se svou ženou
Barbarou
Bowenovou se
seznámil na
společenské akci
Utažské univerzity
**„Hello Day
Dance“.**

s **Barbarou
Bowenovou**
se oženil 28. srpna
1951 v chrámu
Salt Lake.

Dědeček:
starší Melvin
J. Ballard
z Kvora Dvanácti
apoštolů

Dědeček:
starší Hyrum
Mack Smith
z Kvora Dvanácti
apoštolů

Má **7** dětí,
43 vnoučat a
91 pravnoučat.

Na svém pracovním stole má
v pouzdře vystavenou
sušenku Oreo,
která mu připomíná chlapce, jenž právě
dokončil dlouhou cestu do uprchlického
tábora, dostal balíček sušenek a první
z nich nabídl prezidentu Ballardovi.

Jako členovi
**Kvora
Dvanácti
apoštolů**
mu byla vyjádřena
podpora 6. října
1985.

14. ledna 2018
byl ustanoven
**zastupujícím
prezidentem**
Kvora Dvanácti apoštolů.

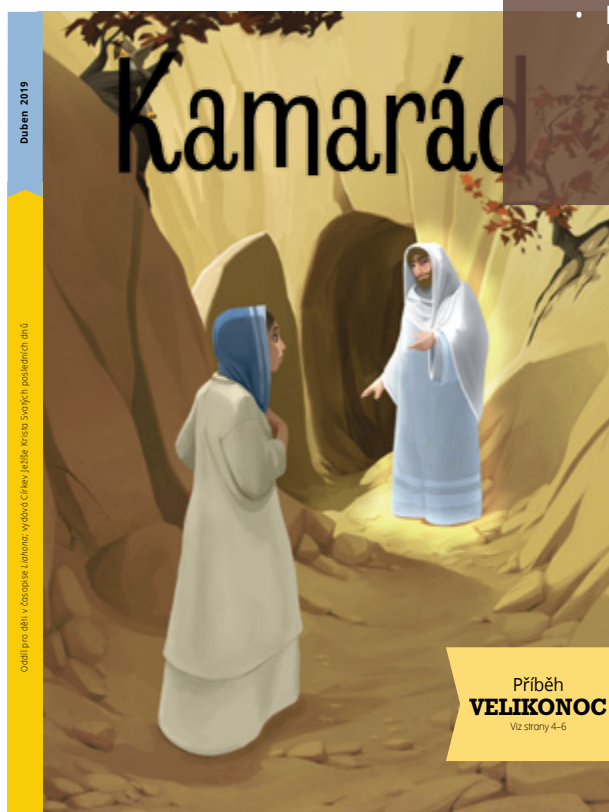

Po generální
konferenci v říjnu
1980 napsal
více než
**600 povzbu-
zujících
dopisů**
členům, kteří
zápolili se svým
svědectvím.

VÍCE STRAN PRO DĚTI

Využijte nového *Kamaráda* co nejlépe. Pokud nemáte doma děti, zvažte tyto možnosti:

- Dejte *Kamaráda* nějaké rodině, která nedostává *Liahonu*.
- Dejte ho někomu z přátel či sousedů.
- Dejte ho vedoucí nebo učitelce Primárek.

MLADÍ DOSPĚLÍ
POTŘEBUJETE POMOC
S DŮLEŽITÝMI
ROZHODNUTÍMI?

42

MLÁDEŽ
JAK NAJÍT POKOJ PRO
SEBE A PRO DRUHÉ

52

VELIKONOCE
NOVÉ TRADICE

62

CÍRKEV
JEŽÍŠE KRISTA
SVATÝCH
POSLEDNÍCH DNŮ

4

02186 04121 9

9

Kamarád

Příběh
VELIKONOC

Viz strany 4–6

President
Russell
M. Nelson

Veliký Boží DĀR

Jednoho dne jsme si se sestrou Nelsonovou prohlíželi tropické rybky v akváriu. Rybky pestrých barev a různých tvarů a velikostí plavaly sem a tam. Zeptal jsem se poblíž stojící pracovnice akvária: „Kdo tyto krásné rybky krmí?“

Odpověděla: „Já je krmím.“

Poté jsem se zeptal: „A poděkovaly vám někdy?“

Odpověděla: „Ještě ne!“

Někteří lidé jsou jako tyto rybky. Neuvědomují si, že existuje Bůh a že je k nim dobrotivý. O kolik lepší by bylo, kdybychom si více uvědomovali Boží lásku a vyjadřovali Mu vděčnost.

Vděčnost za Ježíše Krista

Bůh poslal svého Syna Ježíše Krista, aby nám pomáhal. Udělal to proto, že nás má moc rád.

Ježíš přišel, aby nás **vykoupil**.

Až zemřeme, budeme moci být díky Jeho **Usmíření** vzkříšeni.

Díky Jeho Usmíření se budeme moci vrátit k Nebeskému Otci a žít s Ním na věky.

Ježíš vysvětlil:

„Já jsem vzkříšení i život. Kdo věří ve mne, byť pak i umřel, živ bude. A každý, kdož jest živ, a věří ve mne, neumřet na věky.“

(Jan 11:25–26.)

Toto je ono nádherné poselství Velikonoc! ●

*Z proslovu „Buď Bohu díky“,
Liahona, květen 2012, 77–80.*

Ježíš je můj Spasitel

Ježíš byl během velikonočního rána vzkříšen. Přečtěte si tyto věty, abyste zjistili, co pro nás Ježíš udělal. Až si přečtete každou větu, vybarvěte sluneční paprsek. Pak vybarvěte zbytek obrázku.

Ježíš trpěl v Getsemanech a na kříži, aby nás spasil neboli zachránil z našich hříchů.

Ježíš zemřel a byl vzkříšen, aby nás zachránil před smrtí.

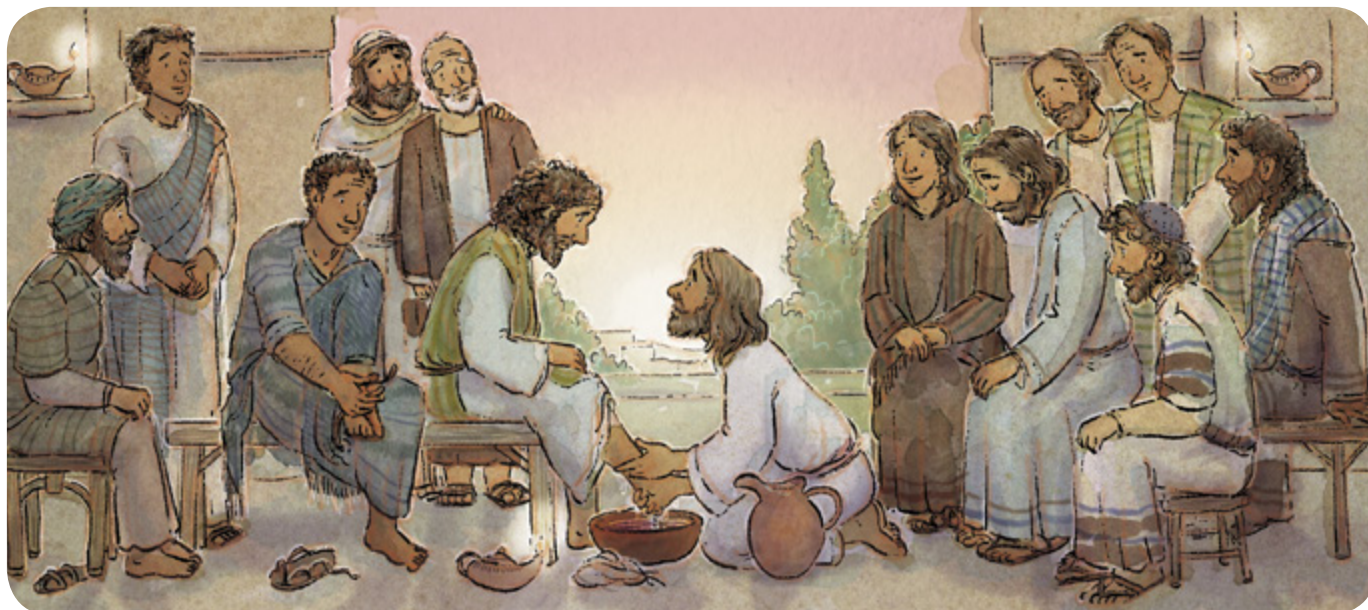
Ježíš nám dal svátost, aby nám pomohl na Něj pamatovat.

Ježíš nás učil odpouštět druhým.

Ježíš nám ukázal, jak být laskaví.

Až zemřeme, budeme díky Ježíšovi všichni vzkříšeni.

Příběh Velikonoc

Ježíš měl rád své přátele. Omyl jim nohy. Pak jim dal svátost. Řekl jim, aby na Něj pamatovali. Řekl jim, aby se navzájem měli rádi.

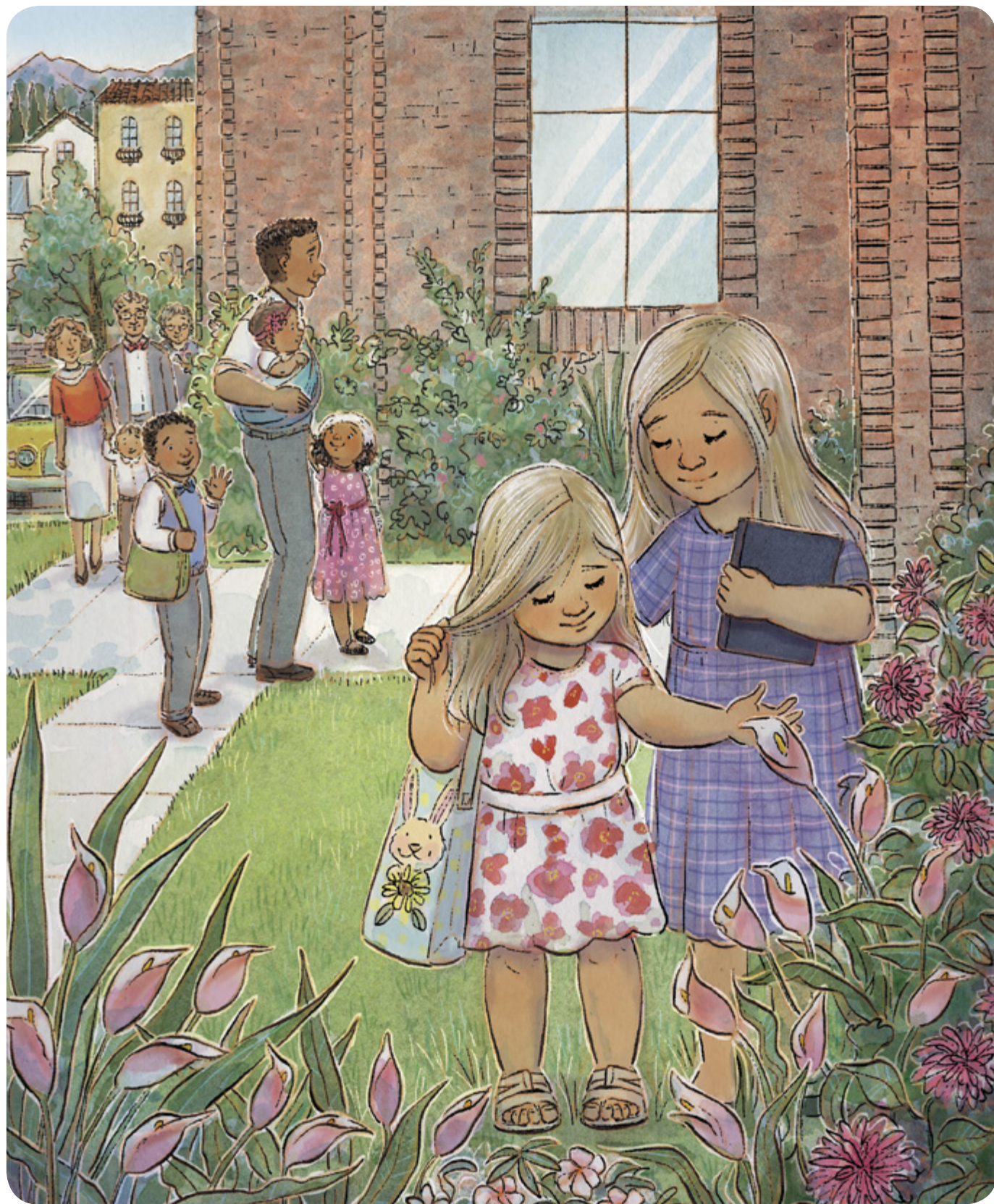

Pak Ježíš odešel do zahrady. Modlil se za nás všechny. Pociťoval bolest našich nemocí. Pociťoval bolest našich hříchů.

Rozzlobení lidé Ježíše odvedli.
Ublížili Mu. Zemřel za nás
na kříži. Přátelé uložili
Jeho tělo do hrobu.

Po třech dnech se Jeho přátelé vrátili. Hrob byl prázdný!
Andělé jim řekli: „Vstal z mrtvých.“ Ježíš znovu obžil!
Až zemřeme, budeme všichni díky Ježíšovi znovu žít.

Ježíš mě má rád. Velikonoce pro mě mohou mít zvláštní význam,
když na Něj budu pamatovat. ●

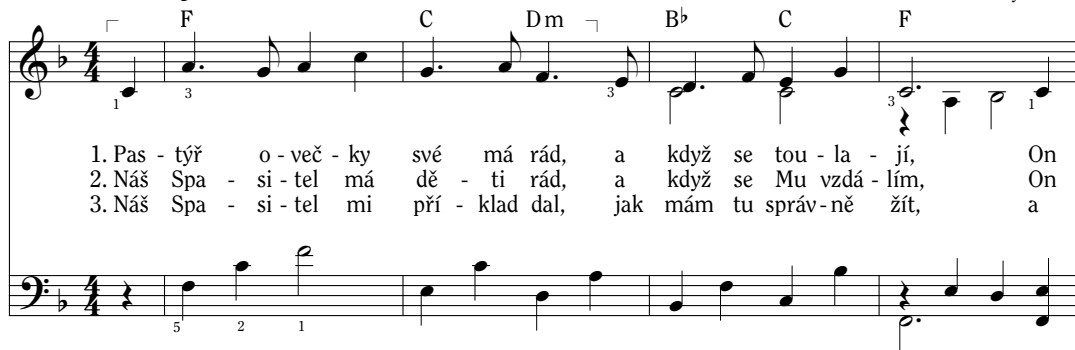
O Velikonocích si přečtěte v Matoušovi 28.

Když zpět se navrátím

S radostí ♩ = 90-96

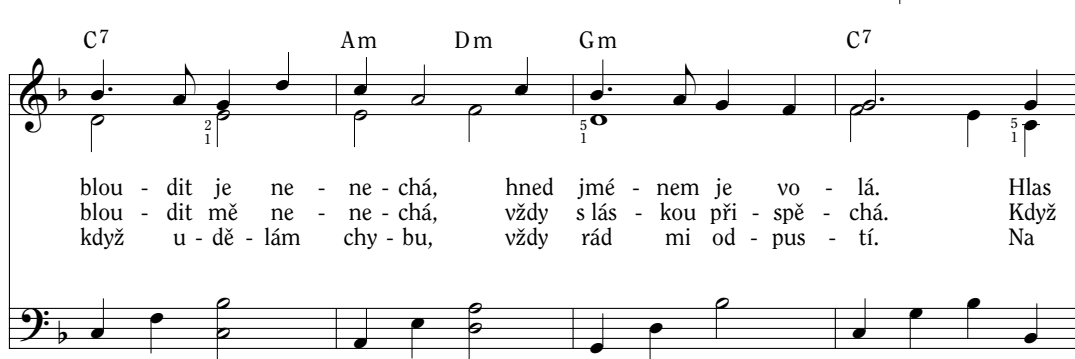
Slova a hudba: Sally DeFord

F C Dm B^b C F

1. Pas - týř o - več - ky své má rád, a když se tou - la - jí, On
2. Náš Spa - si - tel má dě - ti rád, a když se Mu vzdá - lím, On
3. Náš Spa - si - tel mi pří - klad dal, jak mám tu správ - ně žít, a

C7 Am Dm Gm C7

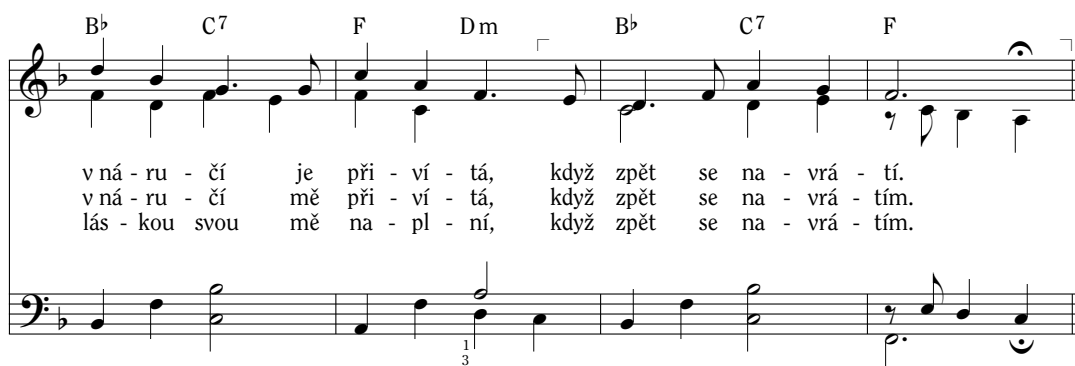
blou - dit je ne - ne - chá, hned jmé - nem je vo - lá. Hlas
blou - dit mě ne - ne - chá, vždy s lás - kou při - spě - chá. Když
když u - dě - lám chy - bu, vždy rád mi od - pus - tí. Na

F Dm Gm C7 A A7 Dm

pas - týř - ře když u - sly - ší, za Ním se vy - da - jí. On
u - sly - ším, jak mě vo - lá, vy - dám se hned za Ním. On
Je - ho hlas se sou - stře - dím, od hří - chu od - vrá - tím. On

B^b C7 F Dm B^b C7 F

v ná - ru - čí je při - ví - tá, když zpět se na - vrá - tí.
v ná - ru - čí mě při - ví - tá, když zpět se na - vrá - tím.
lás - kou svou mě na - pl - ní, když zpět se na - vrá - tím.

© 2019 Sally DeFord. Všechna práva vyhrazena.

Tato píseň může být kopírována pro příležitostné, nekomerční použití v církvi nebo v rodině.

Toto sdělení musí být uvedeno na každé pořizované kopii.

Jane McBrideová

Podle skutečné události

„*Abyste vy to, což jest dobrého, činili.*“ (2. Korintským 13:7.)

Potřebuju, abys pohlídala brášku,“ řekla maminka. „Půjdeme s tatínkem pomoci někomu, kdo je nemocný.“

Vzhlédla jsem od zametání podlahy našeho malého domu a přikývla jsem. Maminka byla presidentkou Pomocného sdružení a často chodila navštěvovat sestry v našem sboru.

„Díky, Arlyn,“ řekla maminka a dala mi pusku na čelo. „John spí. A na lince kyne těsto na chleba. Nesahej na něj, prosím.“

Otevřenými dveřmi jsem se dívala, jak s tatínkem odjíždějí po naší prašné cestě. Byla jsem hrdá, že mi maminka důvěřuje.

Na chvíli jsem zametání kuchyně přerušila, abych se podívala na těsto na chléb. Už jsem se nemohla dočkat, až ho maminka večer upeče. Čerstvý chleba jsme obvykle jedli s domácí marmeládou. Ale poslední marmeládu jsme dojedli před třemi měsíci.

Marmeláda! Kvůli té myšlence jsem dostala chuť na něco sladkého. Podívala jsem se na sklenici s cukrem, vysoko na polici. Věděla jsem, že maminka ho šetří, aby mohla udělat další marmeládu.

Ale čím víc jsem na cukr myslela, tím větší hlad jsem měla. Nakonec jsem si k lince přitáhla židli a natáhla jsem se po sklenici. Tak tak jsem se jí dokázala dotknout prsty. Přitáhla jsem si ji blíž ke kraji poličky. ...

A pak sklenice z poličky sklouzla! Snažila jsem se ji chytit, ale s hlasitým plesknutím dopadla přímo doprostřed těsta na chléb. Cukr se vysypal na těsto, na linku i na podlahu.

„To snad ne!“ vykřikla jsem. To probudilo mého

Sladká poctivost

brášku. Začal plakat. I *mně* bylo do pláče. Co řekne maminka tomu nepořádku?

Když se mi podařilo Johna ukonejšit, ze všech sil jsem se snažila cukr uklidit. Sklenici jsem vytáhla z těsta a umyla jsem ji. Cukr jsem setřela z linky i z podlahy. Ale s cukrem na těstu jsem nedokázala udělat nic.

Napadlo mě, že sklenici postavím zpátky na polici. Možná si maminka nevšimne, že je prázdná. Ale věděla jsem, že to není správné. A tak jsem sklenici postavila na stůl a čekala jsem, až se maminka s tatínkem vrátí.

Po příchodu domů si maminka sklenice hned všimla.

Zhluboka jsem se nadechla. „Chtěla jsem jen ochutnat cukr. Ale sklenice mi z poličky spadla. Snažila jsem se to uklidit, ale z těsta na chleba to nešlo.“ Vyrhla jsem to a dívala jsem se přitom na zem.

Maminka chvíli nic neříkala.

„Je mi to moc líto,“ zašeptala jsem.

Maminka si povzdechla. „Tak, myslím, že dnes večer budeme mít opravdu sladký chléb,“ řekla. Podívala jsem se na ni. Pousmála se na mě. „Děkuju ti, že jsi mi řekla, co se stalo.“

Když jsme toho večera jedli s maminkou a tatínkem ten velmi sladký chléb, povídali jsme si o poctivosti.

„V životě děláme spoustu chyb,“ řekl tatínek. „Když jsme ale poctiví a snažíme se činit pokání, Nebeský Otec a Ježíš mají radost. Za poctivé jednání budeme vždy požehnáni – i když se nám to ze začátku zdá těžké.“

Stále ještě mi bylo líto, že jsem cukr rozsypala. Věděla jsem, že kvůli mé chybě nejspíš nebudeme mít letos tolik marmelády. Ale byla jsem ráda, že jsem řekla pravdu. Byl to velmi příjemný pocit, který by mi nedokázalo dát žádné množství cukru. ●

Autorka žije v Coloradu v USA.

„Dodržování božských přikázání s sebou přináší požehnání – pokaždé! Porušování božských přikázání je příčinou ztráty požehnání – pokaždé!“

President Russell M. Nelson, „Nechte svou víru projevit“, *Liahona*, květen 2014, 30.

Starší Bednar navštívil Indii

Starší David A. Bednar se se svou manželkou Susan Bednarovou vydal na cestu, aby členům Církve v Indii vydal své svědectví o Ježíši Kristu. Indie je jednou z největších zemí světa. A brzy bude mít svůj první chrám!

Starší a sestra Bednarovi navštívili město Rajahmundry. Žádný apoštol zde ještě nikdy nebyl.

Děti si mohly se starším Bednarem podat ruku.

Na shromáždění ve městě Hyderabad mohla tato dívka položit staršímu Bednarovi otázku.

„Čím více cestuji po světě, čím více národů navštívím, tím více se mohu od druhých lidí učit a tím více zjišťuji, že lidé na celém světě jsou v podstatě stejní.“

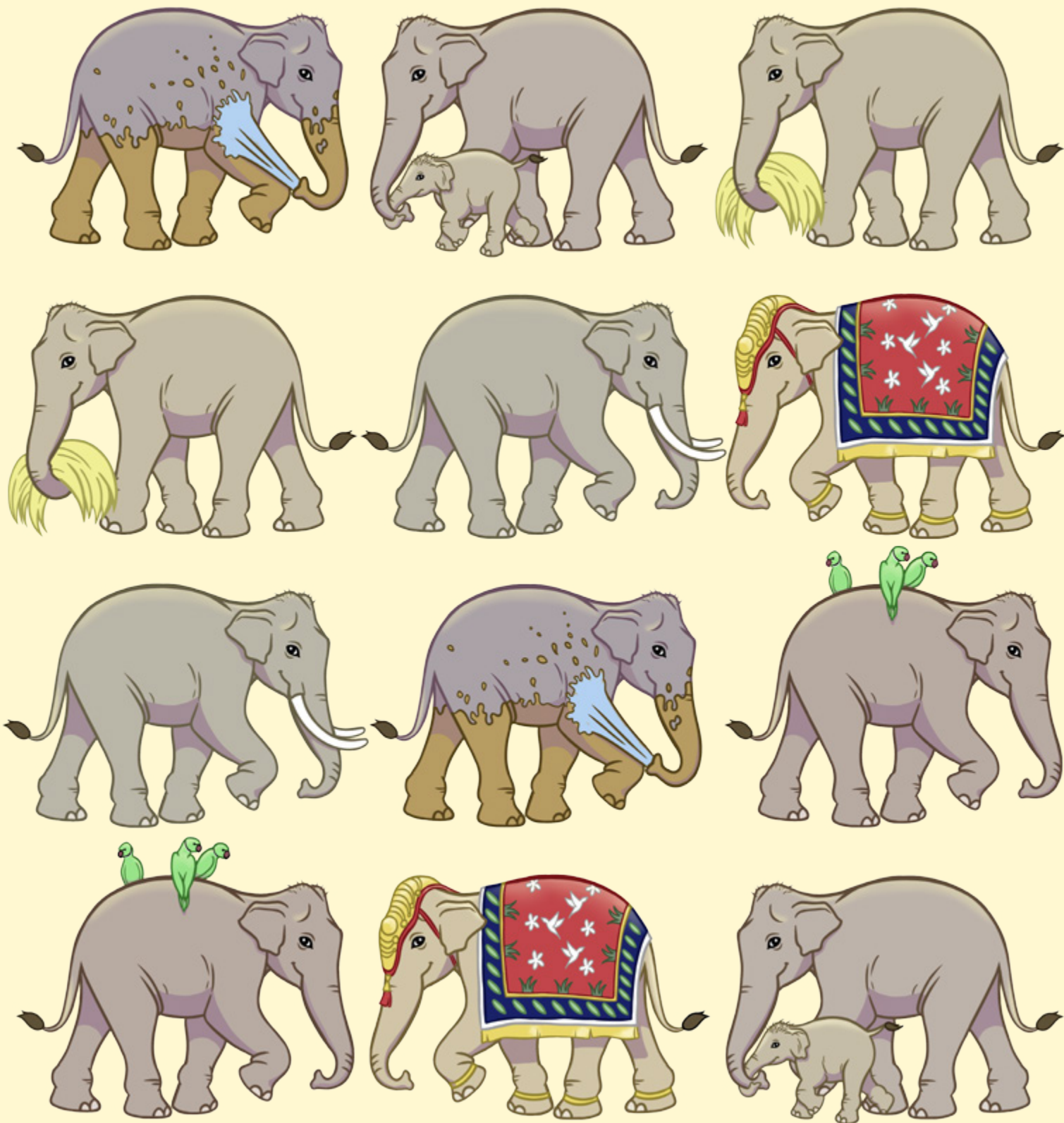
Všichni měli radost, že si mohou vyslechnout svědectví jednoho z apoštolů Božích!

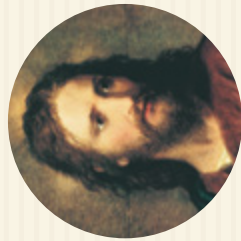

NAJDI STEJNÉ SLONY

V Indii žije více než 30 000 slonů. Kolik stejných dvojic tady dokážeš najít?

Která zvířata, jež Nebeský Otec a Ježíš Kristus stvořili, máš nejraději?

Naši PROROCI a APOŠTOLOVÉ

Ježíš Kristus vede Církev Ježíše Krista Svatých posledních dnů prostřednictvím proroků a apoštolů. Přečtěte si o nich informace uvedené níže. Pak **vystřihněte fotografie na straně K23** a přilepte je páskou na správné místo v tomto přehledu. Pásku přilepte jen k hornímu okraji fotografií, abyste je mohli zvednout a přečíst si informace pod nimi!

- Ve svém prvním zaměstnání uklízel v opravně rádlí
- Stal se právníkem a soudcem utazského Nejvyššího soudu
- Byl rektorem Univerzity Brigham Younga

- Pracoval jako kardiochirurg
- Studoval několik jazyků, včetně čínštiny
- Má deset dětí – devět dcer a jednoho syna

- Na střední škole hrál basketbal
- Trávil ho doma učil fyziku pomocí školní tabule
- Byl rektorem vysoké školy Ricks College, nyníější BYU-Idaho

President Dallin H. Oaks

První ráce v Prvním předsednictvu

- Na vysoké škole měl kvůli svým vysokým měřítkům přezdívkou „biskup“
- Provozoval obchod s automobily
- Sloužil jako misionář v Anglii a jako prezident misie v kanadském Torontu

President M. Russell Ballard

Zastupující prezident Kvora Dvanácti apoštolů

- Na misi v Anglii byl společně s kem staršího Cooka
- Pracoval pro Církevní vzdělávací systém
- Byl rektorem BYU

Starší Jeffrey R. Holland

Kvorum Dvanácti apoštolů

- Jako dítě byl dvakrát uprchlíkem
- Byl kapitánem letadla
- Rád lyžuje se svými dětmi a vnoučaty

Starší Dieter F. Uchtdorf

Kvorum Dvanácti apoštolů

President Russell M. Nelson

17. prezident Církeve Ježíše Krista Svatých posledních dnů

- Na střední škole byl zadákem v týmu amerického fotbalu
- Poté, co sloužil na misi, pokřtil do Církeve svého otce
- Byl rektorem vysoké školy Ricks College, když se z ní stalo BYU-Idaho

Starší David A. Bednar

Kvorum Dvanácti apoštolů

President Henry B. Eyring

Druhý ráce v Prvním předsednictvu

- Získal svědectví poté, co studoval písmo a modlil se se svým starším bratrem
- Svou budoucí manželku uviděl na přehlídce talentů na 2. stupni základní školy
- Sloužil jako církevní vedoucí na Filipínách a tichomořských ostrovech

Starší Quentin L. Cook

Kvorum Dvanácti apoštolů

- Když vyrůstal, pekl pro svou rodinu chléb
- Jako dospívající vystupoval v představení pod širým nebem u pahorku Kumora ve státě New York
- Než byl povolán apoštolem, pracoval jako právník

Starší D. Todd Christofferson

Kvorum Dvanácti apoštolů

- Sloužil jako misionář a později jako prezident misie v Japonsku
- Založil společnost, která vyrábí a prodává cvičební vybavení
- Sloužil jako biskup pro celou Církev

Starší Gary E. Stevenson

Kvorum Dvanácti apoštolů

- Jeho prostřední jméno, Gunnar, znamená „odvážný voják“
- Když mu bylo 11 let, přestěhoval se s rodinou z Utahu do Švédska
- Pracoval jako kardiolog

Starší Dale G. Renlund

Kvorum Dvanácti apoštolů

- Vyrostl na mléčné farmě v Idahu v USA
- Sloužil jako misionář a prezident misie ve Francii
- Miluje francouzsky, portugalsky, španělsky a anglicky

Starší Neil L. Andersen

Kvorum Dvanácti apoštolů

- Má rád zvířata, včetně tučňáků
- V každé zemi se rád setkává s lidmi
- Jeho rodinná historie sahá až do roku 837 po Kr. k Prvnímu Draku Gongovi

Starší Gerrit W. Gong

Kvorum Dvanácti apoštolů

- Byl prezidentem misie v New Yorku v USA
- Řídí se heslem: „Nejvíce záleží na lidech“
- Zasvětil první Církví postavenou budovu Svatých posledních dnů v České republice

Starší Ronald A. Rasband

Kvorum Dvanácti apoštolů

- Pochází z Brazílie a tam sloužil jako misionář a v Portugalsku jako prezident misie
- Církev poznal jako malý chlapec spolu se svou rodinou
- Když mu bylo 12 let, začal se připravovat na misi

Starší Ulisses Soares

Kvorum Dvanácti apoštolů

Správné řešení najdete na stránkách lds.org/prophets-and-apostles.

ZTRACENÁ BUNDA

Sheila Kindredová

Podle skutečné události

*„Já, Pán, odpustím tomu, komu odpustím, ale od vás je požadováno, abyste odpouštěli všem lidem.“
(Nauka a smlouvy 64:10.)*

Mami, nemám tady bundu!“ řekl Brad. Už byl čas jít ze shromáždění domů, ale Brad nemohl na ramínku najít svou bundu.

„Určitě sis ji pověsil sem?“ zeptala se maminka.

„Ano. Byla přímo tady.“ Bradova bunda byla modročervená. Nebylo možné si jí nevšimnout.

„Možná je někde jinde. Pojďte se podívat po budově,“ řekl tatínek.

Maminka, tatínek a Brad se rozdělili a šli se podívat do různých místností. Podívali se do krabice se ztrátami a nálezy, do kaple, do Bradovy třídy Nedělní školy, do třídy Primárek a na všechna šatní ramínka. Dokonce se podívali i na záchody, ale bundu nenašli.

„Někdo si ji možná omylem vzal. Příští týden ji určitě vrátí, jakmile si uvědomí, že není jeho,“ řekl tatínek.

„Mezitím můžeš nosit svou starou bundu,“ řekla maminka.

Brad se zamračil. Stará bunda se mu nelíbila. Byla tenká, vybledlá a už mu byla malá. Líbilo se mu, že ve své nové modročervené bundě vypadá jako superhrdina.

„Někdo nejspíš viděl, jak pěknou bundu mám, a ukradl ji,“ pomyslel si Brad. Jak se tohle může stát na shromáždění? Všichni tady přece mají být poctiví. Brad se rozhodl, že to nenechá jen tak. Měl plán. Příští neděli bude pozorně sledovat, kdo přijde v jeho bundě. Pak ho za bundu chytí a zakřičí: „Stůj, ty zloději!“ Bude litovat, že ji kdy vzal.

Brad se nemohl dočkat neděle, až bude moct svůj plán provést. Příští neděli ale bylo na bundu moc teplo a stejně tak i v neděli potom.

Další neděli se Brad v Primárkách podezřívavě rozhlížel po všech chlapcích a přemýšlel, kdo mu asi bundu ukradl. Byl to ten velký kluk? Nebo to možná byla nějaká holka. Měl pocit, že nemůže nikomu důvěřovat. A ten pocit se mu vůbec nelíbil.

Po shromáždění pobíhal Brad po budově a sledoval rodiny, jak si oblékají kabáty a bundy. Svou bundu ale nikde neviděl. Ještě jednou zkontroloval ztráty a nálezy... Ale bunda nikde. Kde by mohla být?

Cestou domů vymyslel Brad nový plán. Bude se modlit. Věděl, že Nebeský Otec dokáže najít ztracené věci. Toho večera Brad při modlitbě řekl: „Nebeský Otče, prosím, řekni mi, kdo mi bundu vzal. Chci ji zpátky.“

Brad čekal, že ho zlodějovo jméno napadne nebo že v duchu uvidí jeho tvář. Místo toho začal myslet na svého kamaráda Carla. Brad většinou seděl vedle Carla v Primárkách. Vtipkovali a hodně se spolu nasmáli. Ale Carl už několik týdnů na shromáždění nepřišel. Bradovi se po něm stýskalo.

Co když mu bundu vzal *Carl*? Možná se teď Carl bojí přijít na shromáždění, protože si myslí, že s ním už Brad nebude kamarádit. Brad si přál, aby Carl zase na shromáždění přišel. Rozhodl se, že nebude na Carla křičet, pokud mu bundu sebral on. Odpustí mu.

Brad si lehl do postele a už měl lepší pocit.

Příští neděli Carl v Primárkách nebyl, ale byl tam jeden nový chlapec. Měl kravatu s modročervenými pruhy.

„Pěkná kravata,“ řekl Brad a sedl si vedle nového chlapce. „Vypadáš v ní jako superhrdina.“

Chlapec se usmál.

Brad se usmál taky. Už nehledal zloděje. Hledal kamarády. ●

Autorka žije v Iowě v USA.

Pozdrav z Estonska

Jmenujeme se Margo a Paolo. Letos cestujeme po celém světě, abychom poznali Boží děti. Připojte se k nám při návštěvě Estonska!

Toto je Tallinn, hlavní město Estonska. Je starý přes 800 let! V Estonsku je spousta divoké přírody, jako jsou lesy a bažiny. Lesy ve skutečnosti pokrývají více než polovinu jeho území. Mnoho lidí v Estonsku rádo tráví čas v přírodě.

Takhle se řekne estonsky „Dobrý den“:

Tere!

A takhle se řekne jméno Církve:

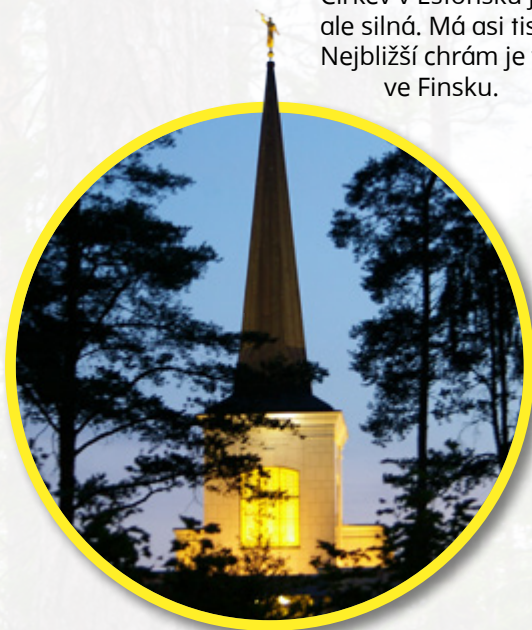
Viimse Aja Pühade Jeesuse Kristuse Kirik

Estonsko leží v severní Evropě. Má více než 2 000 ostrovů. V Estonsku žije asi 1,3 milionu lidí.

Co se v Estonsku jí k večeři? Třeba vepřové maso nebo nakládané ryby s bramborami, zelím, zakysanou smetanou a tmavým chlebem. Toto je obložený chléb se šproty.

Církev v Estonsku je malá, ale silná. Má asi tisíc členů. Nejbližší chrám je v Helsinkách ve Finsku.

Zpíváte rádi v Primárnkách? Každých pět let se Estonci shromáždí na velkém festivalu, aby zpěvem a tancem oslavili svou zemi.

**Jste z Estonska?
Napište nám! Váš dopis uvítáme.**

Díky, že jste s námi
prozkoumali Estonsko!
Na shledanou příště!

Seznamte se se dvěma sestrami z Estonska!

Jednou večer, když jsem chtěla jít spát, jsem nemohla najít svého medvídky. Hledala jsem ho, ale nikde nebyl. Pomodlila jsem se. Pak jsem médu našla a zdály se mi hezké sny.

Bianka J., 7 let

S naší rodinou rádi sloužíme druhým. Služba nám pomáhá pocívat Ducha Svatého, který nám přináší hřejivý pocit pokoje. S mými sestrami vyrábíme pro druhé dárky, protože chceme, aby cítili, že je druzí mají rádi.

Piibe J., 10 let

Úplně jako NOVÝ

Jessica Larsenová

Podle skutečné události

Estonsko

„Mám pro tebe překvapení!“ řekla *ema* (maminka), když vyzvedla Rasmuse ze školky. Vydali se spolu úzkými ulicemi lemovanými pestrobarevnými budovami.

„Dáme si k večeři *rosolje*?“ zkusil hádat Rasmus s nadějí v hlase. Měli ho minulý týden, při oslavě jeho sedmých narozenin. Ale tohoto salátu z červené řepy, brambor a nakládaných sledů neměl nikdy dost!

Ema s úsměvem zavrtěla hlavou. „Dopoledne jsem se v autobuse setkala se dvěma mladými ženami. Misionářkami. Dnes večer k nám přijdou na návštěvu a budou mluvit o své církvi.“

Rasmus se na ni překvapeně podíval. Ještě nikdy se s misionáři nesetkal.

Zrovna si hrál v pokojíčku se svým hasičským autem, když misionářky přišly. „*Tere! Tere!* Dobrý den!“ pozdravily *emu* při příchodu do bytu. Zuly si své teplé kozačky a obuly se do bačkor, které měla *ema* připravené pro návštěvy. *Ema* je zavedla k oranžovému gauči. Rasmus ale zůstal stát ve dveřích.

Větší žena si ho všimla a usmála se na něj. Na černé jmenovce měla napsáno Ōde Craig (Sestra Craigová). „Maminka nám řekla, že jsi zrovna oslavil narozeniny,“ řekla. „Něco jsme ti přinesly.“ Podala mu malou kartičku. Rasmus se na ni pozorně podíval.

Byl to obrázek muže. Měl na sobě bílé roucho a ruce měl rozpražené.

„Víš, kdo to je?“ zeptala se sestra Craigová.

Rasmus nevěděl, jak se ten muž jmenuje. Ještě nikdy

tento obrázek neviděl. Ale ten muž mu připadal laskavý a mocný. „Myslím, že je to král!“ řekl Rasmus.

Obě misionářky se usmály. „Ano, to je! Je to Král králů! Jmenuje se Ježíš Kristus.“ Sestra Craigová vytáhla knížku s modrými deskami. „A toto je kniha, která o Něm učí – *Mormoni Raamat*. Kniha Mormonova.“

Rasmus začal s *emou* číst Knihu Mormonovu každý den před odchodem do školky. Během dne tam Rasmus chodil s dalšími dětmi na procházky a potom měli polední klid. Po školce se s *emou* často setkávali s misionářkami. Mluvili s nimi o tom, co četli v Knize Mormonově. *Ema* pro ně někdy připravila k jídlu *kringel* – skořicové věnečky. O víkendech jezdil Rasmus s *emou* na kole nebo si udělali piknik na pláži. Někdy podnikli dlouhou procházku do lesa nebo podél jejich oblíbené řeky.

Na jedné z těchto procházek mu *ema* řekla, že se chce dát pokřtít. Rasmus se usmál. Misionářky *emu* požádaly, aby se modlila o to, zda se má dát pokřtít. Zdálo se tedy, že dostala odpověď!

„A už vím, kde můj křest bude,“ řekla mu s úsměvem. „Co myslíš?“

Rasmus přemýšlel o tom, jak je misionářky učily o křtu. Ukázaly jim obrázek Ježíše s Janem Křtitelem v řece. ...

„V řece!“ vykřikl. „V naší oblíbené řece.“

Za týden stál Rasmus na břehu řeky s misionářkami a s dalšími lidmi z Církve. *Ema* byla připravena na křest. Celá se ponořila pod vodu, stejně jako Ježíš. Když se vynořila, usmívala se. Rasmus si chtěl tuto chvíli zapamatovat navždy – modrou vodu, bílé květiny v zelené trávě a to, jak se jeho maminka usmívá.

„Jaké to bylo nechat se pokřtít?“ zeptal se jí potom, když si všichni pochutnávali na sušenkách, které přinesly misionářky.

„Nádherné,“ řekla mu maminka. „Chtělo se mi v té řece zůstat napořád. Cítím se úplně jako nová!“ Pevně ho objala.

„Až budu mít zase narozeniny, chci se dát pokřtít, tak jako ty a Ježíš,“ řekl jí. „I já se chci cítit úplně jako nový!“ ●

Autorka žije v Texasu v USA.

Reyna I. Aburtová

Druhá rádkyně
v Generálním předsednictvu
Pomocného sdružení

Znovu ho uvidím

Vyrůstala jsem v Nikaragui. Když jsem byla malá, dělala jsem všechno se svým starším bratrem. Chodili jsme spolu do školy. Společně jsme chodili nakupovat. Na našem dvorku jsme prožívali všechna možná dobrodružství. Byli jsme šťastní.

Pak, když mi bylo devět let, se stalo něco velmi smutného. Můj bratr zemřel při zemětřesení. Ze začátku jsem měla pocit, že to byl jen sen. Představovala jsem si, že zaklepe na naše domovní dveře. Řekne nám, že jen byl někde jinde. Často jsem se dívala na dveře a přála jsem si, aby se to stalo. Tak moc jsem ho chtěla znovu vidět.

Postupem času to bylo o něco snadnější. Stále se mi po bratrovi stýskalo, ale dokázala jsem se opět radovat.

V té době jsem nebyla členkou Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů. Ale když jsem vyrostla, Církev jsem poznala a dala jsem se pokřtít. Jednoho dne jsem myla nádobí. Byly Velikonoce. Přemýšlela jsem o vzkříšení a vzpomněla jsem si na bratra.

Najednou mě naplnil jistý pocit. Vzpomněla jsem si na své představy o bratrovi. Uvědomila jsem si, že

vlastně vůbec nebyly bláhové! Přinesl mi je Duch Svatý, aby mi dal útěchu a vedení. Jednoho dne bude můj bratr skutečně vzkříšen. A já ho opravdu znovu uvidím.

Pokud vám zemřel někdo, koho máte rádi, je přirozené, že vám chybí a že jste smutní. Až budete připravení, promluvte si o tom s někým z rodiny nebo s nějakým dospělým. Modlete se k Nebeskému Otci ohledně toho, jak se cítíte. Může vám pomoci pocítovat opět pokoj.

Ať se děje cokoli, pamatujte na to, že Ježíš Kristus vás má rád. O Velikonocích vzpomínáme na Jeho oběť za nás. Díky Němu budeme všichni vzkříšeni a budeme moci žít se svou rodinou na věky. ●

Kartičky útěchy

Vystřihněte tyto kartičky. Můžete je v polovině přeložit, nebo je použít jako knižní záložky. Nechte si je v písmech nebo někde jinde, kde se na ně budete moci podívat, když budete pocívat smutek, osamění nebo obavy.

„Neopustímť
vás . . . , přijduť
k vám.“

Jan 14:18

„A setřef Bůh
všelikou slzu
s očí jejich.“

Zjevení 21:4

„Budťe dobré
mysli a nebojte se,
neboť já, Pán, jsem
s vámi a budu státi
při vás.“

Nauka a smlouvy 68:6

Ukaž a vyprávěj

Tak ráda se dívám na chrám.

Rebecca C., 9 let, Aragua, Venezuela

Když jsme si jednou sedli do auta, nešlo nám nastartovat. Zkontrolovali jsme motor, ale tam bylo všechno v pořádku. Měla jsem pocit, že se mám pomodlit, a tak jsem se pomodlila. Po několika minutách auto nastartovalo. Jsem moc vděčná, že Nebeský Otec mi vždy pomůže.

Brooklyn B., 9 let, Quetzaltenango, Guatemala

Přede dvěma lety přišel k nám do třídy nový kluk. Nechoval se k druhým hezky. Nikdo ho pak neměl rád a všichni se k němu chovali špatně. Vypadalo to, že je kvůli tomu smutný, a tak jsem se nechovala tak jako ostatní. Několik mých kamarádů si toho všimlo a začalo se řídit mým příkladem. Věřím, že když budu dělat to, co si Bůh ode mě přeje, budu šťastnější a ve větším bezpečí. Říkám si, že když budu mít odvahu říkat to, co si myslím, najdu kamarády, kteří mě budou mít rádi takovou, jaká jsem.

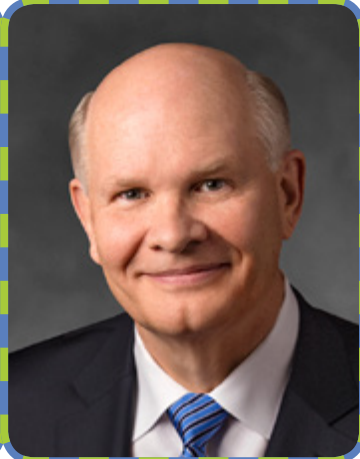
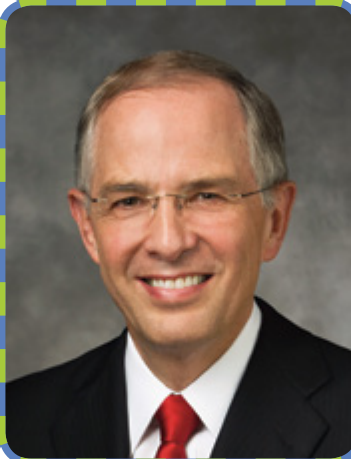
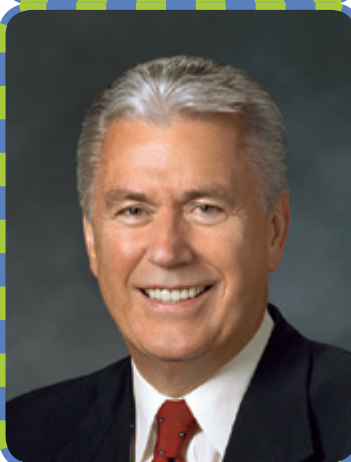
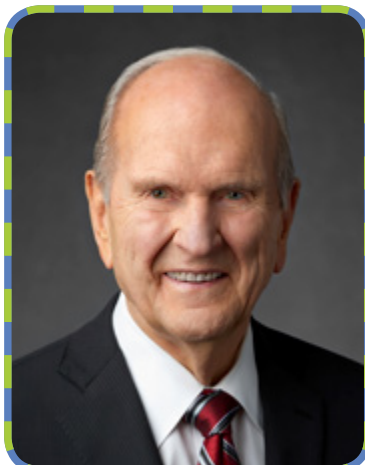
Vestina K., 11 let, Vilnius, Litva

Rád hraji fotbal s menšími dětmi a učím je něco nového. Rád takto sloužím.

Saša K., 11 let, Moskva, Rusko

Doplňte
tyto fotografie do
tabulky na stranách
K12–K13.

Drazí rodiče,

tento měsíc naleznete v časopisu *Kamarád* příběhy a činnosti, které mohou vaší rodině pomoci oslavit Velikonoce. Doufáme, že vaše rodina bude s radostí přemítat o Velikonocích po celý měsíc!

- „Veliký Boží dar“ (K2) – velikonoční poselství presidenta Russella M. Nelsona
- „Ježíš je můj Spasitel“ (K3) – činnost s omalovánkou zaměřená na Ježíšovo Usmíření a Vzkříšení
- „Příběh Velikonoc“ (K4–K6) – ilustrovaný příběh z písem
- „Když zpět se navrátím“ (K7) – krásná nová píseň o pokání
- „Úplně jako nový“ (K18) – příběh o chlapci z Estonska, který se dozví o Ježíšovi
- „Znovu ho uvidím“ (K20) – svědectví sestry Reyny I. Aburtové o vzkříšení

Napište nám prosím a podělte se s námi o to, jak jste s rodinou tyto příběhy a činnosti využili.

Přejeme vám požehnané Velikonoce!

Redakce *Kamaráda*

New Friend

**50 E. North Temple Street,
Room 2393
Salt Lake City, UT 84105 USA
liahona@ldschurch.org**

Najděte liahonu ukrytou uvnitř!

OBSAH

- K2** Od Prvního předsednictva: Veliký Boží dar
- K4** Příběhy z písem: Příběh Velikonoc
- K7** Píseň: Když zpět se navrátím
- K8** Sladká poctivost
- K10** Apoštolové ve světě: Starší Bednar navštívil Indii
- K12** Naši proroci a apoštolové
- K14** Ztracená bunda
- K16** Pozdrav z Estonska
- K18** Úplně jako nový
- K20** Znovu ho uvidím
- K22** Ukaž a vyprávěj
- K23** Fotografie proroků a apoštolů